

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

Αρ. 46

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΖ
ΙΑΤΡΟΣ
ΣΜΑΡΤΟΥ 709 ΕΒ ΑΥΟΝΙ ΠΑΡΕΠΙΣΤΑΣΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀποφύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους
λαμπρὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε τὰτα εἰς τὴν
ἐν Ἀθῆναις Ὑδροεραπειθήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
καρπαλεύουσα θεάτρον Κοπευβλή. Τὰ λαμπρὰ τεχνη-
θέντα τῶν διαφόρων Λευποπέλων ΑἰανΨΟΥ—ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληρῶν τελείως τὰ
λαμπρὰ λευτὰ τῶν ὧν ἀναφερομένων λαμπρῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελετὰ ἀνακαινισμοῦ.
Ὡραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

E. Agobavicus

Είρεια ἀποδέχθη μόνον Μεταξωτών και
τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πολυύμνια
παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ καὶ εἶνε συλλογὴ παν-
τὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου πού παράγει
ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

E. APBANITHS

Ἑρμοῦ 3. Πλατεῖα Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

— Πῶς θα εφοδιασούμε τὴν
τὴν ναυτοῦργια μας νοῦζινα,
γυναικίνα ;

— Απρούσλαα: Θεί πᾶς εἰς
 ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιόγους 39)
 καὶ θά παρῇ ἀπὸ 'μεῖ ὅρα καὶ
 χρειώδη τῆς μουσικῆς μας ...

Ἰατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-
ξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαίτερας
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ.
Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὸς Κεφαλλη-
νίας καὶ Τεγέας 1.

*Ωραι 8—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

ΚΡΕΜΑ ΚΑΝΙΣ
..... πρέπει να συντελέσει την διατήρηση της απασχόλησης του βελώνινου της επιβίωσης, και όχι να καλύπτει μόνον προσωρινά τα τυφλά ελλείμματα της: αποφεύγετε λοιπόν την χρήση άνωφελών και ελαστικών κρεμών.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣΕ ΣΥΝΕΧΩΣ ΜΙΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗΝ ΚΡΕΜΑΝ μη αποφραίνουσα την επιβίωση, αλλά και όχι λιπαρά διαρκώς άφραδα και βιγνιγνιγνιά να ελδο πάντοτε νένα και δεκτικη.

Μη χρονο-
τριβήτε. Κυ-
ρία μου με-
ταχειρίζεστε
συνεχώς την

CRÈME
SIMON

καλῶς τὴν εἰς
κάθε φιαλίδιον ὑ-
πάρχουσαν ὁδη-
γίαν χρήσεως.

Κάθε κομψή κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μοδίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

'Αρχὴ Συνεικισμοῦ Βύρωνος
'Οδὸς Ἀδαμαντίου Κοραΐ
καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτη στάσις)

Θα εὕρη ὅλα τὰ τελευταῖα
μοντέλλα τῆς σκιζόν με χά-
ρι. Παριζιάνικο γεῦστο καὶ
τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δακτοί παραγγε-
λίσαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας
ἐπὶ μέτρῳ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Ἐὰν ἔχετε παραμελήσει
 δόντια σας καὶ ἡ ἀνάπνοή σας
 εἶναι δύσσομος ἀποφεύγετε
 μειδιάσετε πρὶν μεταχεισθῆναι
 δις τῆς ἡμέρας τὴν μοναδικήν
 ἐπιστημονικὴν μέθοδον. Ἐν-
 ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ
 ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας, θὰ προ-
 δώσῃ εἰς τὰ δόντια σας μίαν
 ἐκθαυριστικὴν λευκότητα.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαλείφει τὰ
κηλιδώματα δροσίζει τὸ στόμα
ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν.

KOLYNOS

Η Οικονομικωτέρα ὁδοντόκρε-
μα, διότι ἐν σωληνάριον διαρ-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΑΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

Παλαιόπληνα/α

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο Ραμόν Νοβάρρο, ο διάδοχος του Βαλεντίνο, κατά τελευταίαν του φωτογραφίαν.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Η ΠΙΟ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΛΕΣΧΕΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

‘Η «Λέσχη τῶν κουτσομύτηδων». Τ’ ἀποκρουστικά μέλη τῆς «Λέσχης τῶν ἀσκημομένων-δων». ‘Η διασκεδάσεις στὴ «Λέσχη τῶν τρελλῶν». ‘Η «Λέσχη τῶν Μουγκῶν», κ.τ.λ.

Οἱ Ἀγγλοι, ὡς γνωστὸν, ἔχουν ἓνα ξυμφοτικό, πολὺ ἐξυπνὸν, πολὺ πικάντικο, πολὺ διασκεδαστικὸν, πού φτάνει πολλὰς φορές τὴν συγκρίσει μ’ ἓνα εἶδος κομικῆς τρελλίας, ἢ ὅποια προκαλεῖ ὄχι μόνον τὴν κατὰλινξί μᾶς, ἀλλὰ καὶ τ’ ἀκατάτητα γέλια μᾶς.

Ἀν τυχόν λοιπὸν ἀμφισβῆται κανεὶς γι’ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸν χάρισμα τῶν Ἀγγλων, ἐὰν ἐρῇ νὰ ρίξωμε μὴ ματιά σὲ μερικὴς ἀπὸ αὐτὰς τὰς 400 λέσχες τους, τίς τόσο ἀλλοιώτες καὶ τίς τόσο ἐκκεντρικὰς.

Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ τῆς «Λέσχης τῶν Κουτσομύτηδων» (τὸ περίφημον «Νὸ Νέξ Κλάμπ»), τὰ μέλη τῆς ὁποίας, ὅπως καταλαβαίνει κανεὶς ἀπὸ τὸν τίτλον τῆς, ἔχουν χάσει δυστυχῶς ἀπὸ πολλὰς καὶ διάφορας αἰτίας τὸ τόσο πολυτίμητον ὄργανον τῆς ὁσμῆς! Ὅλα τὰ μέλη, λοιπὸν, τῆς λέσχης αὐτῆς εἶνε ἄνθρωποι χωρὶς μύτη καὶ συνεπὶς θεωροῦν ὡς τελείως περιττὰ τὰ ἀρωματικά ἐνὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ τους, ἐλπίζουσι δὲ διαγράφεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν λέσχην ὅποιοι «κουτσομύτης» προσφωμισθῇ ἢ τομῇ νὰ στολίσῃ τὴν μπουτινιέρα του μ’ ἓνα «εὐσμον ἄνθος»!...

Αὐτὴ ὅμως ἡ περιγραφή λέσχης δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὴν «Λέσχην τῶν Ἀσκημομένων» (τὸ «Χέγκν φέξ Κλάμπ»), τὸ καταστατικὸν αὐτῆς τῆς λέσχης εἶνε ὑπερβολικὰ αὐστηρὸν καὶ καθορίζει, μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὸ εἶδος καὶ τὸ βαθμὶ τῆς ἀσκήσεως πού ποιεῖται νὰ ἔχουν τὸ ὑποψήφιος μέλη γιὰ νὰ γίνοντι δεκτὰ μεταξὺ τῶν «Ἀσκημομένων». Ἀναφέρει, παραδειγματικῶς ὅτι, ὅτι κάθε ὑποψήφιος, ἂν δὲν εἶνε τετατωδῶς ἀσκημένος, πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἔχη μὴ πλεονάζον μύτη ἢ ἓνα στερεὸν σαγόνι ἢ κορμαστὰ μάγουλα, κλπ. Μόνον δόσι προκαλοῦν τὴν φωνὴν μὲ τὸ ἀποκρουστικὸν πρόσωπό τους, ἔχουν θέσι σ’ αὐτὴ τὴν ἐριαντικὴ συγκέντρωσι.

Μία ἄλλη λέσχη, περίφημη καὶ αὐτὴ στὸ Λονδίνο, εἶνε τὸ «Σέρλου Κλάμπ», ἢ «Λέσχη τῶν Βαναύσων», μέλη τῆς ὁποίας εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, λούστοροι, βαστοῖοι τῆς ἀγορᾶς καὶ διαρκήσες. Ὅσο γιὰ τὸ σκοπὸν τῆς, εἶνε πραγματικὰ ἐξωφρενικὰ. Τὸ «Σέρλου Κλάμπ», ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν διδασκίαν καὶ τὴν καλλιέργειαν κατὰ τὴν ἐδουδαϊκὴν νυχτερινὰς συγκεντρώσεις τῶν μελῶν του τὴν «ἡδονὴν τοῦ πεισματος» καὶ τὴν «ἐκτὴν τῆς βλαστημίας». Φαντάζεστε, λοιπὸν, τί γίνεται μέσα στὴν αἴθουσα τῆς «Λέσχης τῶν Βαναύσων» ὅταν τὰ μέλη τῆς ὁρίσονται... ἐν ἀπορία! Ὁ πασίγνωστος Ἀγγλὸς συγγραφεὺς Η. Ζ. Γουέλς, πού κατὰ μέρος κάποτε νὰ παρακολουθῇ μὴ τέτοια συνεδρίασι καὶ ν’ ἀκούσῃ τὰ μαθήματα τῶν διαφόρων «καθηγητῶν» τοῦ πεισματος καὶ τῆς βλαστημίας, ἡδὲ ἐβεβαίωνε δὲ τὸ «Σέρλου Κλάμπ» εἶνε τὸ «ἐπίγειον παράδειγμα τῆς Κολάσεως»! Νόμιζε δηλαδὴ ὅτι βρισκόμεθα σὲ μὴ συγκέντρωσι διαβόλων πού ξεστομίζαν κάθε τόσο, μὲ ἐξορτερῇ

φωνὴν τίς πύλ τρωμαχτικὰς ἐλαστικὰς καὶ πού οὐρελιάσανε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ πείσμα τους!

Ἡ πρώτη μου δουλειά, γράφει πῶς κάτω ὁ Η. Ζ. Γουέλς, μόλις βῆκα ἀπὸ ἐκείνη τὴν καταρραμένη αἴθουσα, ἦταν νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου καὶ νὰ ἐχρησίσω τὸ Θεό, πού μὲ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων τῶν σατανῶν τοῦ «Σέρλου-Κλάμπ». Πῶς τόλμησα νὰ πατήσω τὸ πόδι μου σ’ αὐτὴν τὴν κόλασιν; Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν εἶχα λίγο κερὶ μαζὺ μου γιὰ νὰ βουλῶσω τ’ αὐτὰ μου; Ἐξέ μου! Τὶ περιττεῖς καὶ τί πρωτότυπες βλαστημίες, πού ἀκούσα ἐκείνο τὸ βράδυ!... Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι τίς πύλ... κεραινοῦδαις τίς ἐξοστίζον οἱ βαρκαρῆδες τοῦ Γάμμου. Ὅσο γιὰ τοὺς βαστάζους τῆς Ἀγορᾶς, ἐξορτερῶσαν στὸ πείσμα καὶ αὐτὰ ἄκμαα τὰ μουλάρια! Πόσα καὶ πόσα τραπέζια δὲν ἐπάσαν ἐκείνο τὸ βράδυ μὲ τὴν ἡράκλειον γροθίαν τους!

Ἡ «Λέσχη τῶν Βαναύσων» ὥστόσο ἔχει σήμερον τεραστία ποσὰ στὶ ταμείας τῆς καὶ πληρώνει μὴ πρῶτης τάξεως σύνταξι στίς χῆρες τῶν μελῶν τῆς πού συνεχίζοντι ἀσφαλῶς στὸν ἄλλο κόσμον, αὐτὰς τίς τόσο διαβολικὰς ἐκκεντρώτικὰς τους.

Ἡ πύλ διασκεδαστικὴ τῶρα ἀπ’ ὅλες αὐτὰς τίς λέσχες εἶνε δίχως ἄλλο τὸ «Φούλς Κλάμπ», δηλαδὴ ἡ «Λέσχη τῶν Τρελλῶν». Πῶς μπορεῖ ἄλλωστε νὰ μὴν εἶνε; Οἱ ἰδρυταὶ τοῦ «Φούλς Κλάμπ» ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἐρῶσιν ἢ ζῶν, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορη σφοδρότητα, δὲν θὰ ἡ-

ταν διόλου ἀσκημο νὰ ξεσκάει κανεὶς μὴ φορὰ τὴν ἐξδομάδα καὶ νὰ στέλνῃ περίπατον τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ τρέντλεμαν! Κι’ εἶται, ἀπὸ αὐτὴ τὴν τόσο φρόνιμην σκέψιν, δημιουργήθηκε στὴν καρδιά τοῦ Λονδίνου μὴ λέσχη πού δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ φρενοκομεῖο! Κάθε μέλος τοῦ «Φούλς Κλάμπ», ὅπως ἀναφέρει τὸ καταστατικὸν του, ὑποχρεοῦται μπαίνοντας στὴν λέσχην ν’ ἀφήσῃ ἐξω ἀπὸ τὴν πόρταν... τὰ νυάλια του! Μόνον οἱ ἀνισόρροποι μποροῦν νὰ γαρῶντι τίς ἀπολαύσεις καὶ τίς τέτοιαις ἐδουδαϊκὰς συγκεντρώσεις. Διαγράφεται δὲ ἀμέσως καὶ διώχεται μὲ τίς κλωστικὰς ἀπὸ τὴν λέσχην, ὅποιος κάνει τὴν... ἀνοησία νὰ διατυπώσῃ μὴ λογικὴν σκέψιν!

Ἦταν δὲ ἀπ’ αὐτὰ λοιπὸν, μὴν τύχει καὶ ζωηρῆται μὲ ἀρέλεια τί κάνουν ἄραγε τὰ μέλη τῆς «Λέσχης τῶν Τρελλῶν» σὲ μὴ τέτοια νυχτερινὴν πάντα συγκέντρωσιν τους. Ἀπολύτως: κάνουν τὸν τρελλοῦ! Μπορεῖτε νὰ ἴδτε, παραδειγματικῶς ὅταν, ἔναντι σεβασίμου τρέντλεμαν τοῦ Σίτυ, μὴ μὴ μακρὰ ἀποση γενεαῖα, νὰ περπατᾷ μὲ τὰ χέρια, ἓνα σοβαρὸν γιαντὸ «νὴ κινήν τοῦτες» στὸν ἀέρα καὶ ἓναν ἀξιοπρεπῆ διπλωμάτην πού παίζει βόλους μ’ ἓναν οἰσιερὸν λόρδο τοῦ

Ναναρχείου!...

Ἔννοεταί, ὅτι ἡ εἰσοδος αὐτοῦ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ... φρενοκομεῖον φυλάγεται ἀπὸ δύο γιγαντιαίους θυρωροὺς πού ἔχουν ἓνα ἓνα τὰ μέλη τοῦ «Φούλς Κλάμπ», καὶ εἶται δὲν κατορθώνει ποτε νὰ τρυπήσῃ ἐκεῖ μέσα κανέναν περιεργὸν γιὰ νὰ διαδῶν τ’ ἄλλο πρῶτ’ ὅλο τὸ Λονδίνο, ὅτι, ὅταν πολιτικὸς εἶνε τοελλὸς γιὰ δέσμιον καὶ ὅτι ὁ δὲνα στρατηγὸς ἀποτελεῖ δημόσιον πόνον! Κι’ εἶται τὰ μέλη τῆς «Λέσχης τῶν Τρελλῶν» χαίρονται ἀνετόχλητα τὴν ἐξδομάδα συγκέντρωσιν τους...

Μία ἄλλη περιγραφή λέσχης εἶνε ἀκόμη καὶ τὸ «Λαὶν Κλάμπ», δηλαδὴ ἡ «Λέσχη τῶν Ψευτήδων», πού ἰδρυθῆκε τὸ 1869 ἀπὸ τὴν περιφημὸν Χάρου Μπλουίντ, ἓναν ἐνφύστατον τρέντλεμαν, πευζήντιο τότε ὅτι ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ σάλωνα γιὰ τὸ σπυθηρό-βολο πνεῦμα του, τίς ἀμύητες φάσεις του καὶ τίς καταπληκτικὰς ψευδεῖς του! Ὁ Χάρου Μπλουίντ ἦταν ἓνας ἀδύνατος δανδὴς πού μποροῦσε νὰ παῖξῃ ἓνα ὄμορπον παίγνιον καὶ σ’ αὐτὸν ἀκόμη τὸν παίγνιον τῆς Οὐαλλίας!

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἰδρυτὴς τοῦ «Λαὶν Κλάμπ» σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ του, πού τὸ συνέταξε ὁ ἴδιος καὶ πού εἶνε ἓνα ἀριστοῦργημα ἀγγλικῆς χυδαιμοῦ, καθώρισε ὅτι ἡ λέσχη δὲν δεχεται στοὺς κόλπους τῆς παρὰ μόνον ἀνθρώπους μὲ ζωηρὴ φαντασία καὶ «πλάχοντας ἀπὸ ἀθεοσέπτον μυθολογίαν»!

Ἔνα ἄλλο ἄρθρον πάλι ἐπαγορεύει στὰ μέλη νὰ δύνουν τὸ «λόγον τῆς τιμῆς» τους καὶ ὑποχρεώνει τοὺς παροδῶσαν τὴν καταβολὴν ἐνὸς πλουτοτύπου προστίμου: σὲ πρὶντα μποτῖλλες οὐδὲν! Τέλος ἐκείνου ἀπὸ τοὺς ἐξωφρενικοὺς αὐτοὺς τρέντλεμαν πού διηγῆται τὴν πύλ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, δηλαδὴ τὴν ὥραιότερη καὶ τὴν μεγαλύτερη ψευδεῖα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου, ἐκλέγεται πρόεδρος γιὰ τὸ ἄλλο χρόνον!...

Μὰ ἡ πύλ περιγραφή ἀπ’ ὅλες αὐτὰς τίς λέσχες εἶνε τὸ «Σαίλεν Κλάμπ», ἢ «Λέσχη τῶν Μουγκῶν»! Ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ τοῦ νεολογισμοῦ Λονδρέζικον Κλάμπ εἶνε ὅτι ἡ φύσις τοῦ ἡνθρώπου καθὼς καὶ ἡ κανονικὴ λειτουργία τοῦ πνεύματος τὸν προϋποθέτουν τὴν παντελὴν κατάργησιν κάθε φλυαρίας καὶ τὴν περισυλλογὴν καὶ μὴ βλαδίαν καὶ ἀπόλυτον σιωπῇ. Γι’ αὐτὸ λοιπὸν ἡ «κουδέντης» μεταξὺ τῶν μελῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐξδομαδιαίας συγκεντρώσεως στὴν λέσχην γίνονται μὴ... νοήματα! Ὅποιο δὲ μέλος τομῇ ἔτωκα καὶ νά... ξεροθῆξῃ, ἀπομονώνεται ἀμέσως σὲ μὴ γειτονικὴν αἴθουσα.

Διγροῦνται μάλιστα ὅτι τοῖς λοιποῦτες πού ἤθεραν τίς ἐκκεντρικὰς αὐτὰς συνήθειας τοῦ «Σαίλεν Κλάμπ» υπήσαν ἄχαρνα μὴ νύχτα μέσα στὴν αἴθουσάν του καὶ μὲ τὸν πτόλι στὸ χεῖρ ἀνάγκασαν ὅλα τὰ μέλη ν’ ἀδειάζουνε τίς τσέπες τους...

Τὸ παράδειγμα τῶρα εἶνε ὅτι καθ’ ὅλη τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς σιγῆς, ἡ πύλ βλαδίαν ἐξασίλευε μέσα στὴν αἴθουσα.

Τὴ στιγμὴν ὅμως πού οἱ λοιποῦτες ἐτοίμαζοντο νὰ τὸ «σκάσουν» παίροντας μαζὺ τους ὅλα τὰ πορτοφύλια καὶ τὰ χρυσὰ ρολόγια τῶν μελῶν, ἦναι ἀπὸ τοὺς «Μουγκῶν» πού δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ, ἀντιεῖ ἀπὸτομα τὸ παράθυρον καὶ φωνάζει τὴν ἀτυχεμένην. Οἱ πόλιντοι λοιπὸν κατάφεραν ἀμέσως νὰ πιάσουν τοὺς κλέφτες, ἐκείνους ὅμως πού ἔλινε ἡ αἰτία νὰ πιάσουν πάλι πύλ σὲ πορτοφύλια τους καὶ τὰ ρολόγια τους οἱ συναδελφοὶ του, διγροῦσαν τὴν ἰδίαν σιγὴν ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν μελῶν καὶ διώχθηκε κατὰ κακὸς καὶ τὴν λέσχην!...

Ὁ δυστυχὴς τρέντλεμαν εἶχε παραβῇ τὸ καταστατικὸν: εἶχε πᾶναι νὰ κινήν τὸ μουγκῶ!...

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΖΑΚΟΝΑΣ

ΤΟΥ ARTHUR HEULHARD

ΤΑΝ μεσημέριον ἀκριβῶς, ὅταν ἡ θεὰ-Μπαράκι — ὑπερτέρα καὶ οἰκονόμος καὶ τοῦ αἰδεσιμω-τότου ἐφημερίου τοῦ χωριοῦ Ζακονάς — ἔδωκε γύρω ἀπ’ τὸ λαυὸν τοῦ γηραλέου κυρίου τῆς μὴ πε-ταῖτα, καὶ τὸν ἔβα-λε νὰ καθῆται στὸ τραπέζιν γιὰ φαγη-τόν.

Τὸ Ζακονάς ἦταν ἓνα μικροσκοπικὸν χωριονάκι τῆς Βερετ-της, χωμένον τόσο βαθειά ἀνάμεσα στὰ κα-τοῦραχα πού τὸ κυκλῶσαν, ὥστε κανένας δὲν θὰ φανταζόταν ἀπὸ μακρὰ τὴν ὑπαρξί-τον ἂν δὲν ἔβλεπε τὸ λιγοστὸ κομπὸν πού σπυρνεύετο ἀπὸν οὐρανὸν, ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπ’ τὸ παράγειν στὸ ὅποιον ἦσαν τὰ σπιτά-μα του χωριανῶν.

Κι’ ὁ ἴδιος ἀκόμη ὁ γενικὸς ἐπιτελάρχης τοῦ στρατοῦ μάταια θὰ τὸ ἀναζητοῦσε στοὺς πρῶτοι τοὺς χωρῆτες!

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τρώῃ ὁ ἀεργο-πύλ ἐφημέριος — καμπουράκος, γλυ-καροπόπος καὶ γαλήνιος — ὅπως εἶχε ὑπο-χρεώσιν νὰ κινήν μὴ πού ἦταν μεσημέριον, καὶ ἡ θεὰ-Μπαράκι — λιγνὴ, κοκκαλιέρα καὶ ἀνυπόφορη σὺν οὐδὲν — ἀρχισε νὰ τοῦ σε-ρήνῃ τὸ φτωχικὸν του φαγητό, ὅπως τὴν ὁ-παρῶσαν καὶ ἐκείνη τὴν καθήκοντάν τῆς.

Φτώχεια καὶ γόνιμη βασίλειος στὸ ἄγρον χωριονάκι. Ἐρχόντουσαν ἐποχὲς μάλιστα τίσιαις δυστυχίας, πού οἱ κενυελήδες καὶ μισοεισπράτοι κάτοικοι του σόνωντας πρῶ-τῃ νὰ τοιοστὸν καλαμποκάκι τους, τῆς πε-ρσῆς σποδείας, ἔδωκαν φλογερὰς ματιὰς ἐπὶ τὸ γύρον τους ξερὰ κατὰδραχα, λέξ καὶ ἡβέλειαν νὰ τὸν κανόνιστον μουσκεμένον στὸ νερὸ σὺν γαλέτες!

Πράγμα ἀνύστικο, ὅμως! Ἐνὸς τὸ σπύ-του παπὰ ἔπρεπε ν’ ἀποτελῇ μὴ ἐξαίρεσις καὶ στὴ γενικὴ ἀνέχεια τοῦ χωριοῦ, ἀν-τιμετῶ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ μέσα φτώχεια με-γαλειότερη ἀπὸ τὸν ἄλλον σπιτιῶν.

Δὲν τὸ γόνειε αὐτὸ καθόλου, ἡ καλὴ καὶ νοικοκυρεμένη θεὰ-Μπαράκι, καὶ ὅλο γοῦ-νασε μὲ τὸν αἰδεσιμωτότατον. Ἐκείνο μάλιστα τὸ μεσημέριον, ἀναγκασμένη νὰ σεβρίσῃ στὸν γεροτάκον παπὰ μὴ νεροῦλῃ χορτοόσ-μα, λίγως σταλαγματὰ λαδιῶν, καὶ λίγως ἔ-λινε, δαιμονιστικῶς περισσότερο καὶ ἀρχισε ἐξαγμένη τὸν κρινιάρικον καθημερινὸν τρο-παριὸν τῆς:

—Τὶ παπᾶς εἶσαι, παπὺλ μου, ἀφροῦ ἂν ἐξοικεταί στὸ ντουλάπι μου οὔτε δύομι-ον δρομάκι λαδί;

—Ὁ! θεὰ-Μπαράκι, μὴν πικραίνεσαι καὶ τόσο γιαντὸ... ἀποκρίθηκε ἐκείνους μ’ ἓνα φηδὸ χαμόγελο, Νάξερεις πόσα κελλάρια τὸν χωριὸν εἶνε τὴ στιγμὴν αὐτὴ ἄδεια καὶ ἄ-α-να σὺν τὸ δικὸν μου!...

—Μπορεῖ, παπὺλ μου, νὰ εἶνε... Μὰ ἐπὶ πᾶσι γιὰ τὸ δικὸν σου... Νά... Νά... Τὰ πρῶτα ἐξοικονοτοῦσαν δωμέα δὴ καρεῖ-λια ψωμί, καὶ τώρα βλέπω μὴνάχα μισό... Τὶ ἔλινε τὸ ἄλλο ἐνάμισον ἀπ’ τὸ πρῶτ’ ἴσα-με τώρα;...

—Μιμ... Πεινασμένος καθὼς ἦμουν καὶ κῆρυγος ἀπὸ λίγος-λίγο, μπορεῖ νὰ τῶρα-εἶναι ἡ ἐλπίς μου, δίχως νὰ τὸ καταλά-βω!...

—Χρὶς καὶ Παναγία!... Αὐτὰ νὰ σοῦ λέινουν, αἰδεσιμωτάτε... Τέχνης παρακάνει καὶ... Ἀσπρόκοιτα δὲν ἔχεις... Χονδρὸν ἔ-πασα γιὰ τὴν γεμῶσαν δὲν ἔχεις... Πα-πῶντα δυνέτερο ζευγάρι γιὰ τίς Κριακὰς καὶ τίς ἐπίσημες γιορτὲς δὲν ἔχεις... Ἐχες ἔξω μερὲς τώρα πού τῶς χορτοόσπες καὶ ἐλπίδα μὲ ἀλάτι... Πενήντα πέντε χρόνια εἶσαι παπᾶς στὸ χωριὸν, καὶ ὅμως στὸ χω-ριονάκι σου δροσκονεῖται μονάχα ἓνα τραπέ-ζιν, μισὸν καρέκλα, δύο κουταλοθήκοντα, ἓνας σπυρῆς ἀποσπένος καὶ μὴ μπαλωμένη κου-βερέττα... Τί χάλα εἶν’ αὐτὰ. παπὺλ μου... Γιατὶ μοιράζεις ἐπὶ στοὺς ἀχαιρε-ν-

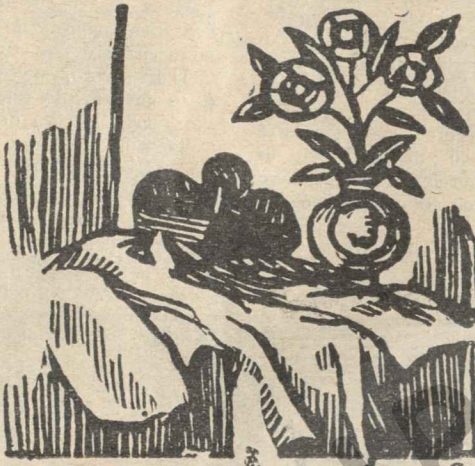
τους τὸν βίος σου;... Δὲν βλέπεις τὸν παπὰ τοῦ πλαινῶν χωριοῦ Λαννεξέκ, πού χαίρεσαι νὰ μπαίνῃς στὸ ἀρχοντικὸν του;...

Ὁ ἄρχος ἐφημέριος τοῦ Ζακονάς ἀκούσε ὑπομονητικὰ ὅλον τὸν ἐξάφωλον τῆς καλῆς θεὰ-Μπαράκι, ἔχοντας τὰ μάτια του σκυ-μένα στὴν πῆλιν γαστράδα καὶ μασσοῦλίζον-τας τὴν ἐρεμμένην στὸ χορτοόσμο πύχα τοῦ ψωμοῦ. Κι’ ὅταν ἐκείνη ἔπαυσε νὰ ξερω-νίζει, τὴν κῆταξε μὲ τὴν ἡγαθὴν ματιὰν του, ἓνα χαμόγελο οὐράνιος καλωσύνης φώτισε τὸ στερογγυλὸν του προσώπον, καὶ εἶπε γαλή-νια:

—Σὲ λίγες μερὲς ὅλα θὰ διορθωθῶν, θεὰ-Μπαράκι... Νά... Χθὲς μούλεγε ὁ πρό-εδρος τῆς κοινότητος, ὅτι στὴν πρῶτὴ συ-νεδρίασιν τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, θὰ συ-ζητηθῇ καὶ θὰ ψηφισθῇ αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ μου, καί...!

—Καὶ τί μ’ αὐτὸ, παπὺλ μου;... Γὰ νὰ μοιράζεις περισσότερο στὴ φτώχεια, ἀ-διαφοροῦντας γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου;... Καὶ νὰ σοῦ ἀδελφίσουν τὸ μισθὸ, πάλι καὶ τὰ κῆνης οἶδο, ὅπως τὰ κῆνης οἶδο καὶ μ’ οὐδὲν πού παίρνεις τώρα... Μπορεῖς νὰ κοιτηγῇς λιγὰν τὸ μπράτσι σου;... Νά, αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν, καὶ τ’ ἄλλα πού λές, αἰδεσιμωτάτε, εἶνε φούμαρα καί...!

Δὲν πρόλαβε ν’ ἀποτελειώσῃ. Ὁ Ὑδ Λεμ-πράξ, ὁ μεσοκόμος νεκροθάφτης τοῦ χω-ριοῦ, μῆλκε σὺν σίφουνας στὸ πρεσβύτεριον,

χλωμὸς σὺν ἐκείνους πού παρῶσαν, καὶ λαχανιασμένους ξεφώνισεν:

—Τρέξτε, παπὺλ μου, νὰ διαβάσῃς ἁ-γιασμό... Τὸ χωριὸν σὲ περιμένει στὸ νεκρο-ταφεῖον... Θάνα!... Θάνα!...

—Δηλαδὴ τί θάνα!... ὡς τῆς ἀπλοῖα ὁ ἐφημέριος, ἐνὸς ἡ θεὰ-Μπαράκι στανο-κοιτιζάν.

Κι’ ὁ Λεμπράξ μὲ ὑπόκωφον φωνὴν συνέ-χισε:

—Νά... Ἐκεῖ ποῦσκαθα τὸ μῆμα τοῦ μαστορο-Λαρόν... Ἐπὶ σὲ λόγον σας, ξεφύχθηκε σήμερον πρῶτ’ ὅσοι μὴν, λοξοκτύπησε στὸ πλαινὸ μῆμα... Μαζὺ μὲ τὸ χόμα τὸ τε κῆλινε καὶ μὴ νεκροκεφάλῃ, ἢ ὅποια καθὼς ἐτοιμαζόμεν νὰ τὴν ἀκουνηθῶν πα-ράμερα, ἀρχισε νὰ χορεύῃ... Νά... Νά χο-ρεύῃ, παπὺλ μου, σὺν τῶν λαστιχένω παιδιῶν... Τὰ παρῶσαν ὅλα οὐδὲνα τρυμα-μένους καὶ ἐτρέξα ἐδῶ, ἐδοκίμαζαν κῆλινε τὸ χωριὸν στὸ πέραςμα μου!...

Ὁ ἐφημέριος ἔπεσε σὲ λιγέλεπτη σπύλο-γι, καὶ ὕστερον εἶπε μὲ ἀσάφεια:

—Καλά... Στάσαν νὰ πᾶμε μαζὺ... Κι’ ἐνὸς, θεὰ-Μπαράκι, βλέπεις τὴν ἀπαρτία τώρα;... Γιὰ νὰ βασυροκλήνῃ τὸ λίγος-πᾶν πού δύνειν στὴ φτωχολογίαν, θέλινε ὁ Ὑψιστος νὰ μᾶς κῆνη... Σίγουρα αὐτὸ τὸ θαῦμα εἶνε ἡ τελευταία τὸν παρελθόντι-σι γὰ μᾶς τοὺς ἀσέβεις!...

Καὶ δίχως πᾶν νὰ βγάλῃ μιὰν, πῆρε στὴ μαγάλην του τὸ «Βιβλίον τῶν ἀγίων» καὶ τρέβηξε γιὰ τὸ νεκροταφεῖον, ἐνὸς τὸν ἀκο-λουθῶσαν χλωμὸν καὶ μουμουρίζοντας προ-σευχὰς, ἢ θεὰ-Μπαράκι καὶ ὁ Λεμπράξ. Ὅλα τ’ ἀπλοῖα διπῶν τοῦ χωριοῦ—καὶ

ἀρκετὰ ἀπ’ τὰ τετράποδα, πού ἀκολουθῶσαν ἀνύποπα τ’ ἀρεντία τους—περίμεναν μὲ τῶμο καὶ δεισιδαιμονίαν τὴν ἀφίξι τοῦ λα-τρευτοῦ των ἐφημερίων πού νεκροταφεῖον. Κι’ ὅταν ἐκείνους ἔφτασε λαχανιασμένους, παραμέρισαν μὲ εὐλαβικὰς ὑποκλίσεις καὶ τοῦσαναν τόπον νὰ ζωγήσῃ στὸ ὑπερφυσικὸ νεκροκεφάλον.

Ὁ ἐφημέριος κῆταξε μὲ τ’ ἀγοθὰ του μάτια σκεπτικὸς τὸ νεκροκεφάλον—πὺ ἐξα-κολουθοῦσε νὰ χοροπηδᾷ σατανικά—μου-μουρίσε μὴ προσευχῇ ἀπ’ τὸ βιβλίον, ἐνὸς ὅλοι σταυροκοποῦντοσαν κατανυκτικὰ, καὶ ὕ-στερα εἶπε:

—Μὴ φοβάστε, τέκνα μου... Εἰδοποίησι μονάχα μᾶς στέλνει ὁ οὐράνιος Διμουνογός μας, γιὰ νὰ συμμορφωθῶμε μὲ τίς ἐρεῖς του ἐντολὰς, τίς ὁποῖες τώρα τελευταῖα παραμε-λήσαμε ὀλοτελᾶ... Σίγουρα ὅμως ἀργότερα θὰ εἶξῃ φωτιὰ νὰ μᾶς κῆνη, ἂν δὲν γί-νουμε καὶ ἡμεῖς καὶ καὶ οἱ εὐσεβεῖς Χριστι-ανοί... Νά... Ἐνὸς τέκνον μου Βασιλᾶν, κατὰ Λαμπρὴ μονάχα πατὰς στὴν ἐκκλησίαν καὶ γιαντὸ ὁ Ὑψιστος ἐρεῖς φώτος θαντικὸν στὰ κατσίκα σου... Κι’ εἶσαι Ἐρεῖς φώ-σε τὸ μουλάρει σου, γιαντὶ δὲν ἔπαυες ποτε σου νὰ βλαστημᾷς τὰ Θεῶν... Κι’ εἶσαι Μπουτρινὴν κῆνην ἢ πατᾶς σου, γιαντὶ ποτε μου δὲν εἶδα νάδῃς νὰ μεταλάβῃς, καὶ ὅλο τσακωνοῖσαι μὲ τοὺς γεγιγνόνους... Ἐλπε πολλὰ ἀκόμη ὁ ἀγαθὸς πατὰς συμ-βουλευόμενος καὶ κατ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης θι-
εολογικής και ποιητής στη συνουσία του
Νησιού του Αγίου Λουδοβίκου, στο
Παρίσι, είναι τρελλά ερωτευμένος με
την ωραιότερη Χριστίνα, την κόρη του
μεγαλοφυούς εφευρέτου και δροολογο-
ποιού Νορμπέρ, το όποιου το κα-
στμα καλώς και το σπίτι βρίσκεται α-
πέναντι στο κασάτομα και την κατοί-
κία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως ει-
νε αρραβωνιασμένη με τον Εξάδελφ

της γιστρύ Ιάκωβο Κοντανέν, ένα επιστήμονα μεγάλης αξίας. Ο Μασσόν α-
πό τη σοφία του σπιτιού του θέλει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι των
Νορμπέρ, με τους οποίους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι, μια νύχτα, θέλει
τη Χριστίνα να δώσει την κρυφή του δούλο ένα ντουλάπι του δωματίου που χρη-
σιμεύει για επιστημονικό εργαστήριο στο μυστήριό της και τον πατέρα της
και να θάξει από μέσα έναν ωραίοτατο νέο — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει—
με τον οποίο φαίνεται σαν να είναι ερωτευμένη. Τέλος εν' απόγνωση, η Χριστίνα,
έντελως απροσδόκητα, επισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του για να της δέ-
ση μερικά διδύα. Το ίδιο βράδυ δέ, ο Μασσόν από το παρατηρητήριο του, πα-
ρακολουθεί μια τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει μπροστά
στην κόρη του και τον άνηφό του, τον άραιο Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χρι-
στίνα επισκέπτεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δε-
χτεί τη θέση του βιβλιοδέκτη βιβλιοθηκείου στο μέγαρο του μαρκήσιου ντε
Κουλτραι. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο.
Έκει όμως αντίλαμβάνεται και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο,
ούτε πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντε Κουλτραι του λέει πως ο σύζυγός της είναι
βροκολάκας. Η εκπλήξις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπρος
στον ακατανίκητο τρόπο και τη φρίκη που νοιώθει η μαρκησία για τον "Ινδó
δόκτορα Ζαλίμ". Χάνει ο οποίος την θεραπεύει. Κι όμως, ο γιατρός αυτός, ε-
φραδίζοντας με παράδοξη θεραπεία, καταρδώνει κάθε τόσο, για ένα διάστη-
μα, να της ξαναδίνει δυνάμεις και ζωή.

(Συνέχεια εν' τού προηγούμενου)

Και η μαρκησία εξακολούθησε :
—Ναι, συννενοήθηκα με τον Σανγκρό, ο οποίος κάνει ό,τι του ζητήσει
κανείς, φτάνει να μη του το απαγορεύει η θρησκεία του... Ναι, συννε-
νοήθηκα μαζί του και μου υποσχέθηκε πως άμα θα πεθάνω θάρρη στον
τάφο μου, να μου κόψει το κεφάλι... Έτσι δεν θα υπάρχει κίνδυνος να
βγω απ' αυτόν και να πίνω το αίμα των ζωντανών !... Οι ζωντανοί δεν
έχουν να φοβηθούν τίποτε από μένα !... Μπορούν να είναι ήσυχoi, άπο-
λύτως ήσυχoi !... Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος, που μπορούσε να με σώσει
κι' απ' τη ζωή κι' από το θάνατο !... "Ω ! είμαι εύτυχημένη !... Έχω
εμπιστοσύνη στον Σανγκρό ! Θά μου κόψει το κεφάλι, όπως γράφει το
βιβλίο κατά της αναστάσεως των βροκολάκων !... Κύριε Βενέδικτε Μασ-
σόν, διαβάσατε τα βιβλία μου !... Τότε ξέρετε πολύ καλά και οι σεις ότι
πρέπει να μου κόψουν το κεφάλι !... Είμαι απόλυτως βέβαιη για τον
Σανγκρό !... Για την μεγάλη αυτή υπηρεσία του, του πρόσφερα ένα υπέ-
ρογο περιδέραιο από διαμαντάρια...

Η μαρκησία έλεγε τις κομπαιτιστές αυτές φράσεις σαν να επρόκειτο
να πεθάνει έπειτ' από κάθε λέξη της...

Έγώ, έντομεταξύ, ήθελα να της υποβάλω μια ερώτηση όσο ήταν και-
ρός ακόμη... "Εποφελήθηκα λοι-
πόν της στιγμής που ήμινε σιω-
πηλή, με το κεφάλι γυρισμένο, προς
τά πίσω, με τα βλέφαρα βαρειά,
με το λαιμό τεταμένο, σαν να τον
επρόσφερε κόλας στο μαχαίρι του
Σανγκρό, και της είπα :

—Ο μαρκήσιος μάς είπε σχετι-
κώς με την πληγή σας, ότι, καθώς
παίρνατε τον αέρα σας στο παρά-
θυρο του μπουντουάρ σας, ταμπι-
θήκατε στο μπράτσο από τ' αγκά-
θια μιας τριανταφυλλιάς, που σκα-
φαλώνει στον τοίχο... και ότι τότε
βγάλατε την πρώτη δυνατή κραυ-
γή...

Η μαρκησία άνοιξε για μια στι-
γμή τα βλέφαρά της. Μια μικρή
φλόγα πέρασε μέσ' απ' αυτά, που
έσβησε σχεδόν άμέσως, κι' έπειτα
μου απάντησε :

—Δεν ταμπιθήκα στην τριαντα-
φυλλιά !... Δεν ξεφονιάζει κανείς
θανάσιμα, όταν τον ταμπάει ένα
αγκάθι... Φώναξα όταν με δάγκω-
σε εκείνος !...

—Ήταν μαζί σας μέσα στο
μπουντουάρ ;

—Όχι !

—Τότε θα ήταν στον κήπο ;

—Όχι ! Όχι ! Δεν ξέρω που
ήταν...

Μα τότε πως, αφού δεν ήταν
μαζί σας, σάς δάγκωσε ;

—Και όμως, με δάγκωσε !...
Δαγκώνει όπως θέλει... όποτε θέ-
λει... Τού χάσκω τυλίγονται μέσα
στα γουναρικά μου !... Δαγκώ-
νει έξ' αποστάσεως !...

Η Χριστίνα κι' εγώ είχαμε μέ-
νει κατόπιν, ακούγοντας τα
λόγια αυτά της μαρκησίας, όταν ξέ-
ξαφνα ο Σανγκρό παρουσιάστηκε,

Είδα τον μαρκήσιο κι' αυτή τη φριχτή έκφραση...

Πήρε στην αγκαλιά του την δυ-
στιχημένη γυναίκα, της οποίας το
κεφάλι έγειρε στον ώμο του — αλ-
τό το κεφάλι που, εκείνη τη στιγμή
κάνοντας ένα δεινρό τρέλλας και
φρίκης, το φαντάστηκε κοιμένο α-
πό το σώμα του

Όταν έμειναμε μόνοι, η Χριστί-
να με ρώτησε :

—Ε, λοιπόν, τί λέτε σεις, για όλα αυτά ; Δεν σάς φαίνεται παρά-
δοξα !...

Για πρώτη φορά, παραδόξως, η Χριστίνα, μιλώντας μου για την μαρ-
κησία, δεν μου είπε : «Είνε τρελή» !

ΧΠ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

30 Ιουνίου.—"Όλα τελείωσαν !... "Όλα τελείωσαν παιά !... Και
φταίω εγώ γι' αυτό... Έχασα τη Χριστίνα και βρίσκομαι τώρα σαν έ-
ξοριστος στο μικρό εξοχικό μου σπίτι του Κορμπιγιέρ, κοντά στο βάλτο
με τα μολυνμένα νερά...

Μα ως διηγείτο τα πράγματα με τη σειρά τους...

Πρώτο όψωφ ήμερων εγώ κι' η Χριστίνα βρισκόμαστε μόνοι στο μέγαρο
ντε Κουλτραι. Ο μαρκήσιος είχε φύγει μαζί με την ετοιμοθάνατη μαρ-
κησία για τον παλιό οικογενειακό τους πύργο, χωρίς άλλο για να βρι-
σκειται η δυστυχισμένη πιο κοντά στον τάφο της, που την περιμένει...

Όλοι οι ύπηρετες τους είχαν ακολουθήσει.

Ήμιον λοιπόν μόνος με τη Χριστίνα !...

Και να τί συνέβη :

Ήτανε βράδυ, μετά το γεύμα, και η Χριστίνα κι' εγώ είχαμε κατέβει
στον κήπο, όπως κάναμε συχνά.

Μετά τις τελευταίες σσηνές, στις όποιες είχαμε παρασταλή κι' οι δύο,
ένας μυστηριώδης δεσμός μάς είχε ένώσει... Η Χριστίνα ήταν πόσο γε-
μάτη εμπιστοσύνη προς έμένα...

Πότε δεν ήμιον τόσο έντυχημένος... Καθόμαστε ο ένας κοντά στον
άλλο και μέναμε σιωπηλοί. Έξαφνα, έντελως άσυναισθητα, της έπιασα
το χέρι... Έκείνη δεν έκανε καμιά προσπάθεια για να το τραβήξει...

Τότε εγώ νόμισα πως η επαφή του χεριού μου δεν την αρδιάζει και
το θεώρησα ως τη μεγαλύτερη νίκη της ζωής μου... Έξαφνα τότε η
Χριστίνα με ρώτησε : «Μα είναι πραγματικά τρελή ;»

—Για ποιάν μου μιλάτε ; της είπα τη στιγμή εκείνη, άρκετά πεισμο-
μένος, γιατί σε μια τέτοια τρυφερή στιγμή η σκέψη της βρισκόταν τόσο
μακριά από μένα...

—Μά, για τη...μαρκησία !

—Σας όμολογώ, ότι αυτή τη συ-
γμή δεν την σκεφτόμουν καθόλου την
δυστυχισμένη !... Μα, γιατί με ρω-
τάτε ;

—Γιατί... γιατί...

—Μά τί τα θέλετε !... Είμαστε
σήμερονι, άλλωστε, σ' αυτό το ζή-
τημα... Δεν μπορούμε να κάνουμε τί-
ποτε άλλο, παρά να την σιωπούμε.

—Ναι !... Ναι !... Νά την σιω-
πούμε !... Επανάλαβε η Χριστίνα με
την δεινρή της φωνή. Έκείνη
δεν μύρεσε ν' αντισταθί...

—Τί θέλετε να πείτε ; Έξηγηθείτε,
Χριστίνα !... Με σκανδαλίζει !...

—Ε, λοιπόν, τοιμηθήκα κι' εγώ
από την τριανταφυλ-
λιά !... "Ω ! πάει χαρός από τότε !...
Ταμπιθήκα κι' εγώ στο μπράτσο,
στο ίδιο μέρος με τη μαρκησία !...
Και πριν απ' αυτή !...

Προσπάθησα να την δώ στο πρό-
σωπο, μα εκείνη κρατούσε το κεφάλι
της σσημμένο...

—Μα αυτό είναι σπουδαίο ! είπα
με τόνο ηνχρό. Είχατε σκίσει λοιπόν
στο ίδιο παράθυρο με την μαρκησία
και ταμπιθήκατε κι' εσείς στο ίδιο
μέρος... Αυτό μου φαίνεται πολύ πα-
ράδοξο...

—Όχι ! μου απάντησε με την μαρ-
τυρημένη πάντα φωνή της. Δεν ένε
καθόλου παράδοξο. Μα, φανταστείτε,
ότι, έπειτ' απ' αυτό το ταμπιθια, έ-
νοιωσα μια βαθειά νύαξη, κάτι σαν
δηλητηρίαση, και μια διανοητική θ-
δυναμία τόσο, ώστε, μόλις ξαναγύ-
σα στη βιβλιοθήκη, λάχασα κι' α-
ποκοιμήθηκα, για να ιδώ το πιο δυσι-
ρεστο όνειρο...

—Τί όνειρο είδατε ;

—Είδα το μαρκήσιο μ' αυτή την
φριχτή έκφραση που τον είδατε κι' ε-

σεις από ήμερων, σσημμένο από πάνω μου... Παρ' όλες δέ τις προσπά-
θειες που έκανα για να τον άτοιμαζόμυ, άρπαξε το μπράτσο μου και
κοιλόντας το χέρι του στην πληγή μου, άρχισε να ρουφάει όλο το αί-
μα μου... όλη μου τη ζωή !...

—Είδατε άληθεια το όνειρο αυτό ; φώναξα κατόπληκτος.

—Ναι, το είδα.

—Κι' όταν ξηγήσατε, πως νοιώθατε τον έαυτό σας ;

—Κυριολεκτικώς εξαντλημένο...

—Και τί κάνατε τότε ;

—Πήγα και βρήκα το μαρκήσιο και του είπα ότι ο αέρας του σπιτιού
του μ' έπνιγε και ότι, επειδή ήμιον κάπως άδιάθετη, θα έκανα μερικές
ήμέρες χωρίς να ξαναπάω σ' αυτό...

—Του διηγείθατε τόνειρό σας ;

—Ναι.

—Και τί σας απάντησε ;

—Ότι η γυναίκα του θα μάς έκανε όλους τρελλούς... Τότε μάλιστα
μου ανστήθηκε να πάω να μείνω μια - δυό έβδομάδες στην εξοχή... και
μου μίλησε, για πρώτη φορά, για το εξοχικό σας σπίτι...

—Αναστήσατε χωρίς να το θέλω, μα η Χριστίνα δεν το άντελήφθη.

—Και δεν έπληγα στην εξοχή ;

—Όχι, γιατί δεν μπορούσα τότε ν' αφήσω ούτε τον πατέρα μου ούτε
τον Ζαί !...

—Ότε τον όρασα Γαβριήλ μ., έ-
πρόσθεσα εγώ από μέσα μου.

Επακολούθησε μια μικρή σιωπή
κι' έπειτα η Χριστίνα συνέχισε :

—Θά με παίρνατε χωρίς άλλο γι'
αυτό... Μά τί να σας πώ ;... Αλ-
τό το μέγαρο με το μυστήριό του
και τους παράδοξους κατοίκους του
μου προκαλεί έν' αλλόκοτο συναι-
σθημα άνησυχίας !...

—Και όμως, δεν έπάφατε ναρ-
χόσατε εδώ !... ψυθούσα, πλησιά-
ζοντας την άκμα περισσότερο, ένó
τά χείρα σας έμιναν πάντα ένωμέ-
να. Α ! Χριστίνα ! Χριστίνα ! φτω-
χή μου, άγαπημένη ψυχή !... κάθε
σπί, όπως κάθε καρδιά, έχει και
το μυστήριό της... (Αυτή τη φορά
ήρθε η δική της σειρά ν' άνασκω-
ρη). Σας όρκίζομαι, Χριστίνα, ό-
τι το ταμπιθια σας στην τριαντα-
φυλλιά, που μάτωσε το μπράτσο
σας, δεν έινε τίποτε, μπροστά σε
κάποιες άλλες φριχτές πληγές, απ'
τις όποιες κλαίει δολόκληρη η ζωή
ένος άνθρώπου... "Ο πιο τρομερός
βροκολάκας του κόσμου ενί' ένα
παθία με τριανταφυλλένια μάγον-
τα και φτερά, που όνομάζεται "Ε-
ρος...

—Έχετε δικιο, φίλε μου ! μου
απάντησε η Χριστίνα, σσημοντας ά-
κόμη περισσότερο το κεφάλι της.

Τι σιωπή ήταν εκείνη που έπα-
κολούθησε μετά τα τελευταία αυτά
λόγια !... Τότε τόλμησα να της ψι-
θυρίσω στ' αυτή ένα απ' τα ποιή-
ματά μου, που ήξερα πως της άρε-
σε πολύ, γιατί το ήξερε απ' έξω :

«Ω, γλυκειά δέσποινα, πως ή-
δες εδώ ;... Πόσο αλλόκοτα έινε
τα μάτια σου !... Πόσο αλλόκοτο έινε το φρέμα σου !... Και ποιά άλ-
λόκοτος φως ξεφύγει απ' τα μαλλιά σου !...»

Δεν μ' άφησε να συνεχίσω, μα το χέρι της έσφιξε νευρικά το δικό
μου. Αυτό το σφιξίμο έκανε την καρδιά μου να χτυπά τόσο δυνατά, ώ-
στε μου φαινόταν πως θα πνιγούν...

—Συνέλαθε, άγαπητέ μου Βενέδικτε Μασσόν ! μου είπε.

Συγχρόνως σηκώθηκε και, παρατώντας το χέρι μου, έπρόσθεσε :

—Έχετε άδικο να λέτε ότ' αυτά τα όραμα πράγματα για μένα !...

Και ξαναγύρισε στη βιβλιοθήκη, αφήνοντάς με συντριμμένο στον
πάγκο μου.

Επειτα από μερικές στιγμές, σηκώθηκα μανιασμένος. Κι' όταν πήγα
και βρήκα την Χριστίνα, την είδα να κλαίει...

Ξεγνόντας νη νανία μου, έτοιμαζόμιν να της ψιθυρίσω μερικά καλά
λόγια, άποδίδοντας όλα τ' άδικα στον ένικό μου, όταν έξαφνα, καθώς
την πλησίασα, είδα ότι τα δάκρυά της κυλούσαν άπάνω στην πλάκα με
την ποτομή του Γαβριήλ, την όποια είχε χαράξει η ίδια...

Τότε δεν μύρεσα πια να κρατηθώ και φώναξα :

—Ω ! άν ήμιον κι' εγώ ώραιος, όπως αυτός, θα μ' άγαπούσατε !...

Νόμισα πως τα λόγια μου αυτά θα την έφεραν σε δύσκολη θέση. Μα
τί πλάη ! Ύψωσε προς έμένα τα μάτια της, που έλαμπαν γεμάτα σση-
πάθεια, και μου είπε αλά :

—Ω ! ναι !... "Αν είσαστε ώραιός, όσο αυτός !...

Κι' άμέσως έπρόσθεσε, άναστενάζοντας :

—Ω ! φίλε μου, μεγάλη και άγαπητέ μου φίλε !... Είμαι πολύ δυστυ-
χημένη !...

—Κι' εγώ νομίζετε πως είμ' εύτυχισμένος ;

—Ελατε, πάντως, λιγότερο άξιολύπητος από μένα, μου είπε. Ναι, εί-
στε πιο δυστυχισμένος από μένα, γιατί υποφέρετε έξ' αίτίας μου... Και
δεν είστε μόνος σεις...

—Α ! έκανα, σαστισμένος κυριολεκτικώς, "Υπάρχει ακόμα ο μνηστήρ
σας... Μα γιατί δεν τον παντρεύεστε ;...

—Γιατί δεν τον άγαπώ ! μου όμολόγησε η Χριστίνα, βγάζοντας έναν
βαθύ στεναγμό κι' αφήνοντας πάντα τα δάκρυά της να κυλούν επάνω
στην εικόνα του Γαβριήλ.

—Και πως, αφού δεν τον άγαπάτε, του υποσχεθήκατε ότι θα γίνετε
γυναίκα του ; Μπορείτε να μου το εξηγήσετε αυτό, Χριστίνα ;

—Ναι, ναι, μου απάντησε... "Ο Ζαί δεν ξεί παρά μόνο για μένα, απ'
τον καιρό που ήταν ακόμα παιδάκι... "Ο,τι ξέρετε γι' αυτόν, ότι έχετε
διαβάσει δικό του, έλπιώ πως φτάνει για να μη σας κάνει να χαμογε-
λάσετε, άν σας πώ ότι δεν θ' άρρήσει να γίνη ένας απ' τους μεγαλει-
τερους, άν όχι ο μεγαλειότερος, σοφός του αιώνας μας. "Ε, λοιπόν, ο
Ζαί περιφρονεί τη δόξα και τον πλούτο και θύ, τι έχει σχέση με τους άν-
θρώπους... Δεν ξεί, παρά μόνο για μένα !... Αυτός ο μεγαλοφυής, που
φτάνει κανείς να τον άκούση δυό λεπτά να μιλά, για να θαυμάση, δεν
έχει παρά ένα μόνο σκοπό στη ζωή του : Νά με σφίξη μέσα στην άγ-
καλιά του και να με κάνει μητέρα των παιδιών του ! Θέλετε, λοιπόν, να
μια λέξη μου, να σβύσω τη φλόγα της μεγαλοφυΐας του, απ' την όποια
ίσως θα φωτιστεί δολόκληρη η άνθρωπότης του μέλλοντος ;... "Οχι !...
Του άνικω !... Τό ξέρει !... Κι' αυτό άποτελεί τη δύναμή του... "Αν
τό είχε θέλησει, θα είχα γίνει κόλας γυναίκα του... Μα έχει κι' αυτός
την περιφρόνητα του... Θέλει να μου δώσει την προίκα του... Μια προίκα,
παρόμοια της όποιας καμιά γυναίκα δεν πήρε ός τώρα... Θέλει να μου
χαρίση τη χρυσή αλυσίδα, ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ
ΓΙΝΟΥΝ ΑΔΗΜΟΥΡΓΟΙ ΖΩΗΣ
ΚΑΙ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ
ΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ !...

—Πράγματι, μια τέτοια προίκα θα
ήταν περίφημη ! της απάντησα είρω-
νικά. Μα θ' άρρήσει πολύ να δημι-
ουργηθή, φαντάζομαι, κι' έξ' άλλου,
αφού δεν τον άγαπάτε...

Μά η Χριστίνα με δέκονε, λέγον-
τάς μου με σοβαρότητα :

—Κύριε Βενέδικτε Μασσόν, όταν
λέω, σε σας μονάχα στον
κόσμο, ότι δεν τον άγαπώ, αυτό
σημαίνει ότι δεν τον άγαπώ τόσο, ό-
σο θ' άξίε ν' άγαπηθώ ένας άνθρω-
πος σαν κι' αυτόν... Μην καταχαράσθε
λοιπόν των αισθημάτων μου άπέναν-
τί σας...

Ακούγοντας τα λόγια της αυτά,
της φώναξα :

—Έχετε αισθήματα για μένα !...

"Έχετε αισθήματα για τον μνηστήρα
σας !... Κι' έμω, στα μεταξύ,
φιλώ απ' αυτόν, έκεί !...

Και της έδειξα την εικόνα του Γα-
βριήλ !

Στην άρχή η Χριστίνα δεν κατάλα-
βε τί της έλεγα... Μα έννοιωσε ότι
της είχα πη κάτι τρομερό, γιατί, κα-
θώς με κτύπαζε, μια άπέραντη από-
γνωσις ζωογραφίζόταν στο πρόσωπό
της... Α ! το φτωχό παιδί ! μου πρό-
καλούσε τον οίκτο, καθώς απ' τον πε-
λο των δακρύων της... Μα ήταν πολ-
υ άργά πια, για ν' άνακατέσω τα
λόγια μου...

Τέλος, κατάλαβε τί της είχα πη...
Τότε πάγωσε μονομάς, σηκώθηκε,
τρεμόντας σύγκορη, και πήγε και
χάθηκε στην πιο σκοτεινή γωνία της
βιβλιοθήκης, όπου δεν τόλμησα στην
άρχή να την ακολουθήσω...

Πόσες στιγμές πέρασαν έτσι ; Ότε κι' εγώ δεν ξέρω...

Τέλος με προσκάλεσε κοντά της. "Η φωνή της δεν ήταν καθόλου έχ-
θρική, και μου είπε, άναστενάζοντας :

—Ωστε, φίλε μου, ζηλεύετε μια είς άνα ;

Παύση να λέτε ψέμματα ! της φώναξα άτόπιμα. Σας άγαπώ και
σας μισώ, σαν καταραμένος άνθρώπος που είμαι !... Έγώ δεν έλάτρω
τίποτε από σας !... Μα είστε μνηστήμένη μ' έναν άλλον... Και τον ά-
πατάτε... Τον άπατάτε μ' αυτήν την εικόνα !... Γιατί αυτή η εικόνα είνε
ένος άνθρώπου και όνομάζεται Γαβριήλ !...

Το αποτέλεσμα των λόγων μου αυτόν ήταν κρυσταλλικό. "Η Χριστί-
να πετάχτηκε έπάνω. Έσπασε προς έμένα και μου φώναξε :

—Πως ξέρετε !... Πως το ξέρετε αυτό ;

Τότε της το είπα όλα... Δεν θέλησα να της κρύψω τίποτε απ' όσα
είχα πει, κατακαλύποντας το σπίτι της απ' το φεγγίτη μου !...

Κι' ύστερα ;... Κι' ύστερα !... με φωτόσε εκείνη μ' άγωνία, όσο
αποκαρούσα στη διήγησή μου.

Ύστερα γιό της είπα πως πίστεψα ότι ο Γαβριήλ είχε πεθάνει, πως
τον έανέστα από τον τάφο και τελειώνοντας, έπρόσθεσα είρωνικά :

—Έλπίζω ότι είναι πια έντός κινδύνου !...

"Η Χριστίνα δεν απάντησε στα τελευταία μου λόγια... Ξανάπεσε στο
ντιβάνι, όπου καθόμιν κι' εγώ, και μου έπιασε το χέρι.

Τέλος, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, με ρώτησε :

—Τί σκεφθήκατε, βλέποντας τον πατέρα μου να χτυπά τον Γαβριήλ ;
(Ακολουθεί)

—Ω ! ναι !... "Αν είσαστε ώραιός, όσο αυτός !...

—Γιατί δεν τον άγαπώ ! μου όμολόγησε η Χριστίνα, βγάζοντας έναν
βαθύ στεναγμό κι' αφήνοντας πάντα τα δάκρυά της να κυλούν επάνω
στην εικόνα του Γαβριήλ.

—Και πως, αφού δεν τον άγαπάτε, του υποσχεθήκατε ότι θα γίνετε
γυναίκα του ; Μπορείτε να μου το εξηγήσετε αυτό, Χριστίνα ;

—Ναι, ναι, μου απάντησε... "Ο Ζαί δεν ξεί παρά μόνο για μένα, απ'
τον καιρό που ήταν ακόμα παιδάκι... "Ο,τι ξέρετε γι' αυτόν, ότι έχετε
διαβάσει δικό του, έλπιώ πως φτάνει για να μη σας κάνει να χαμογε-
λάσετε, άν σας πώ ότι δεν θ' άρρήσει να γίνη ένας απ' τους μεγαλει-
τερους, άν όχι ο μεγαλειότερος, σοφός του αιώνας μας. "Ε, λοιπόν, ο
Ζαί περιφρονεί τη δόξα και τον πλούτο και θύ, τι έχει σχέση με τους άν-
θρώπους... Δεν ξεί, παρά μόνο για μένα !... Αυτός ο μεγαλοφυής, που
φτάνει κανείς να τον άκούση δυό λεπτά να μιλά, για να θαυμάση, δεν
έχει παρά ένα μόνο σκοπό στη ζωή του : Νά με σφίξη μέσα στην άγ-
καλιά του και να με κάνει μητέρα των παιδιών του ! Θέλετε, λοιπόν, να
μια λέξη μου, να σβύσω τη φλόγα της μεγαλοφυΐας του, απ' την όποια
ίσως θα φωτιστεί δολόκληρη η άνθρωπότης του μέλλοντος ;... "Οχι !...
Του άνικω !... Τό ξέρει !... Κι' αυτό άποτελεί τη δύναμή του... "Αν
τό είχε θέλησει, θα είχα γίνει κόλας γυναίκα του... Μα έχει κι' αυτός
την περιφρόνητα του... Θέλει να μου δώσει την προίκα του... Μια προίκα,
παρόμοια της όποιας καμιά γυναίκα δεν πήρε ός τώρα... Θέλει να μου
χαρίση τη χρυσή αλυσίδα, ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ
ΓΙΝΟΥΝ ΑΔΗΜΟΥΡΓΟΙ ΖΩΗΣ
ΚΑΙ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ
ΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ !...

—Πράγματι, μια τέτοια προίκα θα
ήταν περίφημη ! της απάντησα είρω-
νικά. Μα θ' άρρήσει πολύ να δημι-
ουργηθή, φαντάζομαι, κι' έξ' άλλου,
αφού δεν τον άγαπάτε...

Μά η Χριστίνα με δέκονε, λέγον-
τάς μου με σοβαρότητα :

—Κύριε Βενέδικτε Μασσόν, όταν
λέω, σε σας μονάχα στον
κόσμο, ότι δεν τον άγαπώ, αυτό
σημαίνει ότι δεν τον άγαπώ τόσο, ό-
σο θ' άξίε ν' άγαπηθώ ένας άνθρω-
πος σαν κι' αυτόν... Μην καταχαράσθε
λοιπόν των αισθημάτων μου άπέναν-
τί σας...

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ "ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ,"

Χάλασε Μπαρκαλάου ο συγγραφέας Άρσεν Λουπέν, έπειτα ένα πικρο-μερό Τζίν χ' έπειτα κάρφωσε τα μηχανήματα αλυσίδας του στην Ίνδο μαχαίρα της Καρόστρα που καθότανε, έκλεινε το βιβλίο, στο μπας του «Σαβό» ένα μέσο σ' ένα ευρύ-παικό γαρεμ από πεν-ταρούλες. Άγγιξε, με γροσδάκινα μαλλιά.

—Τι καταπληκτική ομοιότητα! Φιθόρισε ά-μέσως με πικρή φωνή. Αυτός ο μαχαί-ρας υψ' ουμίζει, μ' α' φ' εν τ, ένα από τα περιωπτερότερα όπλατά μου. Μήπως άκουσες ποτέ σου να γίνεται λόγος για τον Ντζέμα Μπιρμάν;

—Δικόσε! του άπάντησε μ' ένα χαμόγε-λο. «Όλος ο κόσμος έρεσι εδώ στο Λονδίνο τον «Βασίλεα των Μαργαριταριών». Έπρεπε λοιπόν χ' αυτός όθαι σου. Χάλασε! φαντά-ζομαι τι ώμορη ιστορία πού θα είνε αυτή ή περιπέτεια σου με τον Ντζέμα Μπιρμάν!...

—Ώρρη! έκανε ο νεώτερος Άρσεν Λου-πέν. «Όχι και τόσο, μ' α' φ' εν τ. Άν έ-λεγεσ επικρίνουν θα ήταν πιο σωστό... Πότε άλλωστε δέν εκινούνεσας τόσο πολύ, ούτε έ-γω, ούτε ή Έβελίνα ή ώμορη φίλη μου, ούτε ο Χάρτιν, ο γραμματέας μου, όσο σ' αυτή την πολύκορη περιπέτεια πού ε'γ-αμε με τον «Βασίλεα των Μαργαριταριών», μία περιπέτεια πού όπως θα θυμάσαι ε'γ'ε ανατατάσει τότε όλόκληρη την Εύρώπη...»

«Άκουσε, μ' α' φ' εν τ, πώς άρχισε αυτή ή ιστορία. Έκείνο τον καιρό καθόμουν πάλι εδώ στο «Σαβό» με τ' όνομα Νάθαν Ντάβι-σον, άρχιστοπώλης τ' επάγγελμα. Κατόπιν έ-νι μικρό διαμέρισμα στο τούτο πάτωμα και κάθε βράδυ δαχόμουν την έπίσκεψη της Έβ-ελίνας και τού Χάρτιν. Οί συνοεργάται μου αυτοί με πληροφορούσαν για τις διάφορες έ-νεργειες πού έκαναν οί κατασκόποι της συ-νορίας, με και πρέπει να σου όμολογήσω ότι δέν ευενα και τόσο ευχαριστημένος, γιατί έδλεπα με λύσσα ότι δέν μπορούσα να κατα-φύω κανένα καινούργιο «κόλπο». Ήμουν πάραπολύ απογοητευμένος, γιατί δέν μ' άρέ-σει ποτέ να καθόμω με στασιωμένα γέτια και θα παρατούσα τ' όλονό για κανένα «έ-αρισμα» στο Παρίσι ή στο Βερολίνο, έγ'ε ένα πρωί, άνοιγοντας τ' «Μόριγκ Πόστ» δέν έ-δλεπα ότι είχε στήσει χ' είχε καταλύσει στο ξενοδοχείο «Ρούλ» τού Πικαντίλλυ ο με-γαλύτερος έμπορος μαργαριταριών της Σιγ-καπούρης, ο περίφημος Ντζέμα Μπιρμάν. Αυ-τός ο βαθύπλουτος Ίνδος, πού όπως έλεγαν χ' όλες ή άλλες άφμερίδες, ήταν ιδιοκτη-τή: μιας άπεραντης παραλία: με μαργαριτα-φόρα όστια, είχε έθειε στο Λονδίνο για να πουλήσι μια συλλογή από τα πιο ώμορη μαργαριτάρια του!...

Καταλαβόντες τώρα, μ' α' φ' εν τ, π' εν τ, έ-ντοπωσι μου έκανε αυτή ή είδησι. Μέσα σε μιά ώρα ε'χα κινητοποιήσει τους καλύτερους κατασκόπους μου!

—Και φυσικά δέν άόργησε να συγκεντρώ-σες κάθε πληροφορία πού σ' ενδιέφερε γι' αυ-τό τον Ίνδο βασιλέα των μαργαριταριών, πού είνε καταθρονοσμένος άπ' αυτή την τόσο συναρπαστική άρχή της ιστορίας του.

—Απατάσαι! μ' α' φ' εν τ, απάντησε έπ'όχ' ο Χά-λα Μπαρκαλάου και παράγγειλε ένα δεύτερο παγωμένο Τζίν στο μαζο Μπαρμάν. «Ο Ντζέμα Μπιρμάν, όπως όλοι χ' Άσπίτες, ζού-σε μέσα σ' ένα βαθύ χ' άνεξήγητο μυστήριο. Ή πολυάριθμη ακολουθία του πού άπεργέλιτο, φυσικά, από Ίνδους, ούτε ήξερε ανγκικά, ούτε μιλούσε σε κανέναν. Ο «Βα-σιλέας των Μαργαριταριών» ήταν άλληόσι-στος! Τί έπρεπε να κάνουμε λοιπόν; Νά έγ-καταλείψουμε αυτή την υπόθεσι; Βλέπαμε καθόλου τί δέν υπήρχε καμιά έλπις επιτυ-νίας. Έπειδή όμως δέν είμαι ποτέ απαισιό-δοξος, συνέχισα τις έρευνες με τους κατασκό-πους μου και τέλος ή τύχη μ' έβόηθη...»

«Ένα βράδυ, ή Έβελίνα ήθελε να με συναν-τήστ στο διαμέρισμά μου λαμπροσώφους

από άνέκφραστη γαριά.

«—Άύριο θα πάω τ' οτάί με τον σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ, στο «Ρούλ», μ' α' φ' εν τ. Ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ ε'νε ο γραμματέας τού Ντζέμα Μπιρμάν...»

«Απίστευτο! φώναξε κατάπληκτος. Μ' α' φ' εν τ, έγ'ω ή είχα δέν μπορώ άκόμη να τ'ό πιστέψω, παραδέχτηκε ή φίλη μου. Κι' όμως είνε αλήθεια... Σήμερα τ' απόγευμα στη Νιού-Μπόντ Στρή, τη στιγμή πού στα-κίμουν μπροστά στη διόρινα ενός λουστρί-σιου, ε' έπληρώσε ένας άγνωστος χ' άρχισε να μ'ό κάνει ένα έπιμνο κόρτε. Ήταν κου-φότατος χ' άρκετά συμπαθητικός. Δέν άγγι-ξε λοιπόν να μ'ό προτείνη να πάρουμε μαζί ένα ποτό σ' ένα γειτονικό κ'ό, Έγ'ω τότε δέχτηκα, γ'όως κανένα διαταγ'ό, σκανδα-λισμένη λιγάκι άπ' αυτή την ξαφνική περι-πέτεια...»

Κι' έτσι σε λίγο έμαθα ότι αυτός ο ξέν-τλεμα μ'όλις είχε έθειε στην Άγγλία, ύστε-ρα από τεσσάρων χρόνων άπουσία στις Άγ-γλικές Ίνδεις. Ο ύιος κατόπιν μ'ό εξήγησε ότι έκανε έμπόριο μαργαριταριών και μ'ό ζή-τησε να με άναγ'ό στο «ράιβ' ό κ'ό» της έπομενης στο ξενοδοχείο «Ρούλ» τού Πικαν-τίλλυ. Έπειτα, όταν σ'όκωθηκα για να τον απαικιστώ με την πρότασι, ότι είνε κα-ποιος δουλειά, ο άγνωστος ξέντλεμα μ'ό έ-

Ντζέμα Μπιρμάν

όπως τ'ό έπισκεπτήριό του. Κι' ή Έβελίνα μ'ό έδειξε ένα κομμάτι έπι-σκεπτήριό άπάνω στο όποιο διάβασα τ'ό έ-ξ'ε:

Ράλφ Μπούρκλυ
Γραμματέας τού Ντζέμα Μπιρμάν
7, Χάρφ Βόρντο Σιγκαπούρη

Καθώς βλέπεις, μ' α' φ' εν τ, ή τύχη μάς εύνοησε χ' έπρεπε να εκμεταλλευθώμε-σο υποκόπους καλύτερα αυτή την εύνοια.

Ή Έβελίνα λοιπόν δέν άόργησε να κάνει τον νομισματία τού «Βασιλέως των Μαρ-γαριταριών» να πιστέψι ότι ήταν τοσάκι έ-νοσημέρι μαζί του και να κερδίσι φυσικά την απόλυτη έμπιστοσύνη του.

Ή ήμερες περνούσαν γρήγορα και τ'ό βα-θύ μυστήριό πού έτόλιγε τον Ντζέμα Μπι-ρμάν άόργησε σιγά-σιγά να διαφωτίζεται. Ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ δινηήθηκε στην Έβελί-να όλη την ιστορία τού «Βασιλέως των Μαρ-γαριταριών», καθώς χ' ένα πλήθος από τ' ά-πόκρυφα μυστικά του. Μ' αυτόν τον τρόπο μάθαμε ότι ή συλλογή πού είχε φέρει μαζί του στο Λονδίνο ο Ντζέμα Μπιρμάν άξιζε ιπτά περίπου εκατομμύρια. Έπί πλέον ότι δέν είχε καμιά έμπιστοσύνη στους ξένους χ' ότι την φύλαγε με τους ανθρώπους του στο διαμέρισμά του...»

«Όλες αυτές ή πληροφορίες ήταν βέβαια άποκαλυπτικές και πολύτιμες, μ' α' φ' εν τ, δέν άόργησε σ'όσον ποτέ από τ'ό διακρί-σιμά του. Ένα βράδυ, ώστόσο, ή Έβελίνα μ'ό άνήγγειλε ότι ο Ντζέμα Μπιρμάν θα έ-φαινε τ'ό πρωί της άλλης ήμέρας κρυφά για τ'ό Έδιμβούργο, για να παραπαραμυθεί εκεί πέρα τ'ό πούλντ'α της συλλογής του σ' ένα Έδουκ'ό κοσμηματοπώλη χ' ότι τ'ό βράδυ της ήμέρας την είχε καλέσει σε δείπνο, ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ, ο έρωτευμένος μαζί της νομισματίας τού Ίνδου έμπορου...»

Ο Μπαρκαλάου σάβηκε μία στιγμή, κά-ως πάλι τ'ό μάτια του στο μαχαίρα της Καρόστρα, θυμάσε τ'ό μεγάλο ρουμπίνι πού άστράφτε στο μ'όστω του άπάνω στο μ'όστω τού Τουρκιάνι του χ' έπειτα γ'όρτε πάλι π'ός τ'ό μέρος μου και συνέχισε την ιστορία του.

«Άκουσε, μ' α' φ' εν τ, πώς έγινε ακρι-βώς αυτό τ'ό «κόλπο» πού ανατάσσει την Εύρώπη, έδώ και τρία χρόνια. Ός πού άρ-γ'ό τ'ό γεγονός α' όλες τις δυνατές λε-πτομέρειες.

Στις 18 Σεπτεμβρίου τού 1930 χ' ε-κ'όρως στις 11 ή 12 της νύχτας, ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ δέχθηκε στο διαμέρισμά του Ντζέ-μα Μπιρμάν την έπίσκεψη της Έβελίνας. Ο έρωτευμένος νομισματίας τού «Βασιλέως των Μαργαριταριών» την περίμενε με την άνω-νία ζωογονισμένη από πρόσωπό του. Ήξερε ότι θα κατάφερε εκείνο τ'ό βράδυ την κα-ταντήσι της και γι' αυτό φυσικά την περι-μενε άνήσυχο, νευρικός, παρορμημένος, όποι-όλοι οι έρωτευμένοι...»

«Θεωρώ περίττο τώρα να σου περιγράψω τη νύχτα και τις τρυφερότητες της Έβ-ελίνας. Ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ, ύστερα από τ'ό δέυτερο σαμπάνια, ήταν έτοιμος να θυσιά-στ' α' και τ'ό ζώή του για ένα παθ'όκο σ'όλι της. Ή Έβελίνα όμως δέν βιάζόταν και τόσο. Και σε μιά στιγμή, μ' ένα καταπύ-μνο κοριτσάκι τού ζήτησε καταζών-τας τον σ'ό μάτια με προσηύχεται.

«Ω ν' ή α'! Δείξτε μου λοιπόν τ'ό μαχαί-ριτάκι σας... Δέν έξερτε πόσο θέλω να δ'ό χ'ότ' ή συλλογή πού τ'ό ζήλευε όλος ο κό-σμος στο Λονδίνο!...

Ο γραμματέας τού Ντζέμα Μπιρμάν δια-τάξε στην άρχή, έπειτα όμως άποστά στην ά-κατανίκητη νύχτα της φίλης μου σ'όκωθη-κε άποκαυστική και σάβηκε μπροστά σ' ένα πολύτιμο έπιπόλο σ'όλισμένο στην άκρη με σιλντισίνα κουμπιά. Ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ, με τον αντίχειρα τού δαχ'ό του γ'όρτε έ-γ'ισε να μ'εστρά σ' άριστερά αυτά τα κουμ-βιά χ' όταν έφτασε στο έδωκό τ'ό έπίπεδο έλαφού και την είχα στιγμή άνοιξε ε' ένα απόκρυφο έλατήριο ένα μυστικό συτάρι. Από και μέσα έβγαλε έπειτα ένα γροσ'ό-νι, σ'όκωσε τ'ό σ'όκωσμά του χ' έδειξε στην Έβελίνα τ'ά μεγαλειότητα και τ'ά πιο ώμορη μαργαριτάρια τού κόσμου!... Κατόπιν έκλει-σε πάλι τ'ό σ'όκωσμά, τοποθέτησε τ'ό γροσ'ό-κουτί μέσα στο συτάρι χ' άφ'ό τ'ό έκλεισε χ' αυτό, παρούσε την Έβελίνα κοντά τ'ό τραπεζί για να π'όυν άκόμη μιά υποτίλη-ση σ'απάντα... Ή φίλη μου τότε, για να τ'ό ευχαριστήσι, τ'όν έβλεψε πολλές φορές σ'ό στόμα και τ'ό προσέφερε ή είχα ένα π'ότ'ι από τ'ό ξανθό και άερφδες κρασί...»

«Σ' άφ'όνο τώρα, μ' α' φ' εν τ, να φαντα-σ'όσις την εύτυχία τού σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ! Ήταν έτοιμος να σ'όξ'ι θριαμβωτικά στην άνγκλία του την Έβελίνα, όταν άόρπη-γ'όμωσε, έφ'ερε τ'ό γέρι στην άκμή του και σ'όρτασθηκε μπροστά στη πόδια της: ά-ναισθητός! Έκείνη τότε, φύλαξη, τ'ό έ-οίξε μιά περιωρηνητική ματιά, γ'όμωσ'ό-τας για την κεραινωόλο ένεργεια τού να-κωτικού της πού είχε οίξει μέσα στο π'ότ'ι τ'ό σαμπάνιας του χ' ύστερα άνοιξε με τον τρόπο πού ε'χε μάθει τ'ό μυστηρώδες συ-τάρι τού πολύτιμου έπιπόλου χ' έπ'ερε από μέσα τ'ό γροσ'ό κουτί με τ'ά μαργαριτάρια τού

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

ΛΛΟΙΜΟΝΟ!... Ήταν πεν-τάχρονο τ'ό δυστυχισμένο παιδάκι!... Όταν τ'ό έβλεπες σου σπάρανε την καρδιά ο οίκτος. Ήταν τόσο καχε-κτικό και θλιμένο, μ' ό-σο, από έρωσιν της τύχης άσπείρι, τ'ό εφ'όριστικό του όνο-μα ήταν Λέων!...

Ο Λέων λοιπόν ζούσε κοντά με μία γρηά θεία του, μιά ά-σχημη γριναρά και κακή γυ-νίκα, πού τον εκμεταλλεύτα-νε στέλλοντας τον να πουλή, όλη μέ-ρα, σ'όλας σ'ότες δ'όμορες και σ'ά κέντρα. Κάθε β'όδυ, όταν γ'όρτεσε στο σπίτι ο Λέων, ή γριναρά ή θεία του τ'ό έπαι-νε όλη τ'ά λεπτά, τ'όν έλατ'όμω-σε χωρίς λόγο, και τ'όν έλοκο-πούσε άσπλαχνα, γιατί δέν της π'όργανε πολλά χ'όρηματα. Άλλά οίτε ή ελαιοτήμια, πού άκούγε, οίτε τ'ό έζολο πού έφ'εργε άπ' την σ'όληρόκαθ'ή θεία του, δέν πει-ράζανε τόσο π'όλ'ό τ'ό δύστυχο μι-κρό, όσο μία λέξι πού τ'όν φ'ό-νιτανε τρυφερά χ' άπαίσια και την όποια τ'ό έλεγε ή θεία του

Ντζέμα Μπιρμάν...

«Τ'ό «κόλπο» με καθ'ός βλέ-πεις είχε πετύχει. Ή Έβελίνα π'όν περάσει μ'ότ'ό ώρα β'όρτασαν κ'όλας μέσα στο διαμέρισμά μου έδώ στο τούτο πάτωμα τού «Σα-βό». Ο Χάρτιν, ο γραμματέας μου, είχε έτοιμάσει από τ'ό πρωί τ'ό διαβ'ότ'όρι α'ς. Με τ'ό τ'όλλο-νι λοιπόν τού Ντζέμα Μπιρμάν κομμένη μέσα σ' ένα κομμάτι τα-ξιδιωτικό σάκκο, ύστερα από δέ-κα λεπτά π'όρμας τ'ό έξ'επε για τ'ό Λίβερπουλ με τον σκοπό να διαπερνούσε με τ'ό πρώτο ύπε-ρκεανένο στις Ήνωμένες Πολι-τείες. Μά δέν προστάθηκε να σύ-νομε... Ο σ'ό Ράλφ Μπούρκλυ μόλις συνήλθε από τ'ή νύχτα του, ανατάσθηκε στην Σκ'ότλαντ Γ'ότ'ό χ' έμπελυνε εναντίον α'ς τ'ά καλύτερα λαγωνικά της.

Από τ'ή στιγμή έκείνη άόργησε να κιν'όνται χ' ζωή με περισσό-τερο όπ'ό κάθε άλλη φορά! Ή Έβ-ελίνα έφ'ερε άμέσως για να κυ-νώ στη Ίρλανδία χ' έγ'ω, με-τωποσμένος σε νύχτι, κατέφυγα στο Μπ'όρτον, προσπαθώντας να δ'ότ' την ευκαιρία για να περάσω τ'ό Μάργ'ι. Ή Άγγλία όμως είχε ανατατάσει από αυτή την συντα-ραχτική κ'όπ'η α'ς και κάθε τ'ό-λη μ'ότ'ό έπ'αυε άπορούσε να α'ς κα-τίσ'ι π'όλ'ό ακριβ'ό. Άπ'ό τ'ό Μπ'όρτον λοιπόν συνέχισα την ά-πεισιμένη φυγή μου και τέλος κατάφερα να καταφύω χ' έγ'ω στην Ίρλανδία, όπου συνάντησα σ'ό Δουβλίνο τ'ή φίλη μου.

Ή Έβελίνα σ' αυτό τ'ό μεταξύ είχε πε-ράσει, τ'ό λαγωνικό της Σκ'ό-τλαντ Γ'ότ'ό είχαν γ'όρει π'ότ'ό τ'ά ίγ'να α'ς. Κι' έτσι, ύστερα από ένα μήνα υπ'όσυνες να άνα-π'όσυνες στη Γεωμανία χ' από σ'ότ'ό άδύνατο και όχ'ό προάσπα-σο, έβλεπε κανείς ζωογονιστική νύχτα μιά φρεσ'ή άγωνία. Δέν εί-χε όπωσ όλες τις άλλες μέρες κομωμένο άπ' τον λαίρο του τ'ό ζ'όλιο κοντί του, μέσα στο όποιο έβ'αζε τ'ά σ'όπ'ια στον π'όλ'όδο.

Μόλις β'όρτε στο δ'όμο, άόρ-σε να τρέχει, να τρέχει όσο έ-ποτόσαν τ'ά πόδια του. Ή γρηά θεία του ήταν άρρωστη. Έκομε τ'ή φ'όρα του όταν έφ'ερε έξ'ω ά-πό ένα φαρμακείο. Μ'όρτε μέσα λαγονισμένος και σε λίγο β'όρτε

ΚΛΩΝΤ ΒΕΝΣΕΛ

κάθε φορά πού είχε την άτυχία να μ'ή μ'όρση να π'όλησι παρ'ό έλ'όχιστα μόνο κοντά σ'όπ'ια. Τ'ό-τε της γρηάς τ'ά μάτια γ'όλ'ιζαν από κακία και με μιά ύπόκορη και β'όρρη φωνή, γεμάτη από θυμό και μ'όθρησι, τ'όν φ'όναζε: —Φθισικό!... Ού να μ'ό χ'ό-θ'ις, φθισικό!... Άμ' πού ν' ά-γοράσουν οί κ'όριοι από σ'όνα σ'όπ'ια, άφ'ό σ'ε καταλαβαίνουν π'ός είσαι χ'ικιδ'όσις!...

Όταν άκούσε την άπαίσια αυ-τή λέξι ο μικρός, άν και δέν κα-λόξερε τ'ή σημασία της, τ'όν έ-π'ιανε ένα είγος πού τ'όν έκαμε τ'ή λέξι ο μικρός, ένα φοβε-ρό είγος πού τ'ό αισθανότανε ως μέσα στην καρδιά του και δαβ'ότα μέσα στα κ'όκαλά του. Τ'ες νύ-χτες αυτές ο μικρός π'όλησις σ'όπ'ιων δέν έβ'αζε μ'όπουα φ'ω-νί τ'όν στόμα του άπ' την λ'όρα του, μαζεύτανε σε μιά γωνία χ' έκ'αλει, έκ'αλει άπ'ελπισμένα. Και την άλλη μέρα τ'ό πρωί, π'όν άκόμα καλοξημερώσει, ό,τι καιρό χ' άν έκανε ο Θεός, όσο χ'όνια και β'όρ'ες χ' άν έπ'εφταν άπ'

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥ «ΑΡΧΟΝΤΟΧΡΥΠΗ»

Ο Μολιέρος εν τ'ό μέσο των πρωταγωνιστών των έργων του (Πατήρ γαλογραφία)

τ'ό θ'όλο σ'όφ'ό, έβ'όργινε σ'ότες δ'όμορες, κακογυμνός και μ'όσο-τερο, ήταν περισσότερο λυπη-ρός από κάθε άλλη φορά. Π'όνο στο άδύνατο και όχ'ό προάσπα-σο, έβλεπε κανείς ζωογονιστική νύχτα μιά φρεσ'ή άγωνία. Δέν εί-χε όπωσ όλες τις άλλες μέρες κομωμένο άπ' τον λαίρο του τ'ό ζ'όλιο κοντί του, μέσα στο όποιο έβ'αζε τ'ά σ'όπ'ια στον π'όλ'όδο.

Μόλις β'όρτε στο δ'όμο, άόρ-σε να τρέχει, να τρέχει όσο έ-ποτόσαν τ'ά πόδια του. Ή γρηά θεία του ήταν άρρωστη. Έκομε τ'ή φ'όρα του όταν έφ'ερε έξ'ω ά-πό ένα φαρμακείο. Μ'όρτε μέσα λαγονισμένος και σε λίγο β'όρτε

Μ'όρτε μέσα λαγονισμένος και σε λίγο β'όρτε

πάλιν έξ'ω κρατώντας στο χ'όρι του ένα μ'όπουαλί. Π'όρτε τότε τρέχοντας ξανά τ'ό δ'όμο για τ'ό σπίτι του χ' όταν έφ'ερε έξ'ω άπ' την καμαρά της θείας τ'ό άκούσιση στην πόρτα για μιά στιγμή για να μ'ήν π'όση κάτω. Τ'ά πόδια του κ'όλ'ιζόντουσαν και καί σαν αίμα ζεστό-ζεστό αισθα-νότανε να β'όρ'ι μέσα στο σ'ό-θος του. Όταν άνοιξε την πόρ-τα, και μ'όρτε μέσα στην κάμαρα, είδε π'ός ο γιατρός είχε φ'όγει, χ' ότι γ'όρ'ι άπ' τ'ό κρεβάτι της θείας του ήσαν μαζ'όμ'ες μερικές ήλιωμένες γειτονισσες. Π'όρτε κοντά στο κρεβάτι και σ'όκωθη φοβισμένος. Τ'ό πρόσωπο της γρηάς ήταν π'ότα κ'όρ'ινο-σ'όσιν. Είχε πεθάνει!...

Ένας δυνατός πόνος έβ'όρσε τότε μέσα τον τ'ό φόβο, και τ'ό μ'όσος πού ένοιωθε για τ'ή θεία του. Ριχτηκε με θλίψη, πού για πρώτη φορά τ'ή δοκίμαζε στη ζωή του, άπάνω της χ' άόργησε να την φιλή κ'όλ'ιοντας άπ'ελπι-σμένα αίμα, π'όν πεθάνει από μιά άρρωστία, πού όλοι λέγανε π'ός ήταν τ'ό πιο καλή άόρ'όσις τ'όν κόσμου...

Σκέφθηκε λοιπόν, ότι χ' αυτόν δέν μ'όρ'εσε παρ'ό να τ'όν β'όρ'ε ή ίδια φρεσ'ή άρρωστία, πού δέν ήξερε τ' όνομά της. Μέσα στην φρεσ'ή άπ'ελπισία του και την παραζάλη του, τ'όν φ'όρ'ιχε τότε π'ός άκούσε κάποιον θ'όρ'ό στην κάμαρα χ' όπωσ γ'όρ'ιες τρυμα-μένους π'ός τ'ό εκεί, είδε τ'ή θεία του να καθ'όται άπάνω στην κα-ρέκλα της, π'ότ'ό στο σεντοκί της, χ' άκούσε τ'ή σ'οιγ'ότ'α φ'ω-ν'ή της να τ'ό φ'όναζ'ι με κα-κία, με μ'όθρησι:

—Χ'ικιδ'όσις!... Χ'ικιδ'όσις!...

Προσάθηκε τότε να φ'όγ'ι, αλλά αισθανθηκε τ'ά πόδια του π'ότ'ό βαρύνε χ' από μ'όλ'όδε χ' έ-μεινε κορμωμένος στη θεία του, τ'όρ'οντας σ'όρ'όμορος.

—Χ'ικιδ'όσις!... Χ'ικιδ'όσις!...

Γέμοντας τ'ή α'τιά του π'ότ'ό άπ' τ'ή φωνή αυτή της γρηάς, πού γ'όρ'ιτανε όδ'ότα και πιο σ'οιγ'ότ'α, π'ότ'ό άπαίσια...

Κι' είδε κατόπιν άόφ'ατα τ'ή νύχτα θεία του να σ'όκωνεται και να σ'όρ'εται καταπάνω του, κ'ότ'ό τ'όρ'ις τον με άόρ'ιμένα έλ'όμ-ματα, γεμάτα μ'όθρησι και σ'όκ'ό-ζοσις:

—Χ'ικιδ'όσις!... Χ'ικιδ'όσις!...

Ο μικρός δέν δ'ότασε περισ-σότερο. Έπ'ερε μ'όπουα μ'όσο-τά στην πόρτα για να μ'ή σ'ή κ'ωή ποτέ π'ότα, ποτέ π'ότα!...

ΤΟΥ Α. ΛΑΛΙΑ PATERNOSTRO

Αποφάσισε τέλος να ζητήσει φιλοξενία σε κανένα γειτονικό σπίτι, τουλάχιστον γι' αυτή τη νύχτα—τη φρεσ'ή χ' άπαίσια νύχτα—και με τ'ήν άπόφασι αυ-τή θέλησε να β'όγ'ι έξ'ω. Άλλά καθώς περνούσε τ'ό κατώφλι, έ-νας φοβερός δ'όχ'ας τ'όν έπιασε, τ'όν άνατάραξε τ'ά σ'οκ'ότα και τ'όν έκανε να πιστέψ'ι άπ' την μ'όσ-νογμένη πόρτα. Έφ'ερε κάτω στο πάτωμα χ' αισθάνθηκε καί τ'ό ζεστό χ' άλλόκοτα μέσα στο σ'όμα του. Σαν άφ'όρ'ις τότε μέσα στο μαγ'ότ'ι του χ' άναγε ένα σ'όπ'ιτο. Σ'ότ'ό τρυμαμένο φ'ός του είδε τ'ό μαγ'ότ'ι του ματωμένο χ' άόργησε να τρέχει, να τρέχει σ'όρ'όμορος...

Και ή ταραχή χ' ο τρόμος πού τ'όν έπιασε, γ'όρ'ιχε άφ'όρ'αστα τ'όν μεγαλός, όταν θυμήθηκε ά-όφ'ατα ότι χ' ή μ'ότ'όρα του έ-φ'ερε αίμα, π'όν πεθάνει από μιά άρρωστία, πού όλοι λέγανε π'ός ήταν τ'ό πιο καλή άόρ'όσις τ'όν κόσμου...

Σκέφθηκε λοιπόν, ότι χ' αυτόν δέν μ'όρ'εσε παρ'ό να τ'όν β'όρ'ε ή ίδια φρεσ'ή άρρωστία, πού δέν ήξερε τ' όνομά της. Μέσα στην φρεσ'ή άπ'ελπισία του και την παραζάλη του, τ'όν φ'όρ'ιχε τότε π'ός άκούσε κάποιον θ'όρ'ό στην κάμαρα χ' όπωσ γ'όρ'ιες τρυμα-μένους π'ός τ'ό εκεί, είδε τ'ή θεία του να καθ'όται άπάνω στην κα-ρέκλα της, π'ότ'ό στο σεντοκί της, χ' άκούσε τ'ή σ'οιγ'ότ'α φ'ω-ν'ή της να τ'ό φ'όναζ'ι με κα-κία, με μ'όθρησι:

—Χ'ικιδ'όσις!... Χ'ικιδ'όσις!...

Προσάθηκε τότε να φ'όγ'ι, αλλά αισθανθηκε τ'ά πόδια του π'ότ'ό βαρύνε χ' από μ'όλ'όδε χ' έ-μεινε κορμωμένος στη θεία του, τ'όρ'οντας σ'όρ'όμορος.

—Χ'ικιδ'όσις!... Χ'ικιδ'όσις!...

Γέμοντας τ'ή α'τιά του π'ότ'ό άπ' τ'ή φωνή αυτή της γρηάς, πού γ'όρ'ιτανε όδ'ότα και πιο σ'οιγ'ότ'α, π'ότ'ό άπαίσια...

Κι' είδε κατόπιν άόφ'ατα τ'ή νύχτα θεία του να σ'όκωνεται και να σ'όρ'εται καταπάνω του, κ'ότ'ό τ'όρ'ις τον με άόρ'ιμένα έλ'όμ-ματα, γεμάτα μ'όθρησι και σ'όκ'ό-ζοσις:

—Χ'ικιδ'όσις!... Χ'ικιδ'όσις!...

Ο μικρός δέν δ'ότασε περισ-σότερο. Έπ'ερε μ'όπουα μ'όσο-στά στην πόρτα για να μ'ή σ'ή κ'ωή ποτέ π'ότα, ποτέ π'ότα!...

ΠΑΝΣΕΔΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Όταν ο Βάχκος κ'όρ'οι'όρ'ισει κοι-μ'όνται ή κ'όρ'ιες ένοιες.

Ανακ'όρ'ογ'ι Τ'ό π'ότ'ό κ'όρ'ις είνε μεν'όμ'ό κ'ότ'ό μετ'όρ'ιμένο όμως π'ότ'ό είνε με-γάλο κ'ότ'ό. Θεός γ'ν'ος

Μ'ή ζήλ'ος ποτέ να σ'ότ'ι μ'όρ'ις ε-νας νεκρός ή να σ'ότ'ι μ'όρ'ις ε-νας φίλος γ'όρ'ος.

Σωκράτης Στους καλούς ανθρώπους ή Μοί-ρα δίνει ως κεφάλαιο τ'ή φιλαρ'ό-ν'ια. Α' πολλ'όδ'ωρος

Μ'ότ'ε στραβό δ'όρ'ο, μ'ότ'ε σ'ι-μ'όλο μ'όρ'ο.

Α'οχ'ότ'α παρ'ότ'ινα Τίποτα δέν φοβόμαι, όταν έχ'ω σ'όμ'αχο τ'ό Θεό. Εδ'ορ'ιόδ'ης

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Ζούσα εξόριστος στη Ρώμη, ένα δολοφόνο χρόνο—γράφει σ' "Απομνημονεύματά" του ο μαρκήσιος ντε Ποντινιάν—ήταν ξαθα αέφρανα μία ημέρα το θάνατο του Λουδοβίκου 15ου. Αδίκη ή πένθιμη είδησις ήταν για μένα ή πιο χαριόσυνη από κάθε άλλη... "Επιτέλους! Θα μπορούσα να ξαναγυρίσω σ' αγαπημένο μου Παρίσι και στις παλιές διακοσμήσεις μου. Ο νέος μονάρχης, δικαίως κι' ενάρετος, όπως έλεγαν, δεν θα εξακολουθούσε βέβαια να με κρατάει εξόριστο από τη Γαλλία, επειδή είχα την ατυχία να εμπνεύσω ένα παρόμοιο έρωτα σ' ένα ευνουμένιο του προκατόχου του...

Γρήγορα όμως αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι δεν μού ήταν και τόσο εύκολο πράγμα να παρατήσω αμέσως τη Ρώμη, γιατί τότε τι θα γινότανε ή κόμησας Κρίστι που με τιμούσε με την τόσο τρυφερή και την τόσο απεριόριστη ενοχία της; Η Λάουρα, όπως έλεγαν την αγαπημένη μου, είχε παντρευτεί δυο χρόνια πριν τον κύητα "Ερμίνιο Κρίστι, έναν σωστό 'Ιταλό αριστοκράτη που είχε παραμελήσει γρήγορα την αμορφιά της για καινούργιους έρωτες με κάθε είδους ύποπτες γυναίκες. Ένας στενός φίλος μου τότε, ο μαρκήσιος του Τσιμαρόσο μ' είχε παρουσιάσει ένα βράδυ στην άμορφη κόμησας, που ήξερε από τις συζητήσεις των σαλονιών τα έρωτικά σκάνδαλά μου στο Παρίσι. Η κόμησας Λάουρα, λοιπόν, με κούταζε μ' ένα παράξενο βλέμμα γεμάτο περιέργεια, φόβο και περιπόθια. Κι' έπειτα χαμήλωσε τα μάτια της σαν μία δειλή και ντροπαλή έρωτευμένη.

Από τη μικρή αυτή σκηνή κατάλαβα ότι είχα κάνει την πιο άμορφη κατάκτηση της ζωής μου κι' όπως θα μαντεύετε, ή εξορία μου στη Ρώμη μεταμορφώθηκε στην πιο εδωχόιστη και την πιο ετυχευμένη διαμονή. Τι έπρεπε να κάνω τώρα, μπροστά στην ξαφνική είδησις του θανάτου του Λουδοβίκου 15ου; Το γράμμα με τη χάρη που μού έδινε ο καινούργιος μονάρχης, δεν άργησε να φτάση στη Ρώμη και να ξυπνήση μέσα μου μία ανέκφραστη νοσταλγία για τις Βερσαλλίες με τα τρυφερά ειδύλλιά τους και τους ειδωλολατρικούς τους έρωτες. Θάφηναι, λοιπόν, μα δεν τόλμησα να πω λέξη στη Λάουρα, αναβάλλοντας για τρείς ακόμη εβδομάδες το ταξίδι μου. Δεν μού έκανε καρδιά να την αποχωριστώ μ' έναν απότομο και σκληρό τρόπο. "Ήθελα να της αφήσω με την άμορφη άναμνησις της τρελλής περιπέτειάς μας και γιαυτό συλλογίστηκα αμέσως να της κάνω δώρο κανένα εκλεκτό κοσμήμα αντίξιο της σαγηνευτικής καλλονής της.

Μα δεν είχα πολλά χρήματα εκείνο τον καιρό, όπως συμβαίνει σ' όλους τους εξορίστους, κι' έτσι δεν θα μπορούσα να της κάνω ένα μεγαλοπρεπές και πανάκριβο δώρο. Καθόμουν σ' ένα μικρό σπίτι στο βάθος μιας άπαιμης συνοικίας, δίχως καμιά πολυτέλεια, μα πολύ κατάλληλο για τις κρυφές επισκέψεις της αγαπημένης μου Λάουρας. Αυτό έδειχνε καθαρά πόσο στενόχωρη ήταν ή ζωή για έναν αριστοκράτη που είχε την ατυχία να πέση στη δυσμένεια του βασιλέως του...

"Ενα απόγεμα, ωστόσο, την ώρα του περπατώ μου, ανακάμωνα στη βιτρίνα ενός μικρού χρυσοχοείου μερικά παλιά κοσμήματα που κίνησαν αμέσως την προσοχή μου, γιατί είχαν ένα σωρό παραξένα κι' αριστοτεχνικά σκαλισματα. Μπήκα, λοιπόν, μέσα σ' αυτό το μικρό χρυσοχοείο και δεν μπορούσα να φαντασθώτε πόσο παραξενεύτηκα όταν βρέθηκα μπροστά στη συνόρα Μιραμπέλλα, την πιο χαριτωμένη και την πιο βελαντική κοσμηματοπώλιδα της 'Ιταλίας! Η συνόρα Μιραμπέλλα με υποδέχτηκε μ' ένα γλυκό χαμόγελο κι' άρδισσε αμέσως πάνω σ' ένα κρυστάλλινη βιτρίνα όλα τα παλιά κοσμήματά της. Το περίεργο τώρα είναι ότι κανένα απ' αυτά τα κοσμήματα δεν μ' άρεσε πεινά,

ήταν τα περιεγραστήκα από κοντά με το έμπειρο μάτι μου. "Η άμορφη κοσμηματοπώλιδα τότε, όταν είδε τον μορφοσμό μου, δίστασε να μού εξηγήση ότι ο αδελφός της ο χρυσοχός θα της έφερε σε λίγο μία άλλη καλύτερη συλλογή κι' ότι ήταν πρόθυμη να μού την φέρη ή ίδια στο σπίτι μου, για να διαλέξω απ' αυτήν μ' όλη την άνεσί μου όποιο κοσμήμα θα μού άρεσε...

—Ελάτε, της είπα. "Όχι όμως μετά από τις τέσσερες το απόγεμα... Γιατί εκείνη την ημέρα, περίμενα ύστερα από τις τέσσερες, την επίσκεψη της Λάουρας Κρίστι.

Η συνόρα Μιραμπέλλα κράτησε τη διευθέλι μου και στις τρείς ακριβώς χτύπησε στην πόρτα μου. Ο Πασκουάλι τότε, ο πιστός υπηρέτης μου, την ώδηγησε αμέσως στο μικρό σαλονάκι όπου καθόμουν και την περίμενα ανυπόμονος.

Τα κοσμήματα που είχε φέρει μαζί της ή άμορφη Μιραμπέλλα θα μπορούσαν να εδωχαριστήσουν και τον πιο δύσκολο Διάλεξα, λοιπόν, ένα μικρό μενταγιόν, παζάρεψα την τιμή του με την χαριτωμένη κοσμηματοπώλιδα κι' έπειτα, όταν της μέτρησα και το τελευταίο σνοχδό μου, την άφησα να καταλάβη ότι έπρεπε να φύγη, γιατί περίμενα κάποιον επισκέπτη.

Ο νέος μου ήταν πάντα στην αγαπημένη μου Λάουρα. Όταν άπομεινα μόνος, άρχισα

να κιντάζω το μικρό μενταγιόν και να συλλογίζωμαι τα δάκρυα της κόμησας Κρίστι που θα δούσανταν τα μαύρα μάτια της κάθε φορά που θα στόλιζε το λαιμό της μ' αυτό το "σοουβενίρ" και θα με θυμότανε...

Η ώρα λοιπόν πέρασε, δίχως να το καταλάβω, όπως ήμουν χαμένος στις όνειροπολήσεις μου. Η Λάουρα, όταν ήρθε στο σπίτι μου, άπομεινε με θαμπωμένα μάτια μπροστά σ' εκείνο το μενταγιόν και θέλησε να το φορέση αμέσως στο λαιμό της. Δεν θα μπορούσε όμως να μείνη ούτε στιγμή περισσότερο, γιατί της είχε περάσει ή ύπνωση ότι την παρακολουθούσε ο άνδρας της. Έφυγε λοιπόν με δάκρυα στα μάτια από τη μικρή πόρτα του κήπου μου, με την υπόσχεση ότι θα ξαναγυρίζε την ίδια ώρα ύστερα από τρείς ημέρες.

Εγώ τότε ετοιμάστηκα για να έρθω να κάνω το συνηθισμένο απογευματινό μου περπάτο, όταν άξαφνα άκουσα νυχικά χτυπήματα στην πόρτα μου κι' είδα τον Πασκουάλι να μπαίνει κατακοιμημένος στο δωμάτιό μου για να με ειδοποιήση ότι ζητούσε να με δει ο κόμης Κρίστι.

—Διάβολε! τράυλισα κατάχλωμος. Δεν μπορούσες να τόν διώξεις; Δεν τού έλεγες ότι λείπω ή ότι είμαι άρρωστος;

Ο Πασκουάλι κούνησε το κεφάλι του μ' ένα τέτοιο τρόπο, σαν να ήθελε να μού πη, ότι από το ύψος του κόμητος είχε καταλάβει πως δεν μπορούσε να τον ξεγελάσει...

—Είπε άρριμέντος; τον ρώτησα. —Διόλου, μού αποκρίθηκε ο υπηρέτης μου. Ο κόμης Κρίστι φαίνεται μάλιστα χαρούμενος, σαν άνθρωπος που δεν ξέρει ότι

τον άπατά ή γυναίκα του.

—Χα! έκανα διατακτικός. Για να δώ κι' εγώ τα μούτρα του...

Κι' άθόρυβα πέρασα ένα σκοτεινό διέδρομο, έβριξα μία ματιά από το μικρό φεγγίτη της πόρτας μου αναρροφωμένος άπάνω σ' ένα πανύψηλο σκαμνί.

Ο κόμης Κρίστι, άλήθεια, είχε ένα πολύ χαρούμενο κι' άμείρινο ύφος. Τι δούσαν να κάνει άραγε στο σπίτι μου; Ποιος ήταν ο σκοπός της ξαφνικής επίσκεψής του; Μήπως ήθελε να με ξεγελάσει μ' αυτό το ύψος για να τον δεχτώ αμέσως στο σαλόνι; Τον κούταξα, λοιπόν, προσεχτικά μ' ένα δύσπιστο βλέμμα, όταν άξαφνα τόν είδα να ελγχε μια τρομαγμένη ματιά άπάνω στο κόκκινο χαλί που ήταν μισοστά στην πόρτα μου, να σκύβη αμέσως και να παίρνη με μία άστραψια ταχύτητα κάτι που δεν μπόρεσα ν' αντιληφθώ τι ήταν ακριβώς. Τρομακτάρηθηκα τόσο από τη νεκρική χλωμάδα που είχε πάρει τώρα το πρόσωπό του! Θα έλεγε κανείς ότι είχε χάσει όλο το αίμα του... Ο κόμης Κρίστι άκούμησε τότε στην πόρτα για να μ' η πέρη, έφερε το χέρι στο μάγουλό του κι' έπειτα, μ' ένα πνιγμένο βογγητό λόνου, έβγχε παραπατώντας σαν μεθυμένος από το σπίτι μου.

—Τώρα, είπα στον Πασκουάλι, τα ξέρει όλα! Ξέρει ακόμη ότι έδω και λίγη ώρα ήταν μέσα σ' αυτό το σπίτι ή κόμησας Λάουρα. Δεν μ' άρεσε διόλου αυτή ή ιστορία, Πασκουάλι. Θάχην άσχημα αποτελέσματα.

Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, κύριε μαρκήσιε, απήθυσε ο Πασκουάλι τρέμοντας από το φόβο του, είναι να τόν δώσουμε γρήγορα για το Παρίσι. Άς πάρουμε άπομεινα κιάλας την ταχυδρομική άμοξα...

—Όχι! τού απάντησα άποφασιστικά. Η κόμησας Λάουρα είναι ή πιο άμορφη απ' όλες τις φίλες μου. Δεν θα την παρατήσω σαν άνάνδρος σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές της. Έπειτα είμαι περίεργος να δω τι βρήκε μπροστά στην πόρτα του διαδρόμου, άπάνω στο κόκκινο χαλί, αυτός ο δυστυχισμένος σύζυγός της.

Μα μήπως θέλει ρώτημα; έκανε χαμογελώντας πονηρά ο υπηρέτης μου. Ο κόμης Κρίστι, κύριε μαρκήσιε, θα βρήκε κανένα από εκείνα τα ακατό χρυσά κομμάτια που στόλιζαν το πρόσωπο της κόμησας...

—Αυτό θα το δούμε, τού απάντησα, φρόντισε άπτόσω μ' άκονισής καλά το σκαθί μου. Άν πρόκειται να μονομαχήσω, θα χτυπήσω μόνον την καρδιά μία την Λάουρα! Μα δεν μονομαχάω.

Την άλλη ημέρα το πρωί βρήκαν τον κόμητα Κρίστι μπροστά στην πόρτα της οινόφρας Μιραμπέλλας μ' ένα σκληρό καρφωμένο στο στήθος του. Τον είχαν άραγε δολοφονήσει; Κάθε άλλο! Ο κόμης Κρίστι ήταν τρελλά έρωτευμένος με την άμορφη κοσμηματοπώλιδα, κι' όπως ξαθα άγόρευσε, είχε βρη άπάνω στο κόκκινο χαλί της εισόδου μου μία άδαμαντοκόλλητη καρφίτσα με το μονόγραμμα του που της την είχε χάσει λίγες ημέρες πριν, στο τελευταίο έρωτικό ραντεβού τους. Νομίζοντας, λοιπόν, ότι ή Μιραμπέλλα τόν άπατούσε μαζί μου, έγει αυτοκτονήση την ίδια εκείνη νύχτα μπροστά στην πόρτα της, τρελλός από την τρυαχία, κι' άπαρηγόρητη άπελκισία του!...

Το ξαφνικό αυτό τέλος του, έδωσε μια γρήγορη λύσι στο ειδύλλιο μου με την άμορφη Λάουρα, ή οποία ευθίστηκε αμέσως στο πένθος και κλείστηκε στο έρημο και οιοσηλό "παλάτιο" της.

Κι' έτσι, μπόρεσα κι' εγώ να φύγω ύστερα από λίγες ημέρες από τη Ρώμη και να ξαναγυρίσω στις Βερσαλλίες, όπου όλες ή άμορφες κυρίες της Άδλής με περίμεναν. Γιατί, μα την άλήθεια, ο μαρκήσιος ντε Ποντινιάν ήταν ένας από τους πιο σαγηνευτικούς Άδν-Ζουάν της εποχής του.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕ

του. "Επειτα κι' ένας άλλος καλός τον τιμωρούσε απ' το ποσό ως το βράδυ. "Ήθελε να εκδικηθή με λύσσα κι' άπάνθρωπα εκείνους που είχαν νίψει ή αίτια της συμφοράς του...

Ο Ζάν Μορτουρώ είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά ως δολοφόνος της συνταγματικής βουλευσίας του Άντρέ Λεζέν. τού ταμίου της απελευθερίας εταρείας "Ο Καλός Άσπρος".

Το βράδυ του δούκατος, το θυμά καθόταν με τον Ζάν Μορτουρώ και με τους φίλους του Μωρίς Μελιντόν κι' Εμιλ Σασσιέ, σε μία έξοχική ταβέρνα τού Παριζιού. Ο ταμίας Λεζέν ήταν καλοκάγαθος σατανάρας με ήλικους πρόπους και με μία παιδικική εθελούσια που τον έκανε αμέσως συμπάθητικό. Ο άλλος τρείς ήταν κι' αυτοί υπάλληλοι σε διάφορες επιχειρήσεις, μα κατά δέκα χρόνια μικρότεροι απ' αυτόν. Ο Άντρέ Λεζέν λοιπόν είχε βρεθή νεκρός εκείνη τη νύχτα, ύστερα από το γλέντι του στην έξοχική ταβέρνα, στην άκρη του δρόμου λίγο πιο πέρα από το σπίτι του. Μερικοί μάρτυρες που καθόντουσαν σ' αυτό το δρόμο, είχαν καταβάλει στην ανάκριση ότι είχαν δει, κατά τα μεσάνυχτα, τον δυστυχισμένο ταμία με δυο φίλους του, όδινοντας τα χαρακτηριστικά του Ζάν Μορτουρώ και τού Μωρίς Μελιντόν. Κι' οι δυο τους τότε συνελήφθησαν αμέσως κι' ώδηγήθηκαν μπροστά στον άνακριτή. Κανείς τους δεν άρνιόταν ότι είχαν γλεντήσει εκείνο το βράδυ, μα τόν Άντρέ Λεζέν κι' ότι ήλθσαν να τόν συνοδεύσουν ως το σπίτι του, γιατί ήξεραν ότι είχε μαζί του ένα μεγάλο γαλακτικό ποτόν. Ο ταμίας ήμωφ συνθιγμένος να γυρίζη, κάθε βράδυ, στο σπίτι του μονάχος, δεν ήθελε να τους βάλη σ' αυτό τον κόπο. Άπ' αυτό το σημείο όμως άρχισαν ή αντιρρήσεις. Ο Ζάν Μορτουρώ ισχυριζόταν ότι είχε αφήσει ύστερα από λίγη ώρα τον ταμία μαζί με τόν Μωρίς Μελιντόν κι' ότι είχε γυρίσει μονάχος του στο σπίτι του. Ο Μελιντόν όμως έλεγε ότι είχαν γυρίσει κι' οι τρείς τους την ίδια στιγμή κι' ότι ο καθένας τους είχε το δικό του ποτόν. Μα τί σημασία μπορούσε να δώση κανείς σ' αυτή τη λεπτομέρεια, τη στιγμή που κι' οι τρείς τους ήσαν τούλα στο μεθύσι!

Η ιστορία αυτή όμως ήρθε έντελως δικαστική τροπή, όταν ή κόρη τού ταμία, ή Βιολέττα Λεζέν δήλωσε ότι ή έδινε όλη την ποίκα της έρηλατή ποταμιά γιλιόλης ποταμιά, σ' όποιο θα κατέφευγε ν' άνακαταλά το δολοφόνο τού πατέρα της. Ο Εμιλ Σασσιέ τότε, ο πέταρος της παρέας παρουσάστηκε στον άνακριτή και κατέθεσε ότι ο Ζάν Μορτουρώ είχε σκοτώσει τόν ταμία για να τόν ληστέψη!... Το ακριβές που είχε βρεθή κοντά στο πτώμα ήταν φίλος του! Κι' αυτός, ο Εμιλ Σασσιέ, κι' ο φίλος του ο Μωρίς Μελιντόν τού είχαν δει πολλές φορές στα γέλια του.

Ο Ζάν Μορτουρώ τότε συνελήφθη για έπειτα φορά και είχτηκε στη φυλακή, γιατί παρ' όλας της διαμαρτυρίες του, ή καταθέσει των φίλων του τον παρασύλαξαν καθώς ή ένα στυγερό δολοφόνο. Και το πιο τραγικό απ' όλα ήταν ότι ή άστονιά του είχε ανακαλυφθεί στο σπίτι του, κομμένες στο βάθος ενός παλιού σεντουκιού, δεκαπέντε γιλιόδες φράγκα...

ΠΟ την πρώτη μέρα που μπήκε στη φυλακή ο Ζάν Μορτουρώ άρχισε να συλλογίζεται ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να δραπέτευση. Οι τούτοι του κελιού του τόν έπνιγαν κι' ή μοναξιά τόν έκανε να νοιώθη ακόμη πιο τραγικά τη σκληρότη κι' άδυσπότη μοίρα του. Άλλος καλός τον τιμωρούσε απ' το ποσό ως το βράδυ. "Ήθελε να εκδικηθή με λύσσα κι' άπάνθρωπα εκείνους που είχαν νίψει ή αίτια της συμφοράς του...

Ο Ζάν Μορτουρώ είχε καταδικαστή σε ισόβια δεσμά ως δολοφόνος της συνταγματικής βουλευσίας του Άντρέ Λεζέν. τού ταμίου της απελευθερίας εταρείας "Ο Καλός Άσπρος".

Το βράδυ του δούκατος, το θυμά καθόταν με τον Ζάν Μορτουρώ και με τους φίλους του Μωρίς Μελιντόν κι' Εμιλ Σασσιέ, σε μία έξοχική ταβέρνα τού Παριζιού. Ο ταμίας Λεζέν ήταν καλοκάγαθος σατανάρας με ήλικους πρόπους και με μία παιδικική εθελούσια που τον έκανε αμέσως συμπάθητικό. Ο άλλος τρείς ήταν κι' αυτοί υπάλληλοι σε διάφορες επιχειρήσεις, μα κατά δέκα χρόνια μικρότεροι απ' αυτόν. Ο Άντρέ Λεζέν λοιπόν είχε βρεθή νεκρός εκείνη τη νύχτα, ύστερα από το γλέντι του στην έξοχική ταβέρνα, στην άκρη του δρόμου λίγο πιο πέρα από το σπίτι του. Μερικοί μάρτυρες που καθόντουσαν σ' αυτό το δρόμο, είχαν καταβάλει στην ανάκριση ότι είχαν δει, κατά τα μεσάνυχτα, τον δυστυχισμένο ταμία με δυο φίλους του, όδινοντας τα χαρακτηριστικά του Ζάν Μορτουρώ και τού Μωρίς Μελιντόν. Κι' οι δυο τους τότε συνελήφθησαν αμέσως κι' ώδηγήθηκαν μπροστά στον άνακριτή. Κανείς τους δεν άρνιόταν ότι είχαν γλεντήσει εκείνο το βράδυ, μα τόν Άντρέ Λεζέν κι' ότι ήλθσαν να τόν συνοδεύσουν ως το σπίτι του, γιατί ήξεραν ότι είχε μαζί του ένα μεγάλο γαλακτικό ποτόν. Ο ταμίας ήμωφ συνθιγμένος να γυρίζη, κάθε βράδυ, στο σπίτι του μονάχος, δεν ήθελε να τους βάλη σ' αυτό τον κόπο. Άπ' αυτό το σημείο όμως άρχισαν ή αντιρρήσεις. Ο Ζάν Μορτουρώ ισχυριζόταν ότι είχε αφήσει ύστερα από λίγη ώρα τον ταμία μαζί με τόν Μωρίς Μελιντόν κι' ότι είχε γυρίσει μονάχος του στο σπίτι του. Ο Μελιντόν όμως έλεγε ότι είχαν γυρίσει κι' οι τρείς τους την ίδια στιγμή κι' ότι ο καθένας τους είχε το δικό του ποτόν. Μα τί σημασία μπορούσε να δώση κανείς σ' αυτή τη λεπτομέρεια, τη στιγμή που κι' οι τρείς τους ήσαν τούλα στο μεθύσι!

Η ιστορία αυτή όμως ήρθε έντελως δικαστική τροπή, όταν ή κόρη τού ταμία, ή Βιολέττα Λεζέν δήλωσε ότι ή έδινε όλη την ποίκα της έρηλατή ποταμιά γιλιόλης ποταμιά, σ' όποιο θα κατέφευγε ν' άνακαταλά το δολοφόνο τού πατέρα της. Ο Εμιλ Σασσιέ τότε, ο πέταρος της παρέας παρουσάστηκε στον άνακριτή και κατέθεσε ότι ο Ζάν Μορτουρώ είχε σκοτώσει τόν ταμία για να τόν ληστέψη!... Το ακριβές που είχε βρεθή κοντά στο πτώμα ήταν φίλος του! Κι' αυτός, ο Εμιλ Σασσιέ, κι' ο φίλος του ο Μωρίς Μελιντόν τού είχαν δει πολλές φορές στα γέλια του.

Ο Ζάν Μορτουρώ τότε συνελήφθη για έπειτα φορά και είχτηκε στη φυλακή, γιατί παρ' όλας της διαμαρτυρίες του, ή καταθέσει των φίλων του τον παρασύλαξαν καθώς ή ένα στυγερό δολοφόνο. Και το πιο τραγικό απ' όλα ήταν ότι ή άστονιά του είχε ανακαλυφθεί στο σπίτι του, κομμένες στο βάθος ενός παλιού σεντουκιού, δεκαπέντε γιλιόδες φράγκα...

—Είλες ή οικονομίες μου! φώναζε ο Ζάν Μορτουρώ. Αυτό τ' άσπρά είναι δικιά μου! Δεν τάχλαζ από τόν Άντρέ Λεζέν... Δεν είναι άνω ο δολοφόνος!...

Οι δικαστές όμως δεν ήλθσαν να τόν πιστέψουν και θα τόν έστελναν στην λημερία, αν ο δικηγόρος του με μία υπέροχη άγρόσυνη δεν κατέφευγε να τού σώση το κεφάλι.

Τι τόν περίμενε λοιπόν τώρα που ήταν κλεισμένος μέσα στους τέσσερες τοίχους τού κελιού; Ή έβρισα στο νσίσι τού Διαβόλου ή στα κάτεργα της Νέας Καληρόνας. Ο Ζάν Μορτουρώ ήταν συλλογίζόταν αυτή την τραγική τύχη τόν τόν περίμενε, ένωθηκε πως θα τρελλανόταν από την απελπισία του! "Έπρεπε να δραπέτευση... Με κάθε τρόπο έπρεπε να ξεφύγω από τ' άγρία τών δεσποσυλάκων του. Δεν ήθελε να πεθάνη στα κάτεργα από την βαρεία δουλειά και τόν κί-τωνα πυρετό. Ήταν άθωος! Κι' έπειτα, πως άχ μπορούσε ν' άπογοιωσθή την αγαπημένη του Βιολέττα και να ζήση μακριά της για πάντα, εκεί κάτω στο κατακαμένο νσίσι τού Διαβόλου; Μία τόσο δυστυχία δεν μπορούσε να την βαστάξη ή καρδιά ενός ανθρώπου!

Ο Ζάν Μορτουρώ προτιμούσε να παίξη τη ζωή του, παρά ν' καθίση με σταυρωμένα γόνατα και να περιμένει να πεθάνη από τόν πιο άποροπύο θάνατο.

Η μόνη συντροιά του μέσα σ' εκείνο το κούβι και πένθιμο κελλί της φυλακής ήταν ένας μικρός σπουγγίτης που πήγαινε κάθε

πρωί και καθόταν στην άκρη τού σεντούκιου για να ταιμολογήση μερικά φράγκα που τ' άφινε εκεί άπάνω ο τράνκιος κατήδικος.

Ο μικρός σπουγγίτης ή Φρικέ, όπως τόν έλεγαν ο Ζάν Μορτουρώ ήταν έξυπνος σαν τα μικρά γαυγίνα τού δρόμου και ήλανε κανείς πώ-καταλάβαινε τον καβού και τα θάσχανα τού μεγάλου φίλου του που νοσηλεύόσε άπομεινα κατάντησε στην άπομεινα πύση από τ' άγρια σίδερα τού κελιού του. Πως άπ' αυτό θά σκότωνε τόν δεσποσυλάκη του κι' έπειτα θα σκούσε τη σκληρότη και θά κατέφευγε έπειτα από άπαρηγόρητους και να στήση ώ- τόν έσοδο της φυλακής. Αυτό το σπείδιο τού είχε καταπονώσει με μενύλη άκούβειν κι' είχε μελετήσει προσεχτικά και την παραμικρή λεπτομέρεια του.

Τα πάντα ήταν πια έτοιμα! Γι' αυτό, όταν, εκείνη την ημέρα, ο δεσποφυλάκης του μπήκε για να επθωρήση για τάλει-γυλιόδες φράγκα...

—Είλες ή οικονομίες μου! φώναζε ο Ζάν Μορτουρώ. Αυτό τ' άσπρά είναι δικιά μου! Δεν τάχλαζ από τόν Άντρέ Λεζέν... Δεν είναι άνω ο δολοφόνος!...

Οι δικαστές όμως δεν ήλθσαν να τόν πιστέψουν και θα τόν έστελναν στην λημερία, αν ο δικηγόρος του με μία υπέροχη άγρόσυνη δεν κατέφευγε να τού σώση το κεφάλι.

Τι τόν περίμενε λοιπόν τώρα που ήταν κλεισμένος μέσα στους τέσσερες τοίχους τού κελιού; Ή έβρισα στο νσίσι τού Διαβόλου ή στα κάτεργα της Νέας Καληρόνας. Ο Ζάν Μορτουρώ ήταν συλλογίζόταν αυτή την τραγική τύχη τόν τόν περίμενε, ένωθηκε πως θα τρελλανόταν από την απελπισία του! "Έπρεπε να δραπέτευση... Με κάθε τρόπο έπρεπε να ξεφύγω από τ' άγρια τών δεσποσυλάκων του. Δεν ήθελε να πεθάνη στα κάτεργα από την βαρεία δουλειά και τόν κί-τωνα πυρετό. Ήταν άθωος! Κι' έπειτα, πως άχ μπορούσε ν' άπογοιωσθή την αγαπημένη του Βιολέττα και να ζήση μακριά της για πάντα, εκεί κάτω στο κατακαμένο νσίσι τού Διαβόλου; Μία τόσο δυστυχία δεν μπορούσε να την βαστάξη ή καρδιά ενός ανθρώπου!

Ο Ζάν Μορτουρώ προτιμούσε να παίξη τη ζωή του, παρά ν' καθίση με σταυρωμένα γόνατα και να περιμένει να πεθάνη από τόν πιο άποροπύο θάνατο.

Η μόνη συντροιά του μέσα σ' εκείνο το κούβι και πένθιμο κελλί της φυλακής ήταν ένας μικρός σπουγγίτης που πήγαινε κάθε

πρωί και καθόταν στην άκρη τού σεντούκιου για να ταιμολογήση μερικά φράγκα που τ' άφινε εκεί άπάνω ο τράνκιος κατήδικος.

Ο μικρός σπουγγίτης ή Φρικέ, όπως τόν έλεγαν ο Ζάν Μορτουρώ ήταν έξυπνος σαν τα μικρά γαυγίνα τού δρόμου και ήλανε κανείς πώ-καταλάβαινε τον καβού και τα θάσχανα τού μεγάλου φίλου του που νοσηλεύόσε άπομεινα κατάντησε στην άπομεινα πύση από τ' άγρια σίδερα τού κελιού του. Πως άπ' αυτό θά σκότωνε τόν δεσποφυλάκη του κι' έπειτα θα σκούσε τη σκληρότη και θά κατέφευγε έπειτα από άπαρηγόρητους και να στήση ώ- τόν έσοδο της φυλακής. Αυτό το σπείδιο τού είχε καταπονώσει με μενύλη άκούβειν κι' είχε μελετήσει προσεχτικά και την παραμικρή λεπτομέρεια του.

Τα πάντα ήταν πια έτοιμα! Γι' αυτό, όταν, εκείνη την ημέρα, ο δεσποφυλάκης του μπήκε για να επθωρήση για τάλει-γυλιόδες φράγκα...

ταία σου το κελί του, ο Ζάν Μορτουρώ κρατώντας στο χέρι, κυνρά, το χοντρό τού-βλα, άποταβήχτηκε μία στιγμή κι' άφησε το δεσποφυλάκη να δει την άδεια θέσι του στο πάτωμα.

—Τι τρέχει; Γιατί λείπει από κει πέρα ένα τούβλο; ρώτησε ο δεσποφυλάκης, σκύβοντας λιγάκι για να δει καλύτερα.

Αυτό ακριβώς ήθελε κι' ο Ζάν Μορτουρώ. Σήκωσε αμέσως τ' όπλισμένο χέρι του κι' έτοιμάστηκε να τού καταφέρη μ' όλη τη δύναμή του ένα άπάνθρωπο και θανατηφόρο γκούμπια. Την ίδια στιγμή όμως από μία παρ-αλή νη σύμπτωση, ο Φρικέ, ο αγαπημένος του σπουγγίτης, που είχε κληθεί στο φεγγίτη, παραπονέθηκε μ' ένα λυπημένο τιτίβισμα γιλι-ρι δεν είχε βοή τα φράγκα που τού άφινε εκεί πέρα ο μεγάλος φίλος του...

Ο Ζάν Μορτουρώ ένωτους άξαφνα ένα αλ-λόκο αίσθημα. Τού σάνηκε ότι είχε ακούσει, σαν σε όνειρο, τη φωνή της Βιολέττας να τόν έκαιε να μ' ή κλην ένα τόσο φρικτό έγκλημα κι' ή ξαφνική συγκίνησή του ήταν τόσο αεράλη, ώστε σωριαστηκε αμέσως καταγής, ξεσπώντας μετανιωμένος σ' ένα γο-ερό κλάμα μικρό παιδιού...

Ο δεσποφυλάκης κατάντησε τότε τόν κίνδυνο, από τόν οποίο είχε σταυρωμένα γόνατα από τη φρίκη του. —Είσαι πιο καλός απ' όσο φαίνεσαι, δυσ-στογισμένα Μορτουρώ, τού έπε με συμπόνια. Δεν μπόρω να καταλάβω πώς μπόρεσες να κινήσεις το έγκλημα που σ' έφερε δω έσχα... —Είμαι άθωος... άθωος! φώναζε ο Μορτουρώ, πνίγοντας το κλάμα του. Μα κανείς δεν με πιστεύει! —Μπορεί να έγινε δίκη, τού ξανα-είπε ο δεσποφυλάκης κι' έδωλε πάλι το χοντρό τούβλο στη θέσι του. Βλέπω πολύ καλά ότι δεν έχεις καμιά κακούργου! Άν ήταν ένας άλλος θα με εί-γε άπετελειώσεις κιάλας γωός κανένα δισταγμό και γωός κλάματα... Κάνε λοιπόν όποιο νή... Πόδες ξέρει... Μπορεί μ' α μέρα να βγει το δική σου.

Κι' αλήθεια ο Ζάν Μορτουρώ δεν εί-γε άπομεινα δολοφόνος τόν κόσυλο. Απ' όποιο τώρα φρόντιζε ν' αυτόν ή αγαπημένη του Βιολέττα. Έχε κατα-στώσει κι' εκείνη το σπείδιο της, μα δεν τού είχε πει τίποτα, γιατί δεν ήταν βέβαιη αν θα κατέφευγε να τού πραγ-ματοποιήση.

Η Βιολέττα είχε υποψιαστή από την πρώτη στιγμή τόν Μωρίς Μελιντόν και τόν Εμιλ Σασσιέ, κι' είχε άποφασίσει να τους στήση μία ταπεινή παγίδα. Άρχισε λοιπόν να κλην την έρωτευ-μένη πότε με τόν ένα και πότε με τόν άλλο κι' έτσι, τώρα, έκανε να ζή-λεφουν και να μάλκωσαν, ένα βράδυ, άπάνω στο μεθύσι τους. Απ' τόν έρωτικό εκείνο κανά τους ή Βιολέττα είχε μάθει ότι ο Μελιντόν και ο Σασσιέ είχαν συνεννοηθή να κα-ταπονώσουν ως δολοφόνο τού ταμία τόν Ζάν Μορτουρώ για να πάρουν τις σείνιες γιλιό-δες φράγκα που έδινε ως άμοιβή ή Βιολέτ-τα Λεζέν σ' όποιον ν' ανακάλυπτε το δολο-φόνο τού πατέρα της. Η Βιολέττα λοιπόν τους κατήγγειλε αμέσως στην άπομεινα πύση από τ' άγρια σίδερα τού κελιού του. Πως άπ' αυτό θά σκότωνε τόν δεσποφυλάκη του κι' έπειτα θα σκούσε τη σκληρότη και θά κατέφευγε έπειτα από άπαρηγόρητους και να στήση ώ- τόν έσοδο της φυλακής. Αυτό το σπείδιο τού είχε καταπονώσει με μενύλη άκούβειν κι' είχε μελετήσει προσεχτικά και την παραμικρή λεπτομέρεια του.

Τα πάντα ήταν πια έτοιμα! Γι' αυτό, όταν, εκείνη την ημέρα, ο δεσποφυλάκης του μπήκε για να επθωρήση για τάλει-γυλιόδες φράγκα...

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Σκανδιναβικό Διήγημα)

ΤΟΥ ΓΙΑΝ ΠΕΤΕΡΣ

Εδίττα τη λέγανε. Μά και «Λουλουδί της Θάλασσας» την φώναζαν, γιατί τ' όνομα αυτό της πήγαινε θανάσιμα.

Κι' αληθινά, η κόρη αυτή ήταν ένα θαλάσσιο λουλούδι, το οποίο χάρισε κάποτε η θάλασσα στο νησί των Φερόντων και να πώς:

«Ενα άνοιξιμο πού πού ο σόλος της νυχτερινής τρικυμίας έδινε πέρα μικρού στα βραχώδη ακρογιάλια της Ίσλανδίας, ο μπαμπά-Μάτας δ' φρεάς, πληγνόντας να ρίξει τα παραγάδια του, βρήκε ένα κοριτσάκι λιποθυμμένο μέσα σε μια βάρκα, την δ οποία είχε παρασύρει ως εκεί η θάλασσα. Το πήρε, το κοιβάλεσε γρήγορα στην καλύβα του κι' εκεί το έφερε στις αισθήσεις του.

Ήταν ένα κοριτσάκι ως δέκα χρόνων μ' μάτια γαλάζια σαν τη θάλασσα και μαλλιά χρυσοξανθά σαν τις κεοίθρες που κρέμονται απ' τα βράχια. Ποιά ήταν; Από πούθεν ερχόταν; Τιποτα δεν ήξερε να πη το άτυχο μικρό.

«Εδίττα με λένε... φιδύρισε μονάχα. «Ετσι ο μπαμπά-Μάτας υιοθέτησε την Έδίττα και την αγάπησε σαν νάτανε δικό του παιδί.

Κι' η Έδίττα, το «Λουλουδί της Θάλασσας», όπως την έλεγαν οι άλλοι, μεγάλωνε κι' από μέρα σε μέρα γινότανε πιο όμορφη. Είχε μια ωμορφιά αληθινή, α- γαλματένια, μα και νυχθη σαν νάταν απ' το μάγουλο. Δεν αισθανότανε την θέρμο- των δεκαεπτά της χρόνων, κι' όλες φο- ρές ο Ροδερίγος, ο άνηψός του μπα- μπα-Μάτα τη συναντούσε στο γιάλι και τη χαϊρεύε, τον αντιχαιρετούσε νυχρά. Αγνάντευε πάντα μακριά στον άστεροτο πόνο με νοσταλγία, προσπαθώντας να διακρίνει τις αλογιαιές της άνωστης πετούδας της...

Ο Ροδερίγος ήταν όμορφο και δυνατό παλληκάρι. Ήτανε λιγερός, μ' όμους πλατιούς και μπρόστα άσταλμένα απ' το κομπί. Η κοπέλλες του νησιού όταν τον συναντούσαν κοκκινίζουν και κατεβάζανε τα μάτια τους. Μα η Έδίττα δεν τον ά- γαπούσε...δεν τον αγαπούσε... «Ας φά- γε για χάρι της καθημερινά την Κυρια- κτική του μιλούζα, με τα γιαιστερά κουμπιά. «Ολα πηγαιναν του κακού, κι' ό,τι και νάκανε δεν την συγκινούσε.

Όσες φορές συπατανόωνονταν στο δρόμο, αυτή τον κίταζε κατάματα αδιά- φορη. Τον εύρισκε ίσως όμορφο, μα τίποτα περισσότερο απ' αυτό. Κι' αυτός τότε γινό- τανε περπαλός, πολύ νεροπαλός, σαν ένα άξέβγαλο παιδί.

Όσοι, μια μέρα ο Ροδερίγος πήγε στον μπαμπά του το Μάτα και του έειπε απορρι- στικά:

—Μπαμπά, θέλεις να μου δώσεις το «Λουλουδί της Θάλασσας» νυνάικα;

—Ο γέρος ρώτησε την Έδίττα:

—Θέλεις, της είπε, να πηρες άντρα σου τον άνηψό μου το Ροδερίγο, πού σ' αγαπά;

—Ναι!... απάντησε άσυναίσθητα η κο- πέλλα κι' έκαμε μια κίνησι αδιαφορίας.

Ο Ροδερίγος, πλημμυρισμένος από νυσ- κή χαρά, πήρε την καλή του από το μπρό- στο να πίνε έναν περίπατο στην παραλία. Έκείνη τον ακολουθούσε αδιαφορη και νυχ- ρή σαν να μην είχε ξυπνήσει τίποτα... τί- ποτα μέσα στη νεανική καρδιά της.

«Τι πρέπει λοιπόν να κάμω για να τη συγκινήσω;» συλλογίζτανε ο Ροδερίγος. «Μήπως τάχα μ' αγαπάει κρυφά και δεν θέλει να φανή;»

Η θάλασσα κάτω στους σκοπέλους ήταν ξεγαιωμένη και τα κύματα έσκαζαν άφρί- ζοντα στα βράχια.

Οι δυο νέοι άντλησαν σ'έναν ψηλό βράχο. —Θέλεις, είπε ο Ροδερίγος στη νέα, πι- νώντας της το χέρι, να σου φέρω τα αβγά

των πουλιών που φωλιάζουν εδώ άποκάτω στις οχσμάδες των βράχων; —Πώς θα μπορέσης; είπε εκείνη χαμο- γελώντας.

Ο Ροδερίγος ξεκρέμασε απ' τή ζώνη του ένα σχοινί κι' άφου έδεσε στερεά τη μια ά- κρη του απ' την προεξοχή ενός βράχου, έρ- ριξε το υπόλοιπο στο νερό.

—Νά, θα κατέβω! είπε.

—Μά δεν φοβάσαι;

—Γιατί να φοβηθώ, όταν αγαπώ δένει;

Και λέγοντας αυτά τα τολμηρά λόγια, πιά- στηκε από το σχοινί κι' άρχισε να κατε- βάνη...

Ενα πλήθος θαλασσινά πουλιά φτεροού- γιζαν γύρω του, καθώς κατέβαινε ο Ροδερί- γος, κι' ο αέρας πού φυσούσε δυνατός, πέ- ρα απ' τη θάλασσα της Ίσλανδίας, έκανε το σχοινί να ταλαντεύεται παρ' όλο το βάρος πού κρατούσε και να τριέται στις προεξο- χές του γρανίτη των βράχων.

Η Έδίττα παρακολουθούσε το κατέβασμα του νέου με αγωνία.

—Ροδερίγο, ανέβα!... του φώναξε σε μια στιγμή. Θα πέσης!...

Έκείνος σήκωσε το κεφάλι του και την κίταξε. Ήταν ήρεμος και νύχταμος, γι- ατί δεν ήτανε η πρώτη φορά που έκαμε ένα τέ- τοιο τόκμημα. Μά δεν ήξερε, ώστόσο, ότι το σχοινί τωρούτανε δόλωνα στα βράχια.

Η Έδίττα του ξαναφώναξε, τρομαγμένη: —Ροδερίγο, στάσου!... Το σχοινί εινε έ- τοιμο να κοπή. Στάσου Ροδ...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φρά-

Το έβλεπε φιλά απ' το παράθυρό της

αι της και το σχοινί κόπηκε άξαφνα.

Η Έδίττα άπιστοχώρησε με φρίκη για να μη ιδή το νέο να κομματιάζεται στα βρά- χια. Κι' έτσι, νομίζοντάς τον πειά νεκρό, γύρισε στο χωριό και διηγήθηκε τί συνέβη, χωρίς να χύση ούτ' ένα δάκρυ.

Μά ο Ροδερίγος δεν είχε σκοτωθή. Είχε σπάσει πέφτοντας το δεξί του πόδι. Τον βρήκανε σε λίγο πεσμένο πάνω στους βρά- χους και τον μεταφέρανε στην παραλία. Μ' όταν ο δυστυχής νέος άνοιξε τα μάτια και δεν είδε την Έδίττα πλάι του, τα ξανάκλει- σε άναστροφάοντας κι' ένα δάκρυ κύλησε από μάγουλό του.

Δεν τον αγαπούσε λοιπόν η άσπλαχη νέα; Αυό μήνες έμεινε κρεββατωμένος ο Ρο- δερίγος, χωρίς στο διάστημα αυτό η Έδίτ- τα να πάη να τον δει.

Ενα πρωί, ώστόσο, ο Ροδερίγος, σύρθη- κε ως το παράθυρο της καλύβας του για να ρίξει μια ματιά κάτω στην άκρογιαλιά. Μά το θέαμα πού άπροσδόκητα άντίκρινε, τον έ- καμε να χλωμάσει, να άπιστοχωρήσει και να ριχτεί στο κορβέτσι του πνιγμένος από λιγμούς: Η Έδίττα, το αγαπημένο «Λου- λουδί της Θάλασσας» περπατούσε εκεί κά- τω, άκουμπωμένη στο μπρόστο ενός νέου, πού της γλυκομιλούσε σιγά σι' αυτή και της χόιδε με τα μαλλιά. Από τα ρούχα του δ

νέος αυτός φαινότανε πώς ήταν ξένος. Και πραγματικώς ήτανε γιός ενός άπόρου πού περπατούσε στα μέρη εκείνα και βγήκε στο νησί να μείνη κάμποσες ημέρες. «Ετσι συ- νάντησε ένα δειλινό την όμορφη Έδίττα, κοντά στ' άκρογιάλι.

Όταν τον άντίκρινε η Έδίττα, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Κρυφές νοσταλγίες πού κοιμόντουσαν στην νυχ- της ύπνησαν με μιας κι' έντυκνωσης από- μακρες κι' άχνες την έκαναν να ελπίη τον νέο αυτόν σαν ένα γνώριμο της. «Ετσι τον άγάπησε παράφορα, άφοσιωμένα. Το έβλεπε φιλά απ' το παράθυρό της, ήταν τρελή γι' αυτόν. Μά δεν μπορούσε να πούμε το ίδιο και για κείνον. Ο λεπτός και ελκυστικός έ- νος τη συμπάθησε μόνον. Το είδύλλιο του με μια χαριτωμένη κι' άφελή νησιωτοπούλα ήταν γι' αυτόν μια διασκεδάσι, η όποια στο τέλος τον εκούρασε.

—Από πού είσαι; τον ρώτησε μια μέρα η Έδίττα.

—Από τη Γαλλία.

—Θέλεις να με πάης μαζί σου στον τό- πο σου;

—Γιατί;

—Γιατί έχω δεν θα σ' άφισω πειά. Φτά- νει να μ' αγαπάς κι' έσύ όσο σ' αγαπώ.

Πολύ καλά, απάντησε εκείνος γελών- τας. «Ελα μεθαύριο πρωί-πρωί να φύγωμε, με το πλοίο του πατέρα μου.

Τυλιγμένη σ' ένα μακρό σάλλι η Έδίττα βγήκε το πρωί της ημέρας πού της ώ- ρισε ο νέος από την καλύβα του μπα- μπα-Μάτα, σιγά-σιγά. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Μέσα στην φαντασία της, η μακρινή χώρα, του αγαπημένου της, η άγνωστη γι' αυτήν πατρίδα του, έπαιονε την αύλη ενός παραδείσου. Ό- ταν όμως έφτασε κάτω στο γιάλι, είδε το πλοίο να χάνεται πέρα στον ορίζοντα, παίρνοντας μαζί του και την ελπίδα της. Η Έδίττα άρχισε τότε να κλαίη, να κλαίη άπελπισμένα...

Επί τέσσερες ημέρες τώρα δεν είχε φανή πούθεν η Έδίττα. Τι νάγινε το «Λουλουδί της Θάλασσας»; ρωτούσαν οι

—Το «Λουλουδί της Θάλασσας» τρε- λάθηκε και πήρε τα βουνά! είπε κάποιος πού την είδε.

—Νά, εκεί άπάνω γυρίζει, συμπλή- ρωσε δείχνοντας στο Ροδερίγο το σκοτε- ρό βουνό του νησιού, πού ύψωνόταν στο σκατί φόντο τ' ούρανού.

Κι' ο Ροδερίγος, με την καρδιά σφιγμένη από τον πόνο, άκουμπώντας σ' ένα βράδι— γιατί η πληγή του δεν είχε γιαρυνή ακόμα έντελώς—πήρε τα βουνά. «Ολη την ή- μέρα έψαχνε στις σπηλιές, στις λόχμες και στις όχθες των χειράρων. Το βουνό άνη- χούσε από τα άπελπισμένα κορβιάτα του:

—Έδίττα!... «Λουλουδί της Θάλα- σς»!... Έδίττα!... Πού είσαι;

Μά του κακού την καλούσε. Εκείνη δεν φαινόταν πούθεν. «Θεέ μου, μήπως σκο- τώθηκε;» συλλογίζονταν ο Ροδερίγος και τα μάτια του πλημμυρίζαν από βουά δάκρυα.

«Αχ! Θεέ μου, κάμε να ξη ακόμα η Έ- δίττα μου!...»

Ήταν κατάκοπος, τα γονατά του τρέμα- νε, το πληγωμένο πόδι του άρχισε να του πονή πολύ, μα αυτός δεν σταματούσε το ψάξιμό του. Τέλος, πρὸς το κοντόβραδο, άν- τίκρινε πάνω στην κορυφή ενός βράχου μια μορφή ανθρώπινη. Ήταν η Έδίττα του, πού με κουρελιασμένα ρούχα, με το πρόσω- πο άχρό κι' άσάλευτο άγνάντευε τα σνιν- φα πού ταξιδεύανε στο έσθος τ' ούρανού και οργανομουρούζε ένα τραγούδι θλιβερό.

Μόλις άντίκρινε το Ροδερίγο να ζυγώνει, θέλησε να φήνη, αλλά τα κουρασμένα πόδια της δεν την άπάκουσαν. Έκαμε μόνο λίγα βήματα κι' έπειτα έπεσε κάτω άφανισμένη,

ΤΗΣ MARIE THIERY

ΑΛΗΤΕΣ

Τόν είδε να πλησιάζει. Ήταν ένας νέος: διακοσμήτης, όπως δεί- γναν τα κουρέλια του. Ένας αλτήρας σαν κι' αυτόν. Όταν ζύγωσε άσκέτα κοντοστάθηκε και τη χαιρέτησε.

—Καλημέρα, κυρία! της είπε.

Κυρία; Διάβολε! Την κορόιδευε, λοιπόν; Κι' όμως η φωνή του ήταν σοβαρή και α- ξιοπεπτη.

Η γυναί ένοιωσε κι' έλκ τα κουρέλια πού την τυλίγαν, αιά κουφή υπερφάνεια και θέ- λτες να πού άνάλογη στατι. Χωρογέλασε με τα κοκκαλιάρικα σαγόνια της στον ξένο και τού άπάντησε:

—Καλημέρα, κύριε.

Τότερα σάπασαν. Δεν έβρισκαν πειά τί- ποτ' άλλο να πούν. Λίθανόντουσαν μόνο μέσα στις θασανισμένες καρδιές τους ένα άνοι- θιό οίκτο για τη δυστυχία τους.

Τέλος η γυναί βλέποντας το νερό να στέ- καται εκεί θρόβος περιμάζεψε τα κουρέλια της σαν νάθελε να τού παραχωρήσει θέσι και τόν προσκάλεσε ν' ένα νεύμα να κάτση πλάι της.

—Δεν κάθεται; του είπε. Οθάσι κουρεσι- νος.

Ο γέρος προχώρησε και σταώθηκε κι' αύ- τος στα γέλη της σούδας βυθίζοντας τα πό- δια του στη δροσερή γλότη.

—Α! έδώ είναι καλά! είπε.

—Βέβαια, καλύτερα απ' το καλύτερο ξε- νοδοχείο, είπε η γυναί γελώντας.

Γέλασε κι' ο γέρος άδέξια, κουρασμένη.

—Κατά πού πηγαίνετε; ρώτησε άσπασα.

—Στο χωριό. Κι' έσύ πού τρέχει;

—Για άποστά μου. Είμαι απ' τούς άν- θρώπους πού δεν έχουν να συλλογιστούν κα- νέναν, ούτε μπρός τους ούτε πίσω τους.

—Είσι; έστους μ' άλλα λόγια.

—Βέβαια. Κι' εσύ; της ρώτησε εκείνος.

Τόγανε κι' η γυναί πικρατά, υστερώντας τις μπουκιές με τα ξεδιοντισμένα ούλα τους.

Ο ήλιος άρχισε να γέρνει στη δύση του και το βράδι γινόταν δροσερότατο.

Τότερα από χιμαρτί ωσα ο γέρος σηλώ- θηκε.

—Αν θέλεις έλα μαζί μου, της είπε. Δεν εινε πάντα ορόμνος να τρέξη μια γυναίκα πλάι μού στους δρόμους.

Η γυναί χαμογέλασε άνασχώνοντας τούς δρόμους, ώμως της.

—Το έγω μου κάνει, είπε. Μά άπό το θέ- λεις έργουμαι μαζί σου.

Μιλούσαν τώρα κι' η γυναί στον ήλιο. Μά άρρωστη όλη τρυφερότης πού είχαμε γυό- νια να τη νοιώσουν, πώς έσπανε τον έναν κοντά στον άλλον στη παλτούς γνώριμους.

Εκίνησαν. Μέσα στο σκόφος του βράδυ- νού η σιλουέττες τους ήκούμποσαν κι' μια στην άλλη τοδώναν, τον ατέλειωτο δρόμο τού άνώστου, πού έσπανε τον έναν κοντά στον άλλον στη παλτούς γνώριμους.

Γύρω τα πουλιά χαλάρωναν πρὸς αχτίνα.

Ο ήλιος κλείονε στον ορίζοντα κι' έβγα- λαν τον τριαντάφυλλο.

Κι' ο Ροδερί- άπλωνόταν από τους χώρες πέλος, έστους νύκτις άπνιγνόντας, η δροσιά της χιμαρτί τού έλ- σταματάει πούθεν, πέρα μονάχα στον τάφο!...

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ο γέρος την κίταζε με συμπάθεια, προ- σπαθώντας να βη: στο πρόσωπό της κίταγε ήγνος απ' την παλιά του καλλονή.

Εκείνη εξακολούθησε με άφέλεια και φο- σικότητα:

—Α! η όμορφιά, κύριε μου, ειν' ένα πράγμα πού δεν εόχεται δύσ φορές. Δεν ειν' έτσι;... Τώρα για μένα όλα περάσανε. Χρό- νια τώρα ζω στη δυστυχία... Έδώ πως ξε- πεσε;

—Εγώ... Εγώ ήμουν πολύ δυστυχισμέ- νος, από μικρός. Όπως και τώρα, κυρία μου!...

Ακούμπησε κατόπι το μέτωπό του έπί- νω στο άπιστόνι του και σάπασε.

Η γυναί κίταζε το χαρμάνιο κούταλό του, τα κουρεσιμένα θάλαρά του τα άπαχτα γυαλιά γένεια του. «Πόσα νύχ τρελή στη ζωή του ο κακομοιρής;» συλλογίζονταν.

«Θάγγ βγή ίσως από τη φυλακή! Που τον κλείσανε, πού έξοι γιατί. Φάνιστα όμως καλός άνθρωπος, ευγενικός».

Μια συμπάθεια άρχισε να γεννιέται μέσα στη θασανισμένη καρδιά της γυναί: για τον αλτήρα εκείνον πού η τύχη τον έφερε κοντά της. Συλλογίζονταν πώς δεν ήταν άσπικια να κάνει στο έβης παρεια μαζί του. Θά ήταν φι- λει στη δυστυχία τους και θα βοηθόντουσαν στις αλτήριες περιπλανήσεις τους. Μπορεί ίσως νάξε βνη απ' τα κάτερας; άπορεί νά- ταν κένανε έγκληματίας. Μά αυτή τί είχε να ελπίη; Μην την κλέψι; Άστέιο πράγ- μα! Μην τη σκοτώσι; Γιατί;

Ο γέρος σήκωσε το κεφάλι του και ξερό- άηξε. «Τότερα τρέχει το ταράχι του κι' ε- θναλε από μέσα ένα κομμάτι φουά κι' λίγα τούμπασα του, τυλιγμένα σε μια έστμερίλα.

—Πάρε καμιά αποικία αν πενιά, είπε στη συντροφιστά του.

Τόγανε κι' η γυναί πικρατά, υστερώντας τις μπουκιές με τα ξεδιοντισμένα ούλα τους.

Ο ήλιος άρχισε να γέρνει στη δύση του και το βράδι γινόταν δροσερότατο.

Τότερα από χιμαρτί ωσα ο γέρος σηλώ- θηκε.

—Αν θέλεις έλα μαζί μου, της είπε. Δεν εινε πάντα ορόμνος να τρέξη μια γυναίκα πλάι μού στους δρόμους.

Η γυναί χαμογέλασε άνασχώνοντας τούς δρόμους, ώμως της.

—Το έγω μου κάνει, είπε. Μά άπό το θέ- λεις έργουμαι μαζί σου.

Μιλούσαν τώρα κι' η γυναί στον ήλιο. Μά άρρωστη όλη τρυφερότης πού είχαμε γυό- νια να τη νοιώσουν, πώς έσπανε τον έναν κοντά στον άλλον στη παλτούς γνώριμους.

Εκίνησαν. Μέσα στο σκόφος του βράδυ- νού η σιλουέττες τους ήκούμποσαν κι' μια στην άλλη τοδώναν, τον ατέλειωτο δρόμο τού άνώστου, πού έσπανε τον έναν κοντά στον άλλον στη παλτούς γνώριμους.

Γύρω τα πουλιά χαλάρωναν πρὸς αχτίνα.

Ο ήλιος κλείονε στον ορίζοντα κι' έβγα- λαν τον τριαντάφυλλο.

Κι' ο Ροδερί- άπλωνόταν από τους χώρες πέλος, έστους νύκτις άπνιγνόντας, η δροσιά της χιμαρτί τού έλ- σταματάει πούθεν, πέρα μονάχα στον τάφο!...

ΓΝΩΜΙΚΑ

—Νά ποστίμζε τις ήσανες πού έργονται ύστερα από τον ήλιο κι' ό,τι εκίμης πού ποστίμζονταν.

(Αντιφώνη)

—Η συκοφαντία εινε ένα πείρα πού δεν έγνε ούτε μάτια ούτε αχτίνα. «Ποιός άπ' έκατή γλώσσες με τις όποιες διαλάλει στα ούτε άκουσε, ούτε είδε.

(Μανουέλ κι' ο Μοράλ)

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Όσκαρ Ντελανούα ένοιωσε δειλία και ταραχή μπρος σε μια γυναίκα. Η αλήθεια τώρα είναι πως η γυναίκα αυτή δεν έμοιαζε καθόλου με τα άμυαλα εκείνα πλάσματα, τα οποία δροχόσαν τον Όσκαρ να περνάει ευχάριστα τον καιρό του, ξεκοκαλίζοντας την περιουσία που του άφησε ο πατέρας του. Η Ιουλιέττα—έτσι λεγόταν η γυναίκα μπρος στην οποία ένοιωσε, όπως είπαμε και παραπάνω, δειλία και ταραχή—ήταν μια νεαρά Άγγλιδα, ένα αδελφούλιν της Λονδινεύου αριστοκρατίας, που είχε πάει να περάσει ένα μήνα στο Ζουάν λε Πέν.

Ο Όσκαρ την πρωτογνώρισε στην πλάζ, ενώ εκείνη ξαπλωμένη στην άμμο, άφηνε τον ήλιο να χαϊδεύει με τις ακτίνες του και να μαυρίζει το λεπτοκαμωμένο σώμα της. Εκείνο που έκανε άμεσως εξαιρετική εντύπωση στον Ντελανούα ήταν τα γαλανά μάτια της, μάτια παιδιάστικα, από τα οποία όμως περνούσαν κάπου-κάπου άγριες λάμψεις... Την πλησίασε και άνοιξε συζητήσιμα μαζί της, βέβαιος, ότι θα έφταναν μερικά βλέμματα του για να κατακτήσει και την ωραία αυτή γυναίκα. Μά δεν άργησε να καταλάβει πως η Άγγλιδα αυτή δεν ήταν φρούριο εύαλωτο. Τον κράτησε από την πρώτη στιγμή σε τέτοια απόσταση με την παγερή ευγένειά της, ώστε ο Όσκαρ... την άρνήθηκε με τα σωστά του.

Ύστερ' από μιαν εβδομάδα κόπους και αγωνίες, το μόνο που κατάφερε ο Όσκαρ ήταν να του επιτρέψει να της κρατάει συντροφιά το βράδυ στο μπάρ του ξενοδοχείου της. Σιγά-σιγά, η Ιουλιέττα τον πληροφορήθηκε ότι ήταν παντρεμένη—ο άντρας της ήταν τρομερά απασχολημένος στο Λονδίνο—ότι της άρεσε το φλέττ όταν δεν επρόκειτο να έχει σοβαρές συνέπειες και ότι δεν ήταν διατεθειμένη να μπλέξει σε ερωτικές περιπέτειες, επειδή αγαπούσε υπερβολικά την ήσυχία της... Τα λόγια αυτά θα έπρεπε να κάνουν τον Όσκαρ ν' απογοητευθεί. Μά ο Ντελανούα ήταν τρελλά ερωτευμένος με την Ιουλιέττα, και δεν μπορούσε ακόμα να χάσει κάθε ελπίδα.

Ήταν, μάλιστα, τόσο πολύ ερωτευμένος μαζί της, ώστε, όταν ένα πρωί παρουσιάστηκε ξαφνικά στο ξενοδοχείο του η φίληνά του η Τότοτα, ο Όσκαρ δεν ένοιωσε την παραμικρή χαρά για την απρόσπετη αυτή επίσκεψη.

Η Τότοτα ήταν μια πονηρή και τετραπέρατη Παριζιάνα. Όταν την ρωτούσαν τι δουλειά έκανε, απαντούσε με βαθύ άσπερναχο:

—Δακτυλογράφος!... Πρέπει να εργασθώ κανείς για να ζήσει!

Πώς τώρα μια δακτυλογράφος ξόδευε ολόκληρο το μισθό της σε μια μέρα; Στο ερώτημα αυτό θα μπορούσαν να δώσουν μια απάντηση οι απειροπληθείς φίλοι της, μεταξύ των οποίων περιλάμβανε θέσι, λόγω της ανθηράς οικονομικής καταστάσεώς του, κατείχε ο Όσκαρ Ντελανούα. Η Τότοτα είχε πληροφρονηθεί πως ο Όσκαρ πήγε στο Ζουάν λε Πέν. Και αποφάσισε να πάει να τον βρει, νομίζοντας πως θα του έκανε μια ευχάριστη εκπλήξη.

Από τον τρόπο όμως με τον οποίο την υποδέχτηκε ο Όσκαρ, κατάλαβε πως είχε πάει έξω στους ύπολογισμούς της. Η αδιαφορία και η ψυχρότης του Ντελανούα της έδωσαν από την πρώτη στιγμή να εννοήσει ότι είχε φτάσει σε πολύ ακατάλληλη

στιγμή. Πράγματι, ο Όσκαρ, ύστερ' από μερικούς διαταγμούς, της εξήγησε τι του συνέβαινε, της είπε ότι ήταν τρελλά ερωτευμένος με την Ιουλιέττα και την παρακάλεσε να τον... ξεφορτωθεί, για να μη φανταστή η Άγγλις ότι είχαν σοβαρό δεσμό μαζί και χαλάσει η δουλειά του.

Η Τότοτα πήρε βέβαια το τσέκ που της υπέγραψε ο Όσκαρ για να την αποζημιώσει για τα «δοκιμαστικά» της, ενώ όμως αποχαιρετούσε το φίλο της, του έριξε ένα βλέμμα τόσο άγριο, ώστε ο Ντελανούα θ' ανατρίχιαζε από το φόβο του... Αν το πρόσχε! Μά ο Όσκαρ συλλογίζεταν κείνη τη στιγμή την Ιουλιέττα...

Πέρασαν δεκαπέντε ακόμα μέρες. Κατά το διάστημα αυτό, ο Όσκαρ απέκτησε μεγαλύτερη οικειότητα με την Ιουλιέττα. Είχε τώρα το δικαίωμα να της μιλά στον ένικο, να πηγαίνει να την βλέπει στο δωμάτιό της, στο ξενοδοχείο στο οποίο έμενε, να της κρατάει συντροφιά ως αργά τη νύχτα... Μά όταν ζητούσε να προχωρή-

Κατάλαβε πως είχε πέσει έξω

ση περισσότερο, εκείνη τον σταματούσε με μια γοητευτική χειρονομία και μ' ένα γοητευτικότερο χαμόγελο.

—Ας μείνουμε για την ώρα καλοί φίλοι! του έλεγε. Αργότερα δεν μπορούμε να ξέρουμε τι θα συμβεί...

Με την ελπίδα αυτή, ο Όσκαρ έκανε υπομονή... Στο μεταξύ δεν έπαυε να επαναλαμβάνει στην Ιουλιέττα, ότι αυτή ήταν η μοναδική αγάπη της ζωής του, ότι από τον καιρό που την γνώρισε δεν είχε δεξεί να γυρίσει να κυττάξει άλλη γυναίκα, ότι ήταν πρόθυμος να κάνει και τη μεγαλύτερη θυσία για το χατίρι της...

Ο Όσκαρ ήταν ειλικρινής ενώ τα έλεγε αυτά...

Μια μέρα, όμως, ο πειρασμός, ο τρομερός πειρασμός, παρουσιάστηκε μπροστά του, με τη μορφή μιας επιστολής που του έστειλε η Τότοτα από τη Νίκαια:

«Όσκαρ μου, «Όποια γυναίκα γνωρίσει για μια φορά τη γλώσσα των φίλων σου, δεν μπορεί να την λησμονήσει εύκολα... Δεν ξέρω σε πού σημείο βρίσκονται ή σχέσεις σου με την Άγγλιδα σου... Θα ήθελα όμως να σε στείλω α-

κόμα μια φορά — για τελευταία φορά — στην Αγκυλία μου... Και ύστερα θα ξεφύγω από τη ζωή σου... Μη μου ανηθής, να περπατάς μου, αυτή τη γαρι... Άδωσε το βράδυ, στις δέκα ύστερα: θα σε περιμένω στο δωμάτιο, αριθ. 72, στο ξενοδοχείο Χ... στη Νίκαια...

Η Τότοτα σου»

Πρώτη σκέψη του Όσκαρ ήταν να μη πάει στην πρόσκληση της Τότοτας.

Δεύτερη σκέψη ήταν πως η καυμένη η Τότοτα φαινόταν σαν να υπέφερε πολύ και πως ήταν εγκληματικό εκ μέρους του να την αφήσει σ' αυτή την αγωνία... Η αλήθεια έδειχνε ότι ο Όσκαρ, μαθημένος να φοβόταν πάντα σε περιπτώσεις που μιλούσε για μια γυναίκα, υπέφερε τελευταία από έλλειψη αγάπης, αφού η Ιουλιέττα δεν ένοιωσε ακόμα ν' ανταποκριθεί στα αισθήματά του.

Και τρίτη σκέψη του ήρθε πως ήταν να πάει στο ραντεβού που του ζητούσε η Τότοτα... Η συνάντησή αυτή δεν επρόκειτο να έχει καμιά συνέπεια. Ο Όσκαρ θα ξεκολλούσε ν' αγαπά την Ιουλιέττα, θα έπαιζε όμως της υποσχέθηκε να περάσει εκείνο το βράδυ από το ξενοδοχείο της, θέωντας υποχρεώσει τον να την εidoποιήσει τηλεφωνικά, πως δεν θα πήγαινε να την δει επειδή ήταν αδιάθετος.

—Ω, ω! ακούστηκε στο τηλέφωνο η τρομαγμένη φωνή της Ιουλιέττας. Είσι άρρωστος, αγαπητέ μου;

—Είμαι άρρωστος, ναι, λατρεία μου... Ω, μην ανησυχής! Δεν έχω τίποτα το σοβαρό... Λίγο πονοκέφαλο. Θα πάω ένα θερμό λουτρό, μια ασπιρίνη, θα πλαγιάσω νωρίς απόψε και αύριο το πρωί θα είμαι καλά...

—Δεν θα μπορούσα, λοιπόν, να σε δω, πριν από αύριο;

—Όχι, Ιουλιέττα... Είμαι χλωμός, καταβεβλημένος και δεν θέλω να παρουσιάσω μπροστά σου σ' αυτά τα χάλια...

—Δεν μ' ενδιαφέρει διάλου αν είσαι χλωμός!... Έλα να μου κοιτάξεις λίγο συντροφιά... Οά σου φτελιάς εγώ ένα ξεστό, θα σου δώσω εγώ μια ασπιρίνη!

—Μην επιμένεις, σε παρακαλώ, Ιουλιέττα... Αφ'ότι με ν' ήσυχάσω άπόψε... Αύριο το πρωί, μόλις ξυπνήσω δοσερός ν' ευδιάθετος, θαρθώ άμέσως να σε δω...

—Έστο... Οά σε περιμένω αύριο... Έχω να σου πω κάτι που θα σ' ευχαριστήση...

—Τί; τί;

—Οά το μάζης αύριο... Πέ μου τώρα μ' αγαπάς;

—Σάν Ιππότης του μεσαιώνος!...

Στις 10 ακριβώς, ο Όσκαρ χτυπούσε διακριτικά την πόρτα του δωματίου αριθ. 72, στο ξενοδοχείο Χ..., στη Νίκαια. Μια λεπτή φωνίτσα του αποκρίθηκε:

—Ευχαρίστη!

Ο Όσκαρ άνοιξε τη θύρα και μπήκε μέσα. Ένα άρωμα τριαντάφυλλου χείδενε ευχάριστα την όσφρησή του. Περιεργό παρ'ότι η Τότοτα δεν μεταχειριζόταν ποτέ τέτοια λεπτή, διακριτική μουσική! Το δωμάτιό ήταν άμυδρά και υποβλητικά φωτισμένο από ένα μόλις λαμπιόν. Ο Όσκαρ ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Το ποιητικό μυστήριο που ήταν χυμένο στο δωμάτιο, τον έκανε να τρέμει από μια γλυκιά ταραχή... Προχώρησε ακόμα λίγο και διέκρινε μια γυναίκα σιλουέτα ξαπλωμένη σε μια σάλ-

λόνγκ, στην πιο σκοτεινή γωνιά του δωματίου.

—Αγάπη μου Όσκαρ! ψιθύρισε μια σεσημαμένη γυναίκα φωνή.

Ο Όσκαρ βρέθηκε μ' ένα πίδαγμα κοντά στη σάλ-λόνγκ. Έσκυψε πάνω από την Τότοτα ν' ετοιμαζόταν να δρέψει ένα φιλίμα από τα χείλη της, όταν, ξαφνικά, αντίχρησε μέσ' στο σκοτάδι ο θόρυβος δύο... υπάτων! Την ίδια στιγμή και ενώ ξεδρόνιγτος έπιανε με τα δυο χέρια του τα μαγουλά του που είχαν ανάψει από την πρσότη και τον πόνο, η γυναίκα σιλουέτα σηκώσαν από τη σάλ-λόνγκ και άναβε το ηλεκτρικό.

Ο Όσκαρ διανοχώρησε τότε, μπήγοντας μια κραυγή τρέμου. Η Τότοτα...δεν ήταν η Τότοτα! Ήταν, άπλούστατα, ή... Ιουλιέττα!...

—Ελεείνι, παληάνθρωπε! φώναξε η Ιουλιέττα, δείχνοντας με την ταραχή της πως θριαυότανε στα πρόθυρα μιας νευρικής κρίσεως. Αδίκη ήταν η αγάπη σου για μένα! Έφτασε να σου στείλη ένα γραμματάκι με μια άλλη γυναίκα, για να τρέξης άμέσως κοντά της, λημονώντας άμέσως έμένα, λημονώντας τους δόκους που μου έκανες, ότι δεν μπορούσες να γυρίσεις το κεφάλι σου να κυττάξεις άλλη γυναίκα από μένα...

Ο κύριος ήταν άρρωστος άπόψε! Είχε πονοκέφαλο, ο καυμένος! Οά έπαιρνε μια ασπιρίνη και θα πλάγιαζε νωρίς... Ελεείνι, παληάνθρωπε!...

Ο Όσκαρ εξακολούθησε να κυττάζει την Ιουλιέττα σαν άποβλακωμένος.

—Είσαι υπίπως περίεργος να μάθης πως έφτασε το δεσμό σου με τη δακτυλογράφο σου; Μου τα φανέρωσε εκείνη όλα, για να ν' εκδικηθώ...

Μου έγραψε ένα γράμμα, στο οποίο με συνεδούλεε τι έπρεπε να κάνω για να πεισθώ ότι είσαι ένας άσυνειδητος, ένας άνθρωπος χωρίς σταθερά αισθήματα! Και μέσα στον ίδιο φάκελλο έκλεισε και το γράμμα που το ταχυδρόμησα εγώ ή ίδια... έλεείνι!—το γράμμα που σ' έκανε νάρθης εδώ για να βρεις την Τότοτα σου!...

Είχε άκου, λοιπόν, η καυμένη αυτή ή κοπέλλα, όταν μου έγραψε πως είσαι ένας παληάνθρωπος!... Κ' εγώ ήμουν έτοιμη να σ' αγαπήσω!... Φεύγα τώρα, φεύγα, και να μη σε ξαναδώ μπροστά στα μάτια μου!...

ΛΟΥΚΙΑ ΒΑΛΤΗ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

—Το λουλούδι μαραίνεται, ή γυναίκα μαραίνεται...

—Το λουλούδι άρέσει για το άρωμά του, ή γυναίκα αρωματίζεται για ν' άρέσει.

—Όλα τα λουλούδια μπορούν να δεθούν σε μπουκέτο, ενώ όλες ή γυναίκες βέβαια δεν εινε για...δέσιμο.

—Τα λουλούδια έχουν μια συμβολική γλώσσα, αλλά δεν μιλούν. Η γυναίκες θα εύρισαν τρόπο να μιλήσουν ακόμα κι αν δεν είχαν γλώσσα.

—Τα λουλούδια διατηρούν τη φρεσκάδα τους και τη ζωηρότητά τους με τη βοήθεια και το πότισμα του κηπουρού, ή γυναίκες με τον ιδρώτα του άντρός των.

—Όλοι οι ποιητά αγαπούν τα άνθη, ενώ όλες ή γυναίκες δεν αγαπούν τους ποιητάς.

—Των περισσότερων λουλουδιών κ' άγ'κάδια βρίσκονται στο κοσάνι τους, ενώ των γυναικών στη...γλώσσα τους.

—Τα λουλούδια όταν μαραίνουν, χάνουν το χρώμα τους, ενώ ή γυναίκες τότε άκριβώς «χρωματίζονται».

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα κινηματογραφικό περιοδικό έκανε μιαν έρευνα σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο οι γυναίκες βλέπουν τους άντρες των οποίων ηθοποιεί το Χόλλυγουντ, γιατί στον κινηματογράφο ιδίως τον ήμολούνται δεν υπάρχει ύποβλεψ. Οι περισσότεροι ήθοποιοί, άκόπον, μαθαίνουν το ρόλο τους κομματιαστά κ' έτσι γυρίζεται πρώτα μια σκηνή από τη μέση του έργου, ύστερα το τέλος και πολλές φορές ή άρχή τελευταία.

Η Μάριον Κρόφορντ άμα βιάσθη μιαν δυο φορές το ρόλο της, τον μαθαίνει άπέξω, ή δέ Ρούθ Τσάττερτον μαθαίνει όχι μόνο το δικό της ρόλο άπ' έξω, αλλά και όλων των άλλων ήθοποιών που παίζουν μαζί της, κι ό'ταν στις δοκιμές κάνουν κανένα λάθος, τους διορθώνει αυτή.

Η Γκλόρια Σβάνσον δεν πατάει στο στούντιο αν δεν μάθι καλά το ρόλο της. Κρατεί σημειώσεις των σκηνών, τις δοκιμάζει μόνη της μπρος στον καθρέφτη, τις ξαναδοκιμάζει, απαγγέλλει τα λόγια κι' όταν μείνει ή ίδια εύχαριστημένη από το παίξιμό της, τότε πηγαίνει στο στούντιο.

Η Κλάρα Μπόου εινε άδύνατο να μάθι με το διάβασμα το ρόλο της. Άγριοκάτσικο, όπως εινε, δεν μπορεί να συνηθισά να διαβάσει με προσοχή. Αναγκάζεται, λοιπόν, να φωνογραφεί σε δίσκους τους ρόλους της κι' ύστερα άκούγοντάς τους στο γραμμόφωνο, τους μαθαίνει άπ' έξω σαν τραγούδι.

Ο Μωρίς Σεβάλις μελετάει στον καθρέφτη τις στάσεις του κάθε πρωί, πριν πάει στο στούντιο. Αν δεν κοιταχτεί στον καθρέφτη δεν μπορεί ν' άπονημονεύσει ούτε δυο λόγια.

Η Ανναμπέλλα διαβάζει όχι μόνο το ρόλο της από το σενάριο, αλλά και πολλά άλλα βιβλία σχετικά με την ύπόθεσι, ιδίως στα ιστορικά φιλμ, για να μπιή στην ψυχολογία του έργου...

Πρωτότυπος και πολύ παράξενος εινε ο τρόπος με τον οποίον μαθαίνει το ρόλο του ένας μεγάλος ήθοποιός, το οποίον το περιοδικό άπορυσσά τόνουα. Άδ'ότος παίρνει το βράδυ τα χειρόγραφα του ρόλου του, άγοράζει και δυο μπιστίλλες σ'σ'σκν και κλείνεται στο δωμάτιό του. Διαβάζει και νίνε. Πίνε και διαβάζει. Όταν άδειάση και τη δεύτερη μπιστίλλα, ό ύπνρής της τον ξενύτνει και τον βάζει τύφλ μεθύσιμένο στο κρεβάτι. Και την άλλη μέρα ξυπνάει φουαί με τα κεφάλι σου άπό το μεθύσι, αλλά ξερεί περίφημα το ρόλο τον.

Ο διάσημος Σκώτος ψυχίατρος Άδερς κρόμς άναφέρει μιαν περίπτωσι λύσεως άνωκόλωτατον προβλήματος, εν ύπνρσσία, άπό ένα σπουδαστή. Ο σπουδαστής αυτός έπ'ότρεις ήμέρες άγωνιότανε του κάκου να λύση το πρόβλημα που του έβαλε ο καθηγητής του. Στις τέλος, κατάκρηος και άπ'ελεημένο έπσε στο κρεβάτι του και ύπνρσθηκε στον ύπνο. Όταν λοιπόν, ύστερα από όχτώ ώρων άδιάκοπον ύπνο ξύπνησε, έβηκε στο γραφείο του περί τα δεκαπέντε χειρόγραφα πάνω στα όπια ύπνρχε ή λύσις του προβλήματος. Ο σπουδαστής ήταν ύπνρσής και είχε λύσει το δύσκολο πρόβλημα στον ύπνο του, χωρίς να θυμάται πλέον τίποτα!...

Όταν έβασίλευε στην Ισπανία Πέτρος ο Σηληρός, που τον άν'όμαζαν και Δικαιοκρίτη, ένας παπάς σκότωσε έναν ταρκάρη και το δικαστήριο ως μόνη τιμωρία του έδωκε να μη λειτουργήσει επί ένα χρόνο. Τότε ο γνός του ταρκάρη, για να εκδικηθή τον πατέρα τον, έσκότωσε τον παπά. Ο βασιλεύς Πέτρος, λοιπόν, όταν έμαθε τα καθέκαστα, καταδικάσε τον φονιά να μη φτιάσει παπούτσια επί ένα χρόνο.

Ός τα σήμερα, όλοι πιστεύουμε, ότι ή φηναγία των γυναικών όφείλεται στην...έπιπολασιότητά των. Ίδου όμως ότι έπιστήμων Μαραζ έχεται ν' άνατρέψη την αντίληψη αυτή και να μας πείσι ότι ή γυναίκες φηναγούν μόνο και μόνο επειδή έχουν δυνατότερες πνεύμονας άπ' τους άνδρες. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξε ο Μαραζ κατόπιν πολλών πειραμάτων, κατά τα όπια έμελέτησε την άντοχή των πνευμόνων της γυναικός.

Ο άντρας, λέει ο Μαραζ, κουράζεται τέσσερες φορές περισσότερο άπό τη γυναίκα όταν μιλά. Ένώ ή γυναίκα κουράζεται πιο πολύ όταν κουνά ή βεντάλια της, παρά όταν μιλά.

Ίδου λοιπόν ότι ή πολυλογία της γυναικός όφείλεται μάλλον στην άντοχή του στήθους της παρά στην...έλαφρομυαλιά της.

Ίδου τί γράφει σ' ένα άγγλικό περιοδικό ο άδβας Μονταίν, για το χρώμα του πένθους:

«Εινε, αλήθεια, πολύ παράδοξο και άκατανόητο, πως τα χριστιανικά έθνη καθιέρωσαν ως πένθιμο χρώμα το μαύρο. Το χρώμα αυτό δεν συμβολίζει τίποτε που νάχη σχέση με την έλπίδα, την παρηγορία ή την πίστι στην άλλη ζωή και επομένως μπορούμε να πούμε ότι δεν εινε διάλου χριστιανικό. Οι ειδωλόλατοι Κινέζοι έχουν ως πένθιμο χρώμα το λευκό, το όποιο ύποβάλλει την έλπίδα και συμβολίζει την εξιλέωσι κι' όχι την μελαγχολία και το σκοτάδι. Σέ νερεά μέση της Άγγλιας διατηρείται ακόμα ένα πολύ άρχαιο έθιμο, κατά το όποιο οι λυπημένοι που άκολουθούν την κηδεία μικρού παιδιού φορούν λευκά. Έπίσης στην Ορθόδοξη Άνατολή η Εκκλησία ή νεάνιδες που ακολουθούν την εκφορά του έπιταφίου φορούν λευκά κι' όχι μαύρα.

Στην Περούα το χρώμα του πένθους εινε το καφετί, στην Μπαχάμα το βαθύγαλανο, στην Αέθρουσία και Αιθιοπία το σταχτί, που συμβολίζει τη γή στην όπια όλοι επιστρέφουμε.

Στην Αίγυπτο και στη Βούρμα το χρώμα του πένθους εινε το κίτρινο, όπως εινε και τα φύλλα του φθινοπώρου, όταν πέφτουν, στη δε Τουρκία το λιλ.

Τό πιο άνόητο από κάθε άποψι, το πιο άόλογο χρώμα πένθους εινε το μαύρο.

Όταν έβασίλευε στην Ισπανία Πέτρος ο Σηληρός, που τον άν'όμαζαν και Δικαιοκρίτη, ένας παπάς σκότωσε έναν ταρκάρη και το δικαστήριο ως μόνη τιμωρία του έδωκε να μη λειτουργήσει επί ένα χρόνο. Τότε ο γνός του ταρκάρη, για να εκδικηθή τον πατέρα τον, έσκότωσε τον παπά. Ο βασιλεύς Πέτρος, λοιπόν, όταν έμαθε τα καθέκαστα, καταδικάσε τον φονιά να μη φτιάσει παπούτσια επί ένα χρόνο.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΣΚΥΛΛΙΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ο πρώτος κιθαρωδός της Κωνσταντινουπόλεως. Η επίδεισις τών σκυλλιών. Πώς τόν κατέσπαρξαν. Η έκδίκησις τών ζουάδων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κόσμος νομίζει, ότι η πρώτη επίδειξις εξολοθρευσε τών σκυλλιών της Κωνσταντινουπόλεως τών περιφρήμων τών σκυλλιών που είχαν δημιουργήσει από την εποχή του Μωάμεθ τού Πορθητού δικό τους κράτος στους δρόμους της πόλεως να τὰ πειράζει, χωρίς να τολμά κανείς πιστός ή γυναικὺς να τὰ πειράζει, αφού ο Πορθητής τὰ χαρακίζει στο Κοράνι του «ζωά ιερά»!—δ νόμος, λοιπόν, φαίνεται, ότι η πρώτη «Νύχτα Αγίων Βαρθολομαίων» τών τετραπύλων αὐτῶν έγινε πριν από είκοσι περίπου χρόνια, όταν ο Νεότουρκος μάζεψαν όλα τὰ σκυλλιά της Σταμπούλ, τὰ μετέφεραν στο έρημονήσι 'Οζυά, καί τ' άφησαν να ψοφήσουν εκεί από πείνα καί δίψα. Μά ή αντίληψη αὐτή εἶνε εσφαλμένη. Πολύ πριν από τούς μπόγγδες τού 1912, ένα σύνταγμα Γάλλων ζουάδων, περσιανῶν ἀπὸ τὴν Τουρκία, ανέλαβε, σὲ 1853, μέσα σὲ μιὰ νύχτα μονάχα, τὸ ἔργο τοῦ ξεκαθαρίσματος τῶν δρόμων τῆς «νύμφης τοῦ Βοσπόρου» ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ κοπάδια τῶν σκυλλιών!

Πρὶν ὅμως σὰς ἐξηγήσουμε γιατί καί πῶς οἱ Γάλλοι ζουάδοι... ἔξασπραν κατὰ τῶν σκυλλιών αὐτῶν, εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς ἀφηγηθῶμε ἕνα δραματικὸ γεγονός, ποὺ προηγήθηκε τῆς σφαγῆς τῶν τετραπύλων καί τὸ ὁποῖο προκαλεσε, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, τὸν ἐξολοθρεμὸν τῶν. Τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ σὰς παραθέσουμε, τίς παίρνουμε ἀπὸ τὸν εἰκονογραφημένο τόμο τῶν ἐκτυπώσεων ἑνὸς Γάλλου περιηγητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε τὴν Κωνσταντινούπολι ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ.

Στὰ 1850 περίπου, ζοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολι, σὲ Πέραν, ἕνας Γάλλος ἐμπορὸς, ὀνομαζόμενος Μπουασέν. Ἡ ἐργασία τοῦ ἐμποροῦ αὐτοῦ πηγαιναν πολὺ καλὰ—ὅπως καί ὅλων τῶν ξένων ποὺ ἦσαν ἀποκαταστημένοι στὴν Τουρκία. Ὁ Μπουασέν, ὅμως, εἶχε κ' ἕνα ἄλλο λόγο νὰ εἶνε εὐχαραστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ μιὰ ὡραία Ἑλληνίδα, κόρη μιᾶς πρὶν καλντέρων ὁμογενῶν οἰκογενειῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. (Αὐτοὺς ὡς, ὁ Γάλλος περιηγητὴς ποὺ διηγεῖται τὴν ἱστορία αὐτὴ, δὲν ἀναφέρει σὲ ἐκβλίο του τὸ οἰκογενειακὸ τῆς ὀνομα.) Τὶ περισσότερο μποροῦσε νὰ ἐπιθυμῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ πῆγε φτωχὸς στὴν Τουρκία καί κατώρθωσε, μὲ τὴν ἐξυπνάδα καί τὴν δραστηριότητά του ν' ἀναδείχθῃ μέσα σὲ λίγα χρόνια καί νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ζηλευτὴ κοινωνικὴ θέσι;

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ κιθάρα ἦταν ἕνα μουσικὸ ὄργανο ἐπιτελῶς ἄγνωστο στὴν Κωνσταντινούπολι. Καί ὁ Μπουασέν ἀπεφάσισε νὰ ποιοτογραφῇ τὴν τουρκικὴ προετοιμασία, κατὰ τρόπο πρωτότυπο. Μιὰ νύχτα, ντύθηκε τροβαδούρος—φόρεσε μιὰ μικρὴ κάπα ἀπὸ μὲν βελούδο, κοτσὶ κολλητὸ

λίτρινο πανταλονάκι, ἀσπρὲς μεταξωτὲς κάλτσες καί καπελάκι μὲ λωρίο—πῆρε ὑπὸ μάλης μιὰ κιθάρα ποὺ ἔγραψε καί τοῦ ἔστειλαν ἀπὸ τὴ Μασσαλία, καί πῆγε κατὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἀγαπημένης του, ἡ ὁποία ἔμεγε σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο τοῦ Γαλατᾶ, γιὰ νὰ τῆς κἀνὴ καντάδα!...

Μέσα στὴν ἡρεμὴ νύχτα, ὁ ἐρωτευμένος τραγουδιστὴς ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ παθητικὴ φωνὴ τὴν περιφρήση ρομάντσα ἀπὸ τὸ «Χαλίφη τῆς Βαγδάτης», μιὰ ὅπερα ποὺ χαλοῦσε τότε κόσμο σὲ Παρίσι. Συγχρόνως, οἱ δειλὸι καί μελωδικοὶ ἦχοι τῆς κιθάρας σκορπίζοντοσαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

Ἄν ὁ Μπουασέν δὲν ἦταν τόσο ἐρωτευμένος καί τόσο ἀφοσιωμένος σὲ τραγουδοῦν, θὰ ἔβλεπε ὅτι ἐνῶ ἐκεῖνος διαλάτυνε τὰ μουσικὰ του αἰσθημάτων κατὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἀγαπημένης του, τὸν εἶχε πλησιάζει ἕ-

ναν τροβαδούρου, διαδέχονταν τὴν ρομάντσα τοῦ «Χαλίφη» καί τὸν μελαγχολικοὺς ἦχους τῆς κιθάρας. Στὸ τέλος, ὁ Γάλλος ἐμπορὸς ἐξαφανίστηκε κατὰ ἀπὸ τὰ σκυλλιά... Ἀμα τὰ τετραπύδα σκορπίστηκαν καί πάλι στοὺς γειτονικοὺς δρόμους, σὲ πεδίο τῆς συναντικῆς καί τῆς μάχης εἶχε μείνει...μονάχα μιὰ κιθάρα, σπασμένη καί αὐτὴ...

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶχε συνέχεια. Ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς διαμαρτυρήθηκε ἐντονα στὴν Ὑψηλὴ Πύλὴ γιὰ τὸ οἰκτρὸ τέλος τοῦ συμβαταρίου του. Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις μάλιστα ποὺ ἔκανε μόνος του, ἔξακριβωσε ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπουασέν, καί πέντε ἄλλοι ξένοι εἶχαν φαγωθῇ ἀπὸ τὰ σκυλλιά τῆς Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς βέβαια νὰ κοινολογηθῇ ὁ θάνατός τους. Μά ὁ Τούρκος ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν, σὲν ὁποῖο παρουσιάσθη ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς, ἔδωσε τὴν ἐξῆς καταπληκτικὴ ἀπάντησι:

«Ἡ ὑπόθεσις τοῦ...φαγώματος τοῦ Μπουασέν δὲν κοινολογηθῆκε γιὰ εὐνοήτους λόγους στὴν Κωνσταντινούπολι. Μά οἱ Ζουάδοι, ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὴν πρωτεύουσα τῆς ὀθωμανικῆς ἀυτοκρατορίας, εἶχαν πληροφόρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τους τὴν τραγικὴ περιπέτεια ποὺ συνέβη ἐντὶ Γάλλοι κ' ἦσαν πῦρ καί μανία καί κατὰ τῶν Τούρκων καί κατὰ τῶν σκυλλιών τους. Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε ὅτι οἱ Ζουάδοι αὐτοὶ ἦσαν Μωαμεθανοί. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ καταπληγῶσαν σὲ γαλλικὸ στρατὸ ἔγιναν πῦρ φανατικῶν Γάλλοι καί ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Γάλλους, ἀπαράλλατα ὅπως οἱ γενίτσαροι—παῖδια χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ποὺ τὰ ἔκλεψαν ἀπὸ τὰ σπῆτια τους—ἦσαν οἱ πῦρ σκληροὶ διώκται τῶν Χριστιανῶν...»

Ὡστόσο, ὅταν οἱ Ζουάδοι ἐγῆκαν ἀπὸ τὸ καράβι, ποὺ τοὺς ἔφερε ἀπὸ τὴ Μασσαλία καί σκορπίστηκαν στοὺς δρόμους καί σὲ δρομίκια τῆς Σταμπούλ, ἠρμύνησαν τὸν τραγικὸ θάνατό τοῦ Μπουασέν, μαγνητισμένοι ἀπὸ τὸ γραφικὸ θέαμα ποὺ ἐδίδεκεν ἡ Κωνσταντινούπολι μισροστὰ τους, σὲ κάθε ἔχη τους. Ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καί οἱ Ζουάδοι, ποὺ εἶχαν μεθύσει σὲ μετὰξὺ σὲ διαφορὰς ταῖς ἐξέρες, ὅταν ζήτησαν νὰ ψυχοῦν σὲ καράβι τους, εἰδὼς πὺς ἔχασαν τὸ δρόμο ποὺ ἔγραψε στὴν προκυμῖα. Χτύπησαν πολλὰ σπῆτια, γιὰ νὰ ζητήσουν πληροφορίες γιὰ τὴν διεύθυνσι ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουν. Μά οἱ φιλησυχία καί τοὶς Κωνσταντινουπολίτες φοβόντοσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τους στοὺς ἐλκυστὲς ἐκείνους, ξένους...

Καί οἱ Ζουάδοι ἄρχισαν νὰ ἐνδίδουν στὴν τύχη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χαθῶν πᾶν καλὰ ὁ νάμεσος σὲ στενὰ καί σκοτεινὰ σοκάκια, νὰ θερῶν σ' ἕνα λαβύρινθο ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν μποροῦσαν νὰ ἐγρῶν. Ἀρχισαν τὸ περᾶν, ἄλλοι νὰ ἐξοικονομοῦν τοὺς Τούρκους ποὺ δὲν ἄνισαν τὴ νύχτα φῶτα στοὺς δρόμους καί ἄλλοι, οἱ πῦρ μεθυσμένοι, νὰ τραγουδοῦν διάφορα τραγούδια ποὺ τὰ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς Γάλλους, διασκεδάζοντες μὲ τὴν ἀποστολὴ αὐτῆς νυχτερινῆς περιπέτειας...

Ἀπὸ τὶς φωνὲς αὐτῆς εὐφραντο καί σκυλλιά τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καί ἀποκρίθηκαν στὴν κακὴν ἡχοὶα τῶν Ζουάδων μὲ δυνατὰ ἀλχητίσματα, ποὺ ἀν-

Ἡ σφαγὴ τῶν σκυλλιών

να κοπάδι ἀπὸ σκυλλιά, ποὺ ρούλιζαν ἀπειλητικὰ ἐπὶ τῶν εἰ-
χαν διακόψει τὸ νυχτερινὸ ὕπνο—μ' ἕνα θόρυβο μάλιστα τόσο δυσάρεστο γιὰ τὴν ἀκοὴ τῶν τετραπύλων αὐτῶν! Ἡ μουσικὴ πιθανὸν νὰ ἐμαῖζε καί αὐτὰ τὰ λεοντάρια, ὅπως ἰσχυρίζονται πολλοὶ περιηγηταί. Τὰ σκυλλιά ὅμως—καί ἰδίως τὰ σκυλλιά τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἑναρμόσει οὔτε κιθάρα οὔτε καί γαλλικὲς ρομάντσες—τὰ ἐξευτέρηζε, τὰ ἐξευτέρηζε, τὰ ἐξαγρίωνε... Τὰ γρυλλίσματα τους ἄρχισαν νὰ γίνονται πῦρ ἀπειλητικὰ... Μά ὁ Μπουασέν, μεθυμένος καί ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ τραγουδοῦν, εἶχε ὀρμήσει τόσο πολὺ τὸν τόνο, ὥστε δὲν μποροῦσε ν' ἀκούσῃ τὴν ἄλλή μοναχικὴ ποὺ γινόταν ἀπὸ πίσω του...

Καί ὅταν ἔφτασε στὴν κορῶνα, τὰ σκυλλιά, χάνοντας πῦρ τὴν ἡμιονοί τους, ὤρμησαν ἀπάνω του σὰν μελισσοκοί. Τὰ ἄγρια ἀλχητίσματα τους καί τὰ ἀπειλητικὰ ξερωνήττα τοῦ ἐρωτευμέ-

Μιὰ σύμπτωσι πολὺ παράξενη: στὶς 29 Μαῖου 1453 ἐπαυσε ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητὴς στὴν Κωνσταντινούπολι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὶς δὲδες τῶν σκυλλιών ποὺ ἔγκαταστάθηκαν ἀπὸ τότε μονίμως σὲ Βυζάντιο. Στὶς 29 Μαῖου 1853—ἴσως ἀπὸ τετρακόσια χρόνια ἀκριβῶς!—ἐπεστράτευσεν τὴν Κωνσταντινούπολι τὸ ἰὸ σύνταγμα τῶν Γάλλων ζουάδων, ποὺ θὰ τραβοῦσαν κατὰ πῦρ τὸν Ἀλγέρι, τὸ σύνταγμα δηλαδὴ ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε γιὰ πρώτη φορὰ, ἀφηρημένους τοὺς ἴδιους τὸν τόπον, νὰ ξεπαστρέψῃ τὰ «ιερά» σκυλλιά!...

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ...φαγώματος τοῦ Μπουασέν δὲν κοινολογηθῆκε γιὰ εὐνοήτους λόγους στὴν Κωνσταντινούπολι. Μά οἱ Ζουάδοι, ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὴν πρωτεύουσα τῆς ὀθωμανικῆς ἀυτοκρατορίας, εἶχαν πληροφόρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τους τὴν τραγικὴ περιπέτεια ποὺ συνέβη ἐντὶ Γάλλοι κ' ἦσαν πῦρ καί μανία καί κατὰ τῶν Τούρκων καί κατὰ τῶν σκυλλιών τους. Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε ὅτι οἱ Ζουάδοι αὐτοὶ ἦσαν Μωαμεθανοί. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ καταπληγῶσαν σὲ γαλλικὸ στρατὸ ἔγιναν πῦρ φανατικῶν Γάλλοι καί ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Γάλλους, ἀπαράλλατα ὅπως οἱ γενίτσαροι—παῖδια χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ποὺ τὰ ἔκλεψαν ἀπὸ τὰ σπῆτια τους—ἦσαν οἱ πῦρ σκληροὶ διώκται τῶν Χριστιανῶν...»

Ὡστόσο, ὅταν οἱ Ζουάδοι ἐγῆκαν ἀπὸ τὸ καράβι, ποὺ τοὺς ἔφερε ἀπὸ τὴ Μασσαλία καί σκορπίστηκαν στοὺς δρόμους καί σὲ δρομίκια τῆς Σταμπούλ, ἠρμύνησαν τὸν τραγικὸ θάνατό τοῦ Μπουασέν, μαγνητισμένοι ἀπὸ τὸ γραφικὸ θέαμα ποὺ ἐδίδεκεν ἡ Κωνσταντινούπολι μισροστὰ τους, σὲ κάθε ἔχη τους. Ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καί οἱ Ζουάδοι, ποὺ εἶχαν μεθύσει σὲ μετὰξὺ σὲ διαφορὰς ταῖς ἐξέρες, ὅταν ζήτησαν νὰ ψυχοῦν σὲ καράβι τους, εἰδὼς πὺς ἔχασαν τὸ δρόμο ποὺ ἔγραψε στὴν προκυμῖα. Χτύπησαν πολλὰ σπῆτια, γιὰ νὰ ζητήσουν πληροφορίες γιὰ τὴν διεύθυνσι ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουν. Μά οἱ φιλησυχία καί τοὶς Κωνσταντινουπολίτες φοβόντοσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τους στοὺς ἐλκυστὲς ἐκείνους, ξένους...

Καί οἱ Ζουάδοι ἄρχισαν νὰ ἐνδίδουν στὴν τύχη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χαθῶν πᾶν καλὰ ὁ νάμεσος σὲ στενὰ καί σκοτεινὰ σοκάκια, νὰ θερῶν σ' ἕνα λαβύρινθο ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν μποροῦσαν νὰ ἐγρῶν. Ἀρχισαν τὸ περᾶν, ἄλλοι νὰ ἐξοικονομοῦν τοὺς Τούρκους ποὺ δὲν ἄνισαν τὴ νύχτα φῶτα στοὺς δρόμους καί ἄλλοι, οἱ πῦρ μεθυσμένοι, νὰ τραγουδοῦν διάφορα τραγούδια ποὺ τὰ ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς Γάλλους, διασκεδάζοντες μὲ τὴν ἀποστολὴ αὐτῆς νυχτερινῆς περιπέτειας...

Ἀπὸ τὶς φωνὲς αὐτῆς εὐφραντο καί σκυλλιά τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καί ἀποκρίθηκαν στὴν κακὴν ἡχοὶα τῶν Ζουάδων μὲ δυνατὰ ἀλχητίσματα, ποὺ ἀν-

τήρησαν ἄγρια μὲς τὴ νύχτα. Μὲ τὰ πρῶτα αὐτὰ γαργίσματα ἔμοιζαν καί τ' ἀλχητίσματα τῶν σκυλλιών ποὺ ἔμεναν στὶς παραπάνω γειτονιές! Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀντίλαλοῦσε ἀπὸ τὴ φασαρία ποὺ ἔκαναν τὰ σκυλλιά καί οἱ μεθυμένοι στρατιῶται!...

Οἱ Ζουάδοι θυμῆθηκαν τότε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Μπουασέν καί ἀπεφάσισαν, μὲ τὴν ὁλμὴ καί τὴν ἀποφασιστικότητά ποὺ διακρίνουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑρήμου, νὰ ἐκδικήσουν τὸ θάνατό τοῦ Γάλλου ἐμποροῦ. Καί μόλις συνήλθαν ἀπὸ τὴν πρώτην κατάπληξιν—στὴν ὁποία τοὺς ἔβριξε ἡ ξαφνικὴ ἐπίθεσις ἑκατοντάδων ἐξαγριωμένων σκυλλιών, τράβηξαν τὶς σπάθες τους καί ὤρμησαν καί αὐτοὶ κατὰ τῶν τετραπύλων, ἐγείροντες πολέμικες κραυγές, σὰν νὰ ἐξοικονομοῦσαν οὐ κανένα πεδίο μάχης!... Καί ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ τμήμα τῆς πρωτευούσης ποὺ ἐρισκότανε μετὰξὺ τοῦ Πέραν καί τοῦ Γαλατᾶ, εἶχε μεταβληθῇ σὲ πεδίο τῆς πῦρ πρωτοτυπίας μάχης!

Ἡ ὁρδὴ τῶν σκυλλιών ἐφεφταν μὲ λύσσα πᾶνους Ζουάδους, οἱ ὁποῖοι ὅμως τρυπούσανε πέρα γιὰ πέρα μὲ τὶς σπάθες τους ὅπου ζῶα κατώρθωναν νὰ δοῦν μισροστὰ τους, μὲς σὲ σκοτάδι. Τὰ ὀφθαλμοκίνητα ποὺν πῦρ ἐγείραν τὰ σκυλλιά ἔμοιζαν μὲ τὰ ἐξοφλητὰ τῶν Ζουάδων, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχαν ἀφήσει καί ἀπὸ ἕνα κομμάτι κρέας σὲ δότρια τῶν πῦρ δυνατῶν τετραπύλων. Καί τὰ δύο...στρατιῶτα εἶχαν μεθύσει ἀπὸ αἶμα—ἐνῶ οἱ καίτοι καί τῆς πεμφερείας ἐκείνης ἄκουγαν τὸν δαιμονιώδη αὐτὸν θόρυβο ἀμαρτωμένον σὲ σπῆτια τους καί τρέμοντες ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ!...

Καί ἡ μάχη αὐτὴ συνεχίστηκε ὥρες ὁλόκληρες!

Μὲ τὰ πρῶτα ἀγρίνα θάμνη, ἡ σφαγὴ τῶν σκυλλιών πῆρε μεγαλύτερη ἔκτασι. Οἱ Ζουάδοι μποροῦσανε πᾶν νὰ διακρίνουν καλντέρια τὰ ζῶα, νὰ τὰ σφάζουν πῦρ εὐχέλαι καί νὰ τὰ κινῶν στοὺς δρόμους καί στὶς γειτονιές! Φαντασθεῖτε τώρα τὴ θέαμα παρουσιαζέται τρικέδιον περὶ πῦρ ἑλλοὶ στρατιῶται ποὺ κατεδύσαν μὲ γυμνὰ σπαθιά ὁλόκληρα κοπάδια σκυλλιών.

Ὅταν τελειώσε ἡ μάχη, οἱ δρόμοι ἦσαν στρωμένοι ἀπὸ πτώματα ζώων. Καί οἱ περισσότεροι βέβαια ἀπὸ τοὺς Ζουάδους ἦσαν καταξέστραμτοι καί μάτωμένοι. Ὡστόσο, τοὺς παρηγοροῦσε ἡ σκέψις ὅτι εἶχαν ἐκδικήσει τὸ θάνατό τοῦ Μπουασέν.

Μόλις ἔφτασαν σὲ καράβι τους, ὁ Γάλλος κυβερνήτης σήκωσε ἀμέσως ἄγκυρα γιὰ τὸ Ἀλγέρι, καταλαβαίνοντας ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβερνήσις ἦταν ἱκανὴ νὰ προβῇ σὲ ἀντίποινα κατὰ τῶν Ζουάδων, ἐπεὶ κατεκρεοῦγγονταν τόσα «ιερά» σκυλλιά. Πράγματι: ἡ Ὑψηλὴ Πύλὴ δὲν παρέλειψε νὰ κἀνὴ αὐστηρὲς διαμαρτυρίες σὲ Γάλλο πρεσβευτὴ γιὰ τὴν «ἀχαρακτήριστη διαγωγή» τῶν Ζουάδων. Μά οἱ δόξαται ἐρισκόντοσαν ἡδὴ πολὺ μακριὰ.

Ὑστερ' ἀπὸ τὴ σφαγὴ αὐτὴ, ἡ Κωνσταντινούπολι γλύτωσε γιὰ κάμποσο καιρὸ ἀπὸ τὴν πληγὴ τῶν σκυλλιών. Ὅσα ὅμως ἀπὸ τὰ σκυλλιά ἔπεσαν καί γλύτωσαν ἀπὸ τὶς σπάθες τῶν Γάλλων στρατιωτῶν, ξαναγύρισαν σὲ παλὰ τους τὰ λημέρια—ὅπου ἐρχότανε τὴν ἰδίαν ἀνάπαυσι καί προστασία ἀπὸ τὸ ἐπίσημο κράτος—καί πληθύνθησαν καί πάλι, ξαναδημιουργώντας τὴν παλὰ... ἀποικία τους, ὡς ὅπου, στὰ 1913, ἀπεφάσισε ἡ ἰδία ἡ τουρκικὴ κυβερνήσις νὰ τὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ποὺ ὤρχισε σὺν-σὶγὰ νὰ παίρνῃ ὄμι εὐλοπατικὴς πόλεως. Καί ἡ χιλιᾶδες τῶν σκυλλιών τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετεξέστησαν στὴν Ὀζυά, ἡ ὁποία καί στᾶθηκε τὸ κοιμητήριό τους...

Τὰ «Παναθήναια» ἀγοράζουν παλαιὰ διάφορα βιβλία παντὸς εἶδους, ἐπίσης καί ἐκδοτικὰ βιβλιοθήκες, εἰς τιμὰς ἀρκετὰ ἐξοικονομητικά. Γράφω, ἀποστέλλοντας σχετικὸν κατάλογο: Περιοδικὸν «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ», Ἀθήνας.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΓΚΟΥΡΙΑ

Μιὰ φορὰ ἕνας Μουσικὸς πῆγε νύχτα σ' ἕνα περιβόλι γιὰ νὰ κλέψῃ ἀγκούρια. Ἐχώθηκε, λοιπόν, κρυφὰ μὲς στὰ χόρτα καί μυσουλωνόταν νὰ φτάσῃ τὶς δραγγιὲς τῶν ἀγκουριῶν συλλογιόμενος.

«Αἶ καί νὰ μποροῦσα νὰ κλέψω ἕνα σακκὶ ἀγκούρια!... Ὅτὰ τὰ πούλησω πρῶτο-πρῶτο ὅλα. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ πάρω θ' ἀγοράσω μιὰ καλὴ θορυβία. Ἡ θορυβία θὰ μοῦ κἀνὴ ἀγά. Ἐπειτα θὰ κλωστήσῃ ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ καί θὰ μοῦ θάλλῃ πούλια. Ἀμα μεγαλώσουν τὰ πούλια θὰ τὰ πούλησω. Ὅτ' ἀγοράσω ἔπειτα μιὰ γουρουνόπουλα ποὺ θὰ μοῦ κἀνὴ γουρουνόπουλα. Ὅτὰ πούλησω καί τὰ γουρουνάκια καί θὰ πάρω μιὰ φοραδίτσα. Ἡ φοραδίτσα θὰ μοῦ κἀνὴ ἕνα ἀλογάκι. Ἀμα μεγαλώσῃ τ' ἀλόγο, θὰ τὸ πούλησω καί αὐτὸ καί θ' ἀγοράσω ἕνα περιβόλι. Σὲ λίγον καιρὸ τὸ περιβόλι θὰ γίνῃ μεγάλο περιβόλι γιὰ τὸ δουλῶν μόνος μου καί μὲ τὶς οἰκονομίες μου θὰ μπορέσω ν' ἀγοράσω ὅλα τὰ περιγύρα χωράφια. Τότε θὰ χτίσω καί ἕνα μεγάλο σπίτι στὴ μέση τοῦ χτήματός μου. Ὅτ' φυντεῖναι ἀπ' ὅλα τὰ ὀπωρῶνα καί πρὸ παντὸς ἀγκουριῆς. Μά δὲν θ' ἀφίνω νὰ μοῦ κλέβουν τ' ἀγκούρια.

Ἔξω ἐγὼ καλὰ τὶς ποιήσεις τῶν Μουσικῶν. Γι' αὐτὸ θὰ πάρω δυὸ ἀγροφύλακες νὰ μοῦ φυλάξουν μέγα καί νύχτα τὸ περιβόλι μου. Ὅτ' ἐγείνουν μάλιστα καί μόνος μου καμμιὰ φορὰ τὴ νύχτα καί θὰ φωνάζω: «Εἰ σὺ εἰς ἀγροφύλακες... Φυλάττε καλὰ τὰ ἀγκούρια!...»

Τὰ τελευταῖα ὅμως αὐτὰ λόγια ὁ δνειροπόλος Μουσικὸς τὰ φώναζε τόσο δυνατὰ, ὥστε τὸν ἄκουσαν οἱ φύλακες τοῦ περιβολίου ποὺ πῆγε νὰ κλέψῃ. Ἐπείσαν, λοιπόν, τὸν ἐπιστὰν μὲς στὰ χόρτα καί τὸν ὥρμησαν σὲ ξύλο!

Ο ΨΥΛΛΟΣ Κ' Η ΜΥΓΓΑ

Ἐνας ψύλλος καί μιὰ μυγία ἀγαπήθηκαν μιὰ μέρα σὲ δρόμο. Ὁ ψύλλος κατέβαινε ἀπὸ τὸ χωριὸ καί ἡ μυγία ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πολιτεία.

Ὁ ψύλλος κῆτεψε πολλὴ ὥρα τὴ μυγία γιὰ νὰ τὴν γνωρίσῃ, γιατί ἡ ἀδυναμία της τὴν ἔκανε ἀγνώστη. Ἡ μυγία τῆς ἦταν κολλημένη καί στεγνὴ καί τὰ πόδια τῆς μακρὰ-μακρὰ καί...κοκαλιάρικα. Μά καί ἡ μυγία ἐξαφάνισκε ἀπὸ τὸ ἐλεεινὸ παρουσιαστικὸ τοῦ ψύλλου ποὺ ἦταν πῦρ ἀδύνατος καί καμπύλως.

—Καλὴ σου μέρα, εἶπε πρῶτος ὁ ψύλλος. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Ἀπὸ τὴ χώρα, ἀποκρίθηκε ἡ μυγία.

—Καί πῶς ἀδυνατίζεις ἐτοί, κοκαλιάρικα;

—Αἰ δὲν κοκαλιάρω κανεὶς ἐκεῖ, ξέρεις...

—Καί γιατί;

—Γιὰτὶ ὁ κόσμος εἶνε πᾶν παστερικὸς. Μπαίνεις σ' ἕνα ἀρσενικό καί λὲς μὲ τὸ νοῦ σου: «Ἐδὼ θὰ περῶσιν ὡς χαρὶται μὲν».

Μά τί τὰ θες; Ἀμα ἀποφάνῃ τ' ἀρσενικό, ἔρχονται δυὸ ὀλοκάθρασι διηρέτες καί σοὺ τὰ παίρνουν ὅλα. Τῶν δὲν ἔλαθῃ ἀπὸ δὲν ἔχει ἀπομείνει καί ἔπειτα καθάριζον τὸ τραπέζι, πλένουν τὰ πιάτα, κα-

νουν τὸ πάντα ν' ἀστράφτουν ἀπὸ καθαριότητα. Ἀλλὰ φορὰ πᾶς σὲ κανενὸς φτωχοῦ. Αὐτὸς δὲν ἔχει δὲ τί νὰ φάῃ οὐτ' ὁ ἴδιος, ὥστόσο ἐπειδὴ ζῇ σὲ πολιτεία εἰνὴ καθαρός. Τὸ καθεὶ ἀστράφτει σὲ σπιτικό του, γιὰτὶ καί οἱ γειτόνοι τοῦ τὸ ἐυδαλουν... Ἐτοί καί ἐγὼ πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπ' τὴ χώρα καί νὰ πάω σὲ χωριό. Ἐκεῖ καί ἂν δὲν ἔχει κανεὶς πολλῶν λογίων φαγιά, πάντα ὅμως κατὶ βύζην γιὰ τὸν ὑπάρχει τόση μεγάλη πείρα... Μά δὲν μοῦ λὲς, ἀλήθεια, καί ἐσύ, πῶς τὰ περῶσες ἐκεῖ ἀπάνω.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀποκρίθηκε ὁ ψύλλος. Οὐτ' ἐγὼ περῶσα καλντέρια ἀπὸ σένα σὲ χωριό. Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀγαθοὶ σὰν σκυλλιά πεινασμένα γιὰτὶ κοιμούνται καί τρών λίγο, ἐνῶ δουλῶν πολλὰ. Ἐπειτα τὸ πετοῖ τους ἀπὸ τὶς στερεώσεις καί τὶς καουχίες εἶνε γίνε σκληρὸ σὰν ἀρσενικὸν τομαρι. Πηδᾷ ἐδῶ, πηδᾷ ἐκεῖ ἐπάνω σὲ κοκαλιάρικο κορμὶ τους, μὰ δὲν ἐρισκεις τίποτα νὰ φᾶς. Κί ἂν τὴν καί ταιμῆσῃς κανέναν καμμιὰ φορὰ, σοὺ κάνει ἀληθιν

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΕΣ ΩΡΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

(Ένα άποκαλυπτικό άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot για την καθημερινή ζωή του μεγάλου «αστέρος» της «Μέτρο-Γκόλντγουιν-Μάγιερ»)

με υπέρκομψες τουαλέτες στα πολυτελή σαλόνια των άλλων αστέρων». Είναι μια σκληρή ζωή άκαταπαυστης κι' εξαντλητικής δουλειάς...

«Αν άμφιβόλλως, όπως δεν διατάζει να το υποθέσω, έλάτε να παρακολουθήσουμε μαζί τη ζωή μιας ημέρας της Τζόαν Κράουφορντ. Έχετε να περάσουμε μαζί της είκοσιτέσσερες ώρες.

Θα καταλάβετε λοιπόν άμέσως ότι μια τέτοια ζωή δεν είναι διόλου άνετη, όταν θα ήθελε την Τζόαν Κράουφορντ να γυρίσει από το στούντιο στη βίλλα της, το βράδυ. Η Τζόαν είναι τόσο κουρασμένη πια, ώστε χάνει στο πρόσωπό της όλο το κινηματογραφικό μακιγιάζ της ημέρας! Κι' αυτό βέβαια είναι μια πολύ μεγάλη παραχώρηση για μια τόσο άσπρη γυναίκα που έχει τη συνήθεια να βάζει πάντα μια αξιοθαύμαστη τάξη στη ζωή της.

Μη νομίζετε όμως ότι τώρα που τελειώνει τη δουλειά της και γύρισε στη βίλλα της θα περάσει μια ήσυχη κι' άναπαυτική βραδιά. Καθ' όλη τη διάρκεια του δείπνου της ή Τζόαν δίνει ένα σωρό βιαστικές οδηγίες στο γουαριτά της για τις διάφορες υποθέσεις της. «Επειτα, πάλι σπρωχτεί από το τραπέζι, υπογράφει διάφορα τσέκ, συνηγορεί με το προσωπικό του σπιτιού της, ετοιμάζει το «μενού» της επόμενης ημέρας κι' απαντάει κάθε τόσο στα τηλεφωνήματα του «μηνιατέρ» της. Τέλος φροντίζει για χίλια δυο άλλα μικροπράγματα, για τα οποία πρέπει να ενδιαφερθεί ή ίδια, πριν αποσυρθεί στον κοιτώνα της.

Μα δεν τελειώνει ακόμη ή ημέρα της. Μόλις καθίσει για να ξεκουραστεί λιγάκι σε μια πολυθρόνα, παρουσιάζεται άμέσως ο Σάμιουελ, ο κομμωτής της, συνοδευόμενος από τη Ντόλλυ, την μακιγιάζερ της. Η Τζόαν πρέπει να ετοιμασθεί για τη δουλειά της επόμενης ημέρας στο στούντιο. Ο Σάμιουελ, ο καλύτερος κομμωτής του Χόλλυγουντ, είναι καλλιτέχνης κι' αυτός στο είδος του, βάζει τα υπέρτερα μαλλιά της, τα περιποιείται και τους δίνει ένα άριστο τεχνικό «όντουλάρισμα». Η Ντόλλυ κι' αυτό το υπέροχο εργαλείο με το οποίο μακιγιάζει, «Όσο για την Τζόαν, ούτε κι' αυτήν την ώρα δεν απορεί να ξεκουράσει λίγο το πνεύμα της. Πρέπει να μάθει το διάλογο της σκηνής που θα αφορίσει αύριο το πρωί στο στούντιο. Παίρνει λοιπόν το χειρόγραφο με το ελεύθερο γέρι που της άρνισε ή Ντόλλυ κι' αρχίζει να δοκιμάζει τον τόνο της φωνής της, το γουαριστικό της, το αέμαπρό που πρέπει να γείναι σ' αυτόν τον διάλογο. Και τον επαναλαμβάνει μια, δυο, τρεις, πέντε, δέκα φορές, ως τη στιγμή που θα τελειώσει το στέγνωμα και το γτένισμα των μαλλιών της ο σιωπηλός Σάμιουελ και το «μακιγιάζ» ή μικρούλα Ντόλλυ. «Επί τέλους! Ημερ πια ή ώρα του ύπνου. Η Τζόαν μπορεί τώρα να ξεκουραστεί το κατάκοπο σώμα της...

Μα δεν βαρύνει! Να πάλι το τηλέφωνο! Έκεί κάτω στο στούντιο εγγίζονται ακόμη στα γραφεία. «Ετοιμάζουν την δουλειά της άλλης ημέρας, όπως γίνεται πάντα... Τί θέλουν λοιπόν; Γιατί τηλεφωνούν τέτοια ώρα της Τζόαν; Μπα! Πρόκειται για κάτι πολύ συνηθισμένο... Άλλαξε το πρόγραμμα της επόμενης και την είδοποιούν ότι θα γυρίσουν μια άλλη σκηνή! Αυτό τώρα σημαίνει ότι ή Τζόαν πρέπει να μάθει έναν άλλο διάλογο!

Η Τζόαν Κράουφορντ

Πρέπει δηλαδή να μελετήσει ακόμη δυο ή τρεις ώρες, τις οποίες φυσικά εξοικονομεί από τον ύπνο της... Και να ήταν μόνο αυτό!

Η Τζόαν πρέπει να σπρώξει πάλι τον Σάμιουελ να της αλλάξει το γτένισμα. Καινούργιο λοιπόν «όντουλάρισμα» των μαλλιών, καινούργιες πρέσες στην νέα σκηνή, καινούργιες προσάψεις. Τέλος, άκριβως τα μεσάνυχτα, ή Τζόαν μπορεί πια να πέσει εξαντλημένη στο κρεβάτι της...

Το πρωί, με την ανατολή του ήλιου ή καμαριέρα της μπαίνει στον κοιτώνα κι' ανοίγει άμέσως τις κουρτίνες του παραθύρου. «Επειτα της πηγαίνει το δίσκο με το πρόγευμα. Πόσο είναι λιτό! Το πρόγευμα της Τζόαν αποτελείται από ένα φλυτζάνι καφέ κι' από το άρωμα μιας γκαρντενίας! Η γκαρντενία είναι το αγαπημένο λουλούδι του «αστέρος» μας και γι' αυτό μόλις ξυπνήσει, θέλει να το δει δίπλα της στο φλυτζάνι του καφέ της. Έπί πλέον στον άσπρημένο δίσκο του προγεύματος υπάρχουν πάντα μερικά τηλεγραφήματα και ή πρώτη εφημερίδα της Τζόαν...

Η εφημερίδα όμως μένει διπλωμένη, όπως είναι ως την ώρα που θα βγει ή Τζόαν απ' τη βίλλα της, γιατί έχει τη συνήθεια να της δίνουν μια ματιά μέσα σ' αυτό ακριβώς της που την μεταφέρει στο στούντιο.

Μόλις ξυπνήσει λοιπόν, πίνει βιαστικά τον

καφέ της, πίνει μια ματιά στα τηλεγραφήματα κι' έπειτα κι' ένα πρήγμα εγκαταλείπει το κρεβάτι της παίρνει βιαστικά πάλι ένα «ντούσι» και μέσα σ' ένα λεπτό της έφας είναι κιόλας ντυμένη. Έμπρός τώρα, έτοιμη για το στούντιο... Το αυτοκίνητό της βγαίνει γρήγορα απ' τον κήπο της βίλλας της. Η Τζόαν όμως δεν είναι μόνη. Συνοδεύεται πάντα από τα τρία σκυλιά της, από ένα ύμμορο και μεγάλο σκυλλό του Άγιου Βερνάρδου κι' από δυο χαριτωμένα φρέντρες.

Από τη βίλλα της ως το στούντιο ή απόσταση δεν είναι και τόσο μεγάλη. Η Τζόαν σε λίγα λεπτά της ώρας βρίσκεται μέσα στο καμαρίνι της κι' ετοιμάζεται γρήγορα για το όλο της. Μακιγιάζεται προσεχτικά μπροστά στο τρίφυλλο καθρέφτη της κι' έσπευσε να την τουαλέττα πού της έφανε ή «Άλνις, ή καμαριέρα της. Ο «αστέρας» μας κυττάζεται με μια έμπειρη ματιά σ' ένα μεγάλο καθρέφτη και βγάζει άμέσως από το καμαρίνι της. Είναι έτοιμη για τη δουλειά της ημέρας...

Τί θα κάνει σήμερα ή Τζόαν μπροστά στην κάμερα, μπροστά στο κινηματογραφικό μηχανήμα; Θα γράψει! Σ' όλα τα φιλμ της ή Τζόαν δείχνει από την αρχή ως το τέλος μέσα σε διάφορες σκηνές, τον ύπνο γυμνής της. Και σήμερα λοιπόν, όπως είχε γυμνή με μια κατάλευκη τουαλέτα, στολισμένη με μεγάλα στερά σπορτουκαμύλη, χορεύει στη μέση του στούντιο, μπροστά στην κάμερα, κι' έναν εξωφρενικό ρυθμό, με μια τρέλλα που προκαλεί το θαυμασμό του σκηνοθέτη της. «Η Τζόαν ξη για το γορό και με το γορό λέει όλοι οι άνθρωποι του στούντιο, από τον κορρέα ως το μικρό ηλεκτρολόγο. Κι' αλήθεια, ο «αστέρας» μας χορεύει με μια τέτοια άντοχη που προξενεί κατάπληξη! Μήπως όμως ή Τζόαν, πάλι νύχτι ή όποιος του κινηματογράφου, δεν κούβει πάντα όλα τα πρωτα, βραδεία στους «Μεσσηνίους» του γορό και δεν ήταν επί πέντε γρόνια πρωταθλήτρια της Καλλιφωνίας στους μοντέρους γορούς; Στην Άμερική, όλος ή καλλιτεχνικός κόσμος θαύμαζε αυτός παλάρη όριάμους της...

Το μεσημέρι, ύστερ από το άδικοπο «φίρμα» διάφορων σκηνών, ή Τζόαν καταφεύγει πάλι στο καμαρίνι της, τρώει γρήγορα... μια σαλάτα και μερικά σουτζα κι' έπειτα δένεται τη μολύβια της. Πρέπει να πείσει ένα σωρό καινούργιες τουαλέτες. Πρέπει να δοκιμάσει τη καινούργια καπέλλα της. Πρέπει τέλος, να φορέσει ένα καινούργιο μαγιό του απάνου, πράγμα που την αναγκάζει να γυμνή τελείως και να ξανατυλίξει! Μετά τη μολύβια, έφεται ή σειρά του παπουτσιού, που πρέπει να της πείσει την τελευταία φορά τα μέτρα των ποδιών της με μια αξιοθαύμαστη ακρίβεια και να της περάσει μερικά ζευγάρια σκαρπίνια του γορού. «Επειτα, στο κατώφλι του καμαριού της παρουσιάζεται ένας τσίτος «άθμιος». Είναι ο Άντριέν, ή γάστας του στούντιο. Τί θέλει πάλι αυτός; Κάτι πολύ σπουδαίο... Η Τζόαν πρέπει να ρίξει μια ματιά στα φιλμ που της έστειλε για τις τουαλέτες, που θα φορέσει στις προσεγίες σκηνές του φιλμ. Κι' ή Τζόαν εξετάζει προσεχτικά τα φιλμ, κι' άλλώς όπως τα θέλει εκείνη και του τα επιστρέφει σχεδόν άγνωστα!

Είνε λοιπόν ελεύθερη πια, ύστερ από το ακούσιο του Άντριέν, να ξεκουραστεί λιγάκι: «Όχι δυστυχώς... Ο σωφός της κι' ένα τηλεφώνημα της αναγγέλλει ότι ή δυο νεαροί προστατευόμενοι της, δυο χαριτωμένα παιδάκια που μόρφωνονται στο καλύτερο λύκειο του Χόλλυγουντ κι' έφωδ της, έπιθυμούν να την δουν.

Η Τζόαν δέχεται τους δυο νεαρούς προστατευόμενους της, τους φιλεί πολλές φορές με μητρική τρυφερότητα, τους ρωτάει για τη ζωή τους και για τα μαθήματά τους κι' ε-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΩΝ, ΠΟΥ ΜΑΖΕΥΑΝ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ!

ΤΟΥ MARK TWAIN

(Μιά χαριτωμένη παρωδία της πασίγνωστης ιστορίας του βαρώνου Ρότσιλντ με τον μεγαλοτραπεζίτη του Παρισιού Λαφίτ)

ΙΟΥΣΕ, πού γρόνων, στην Εύρώπη ένας πανίσχυρος τραπεζίτης και βαρώνος, ο οποίος, στα παιδικά του χρόνια ήταν ένα άπαιτο γιο, ευπόλητο, βρωμά- ρικο και πενταλό πεντάχρονο γαμίνι, έλασε κι' ήξιοδάκρυτο!

Μιά μέρα λοιπόν, το άπαιτο γιο κλπ. κλπ. πού γαμίνι, άπαιτο κι' απ' την πείνα, υπήκε μέσα σε μια πλουσιωτάτη Τράπεζα, τούπιας άνάμεσα στα πόδια των άπειραρίθμων γουστολιστών θυρών και τρέπες με τρούπι ύπνου του Οικονομικού ως το ιδιαιτερό γραφείο του μεγαλοτραπεζίτη.

Τον βοήθα άπασχολημένο εκείνη τη στιγμή, με ένα εξαιρετικό έπείγουσα κι' άπαιτο συνάδελφο της δλομείας του οικονομικού συμβούλιου της Τράπεζας.

Πότισο τον παρεκάλεσε για μια ιδιαιτερή έκταση, τον πήρε παύση και του μούρμούρισε:

—Σας παρακαλώ, μισέ, ήπως έχετε ά-

νήκη στην Τράπεζά σας ήμενός μικρού; —Όχι, μικρό μου... άποκρίθηκε περήφανα ή άγένητος μεγαλοτραπεζίτης. Δεν χορεύω και κανένα μικρό στη μεγάλη Τράπεζά μου! Η καρδιά του πεντάχρονου κλπ. μικρού σείστηκε όδυνά απ' τη θλίψη. Άάκου κι' ήσαν στις οδοκόκκινες και λιπόσαρκες πα- ραίς του, κι' άναφυλλήτα σκαρφάλωσαν στο λαιμόνι του.

Έσκυψε το κεφάλι κι' άρχισε να καταβάνη τη μαρμαρίνα σκαλοπάτια της μεγαλοτρα- πέζης του μεγαλοτραπεζίτη, μασουλίζοντας συνήθως καλοκαυδούσιμα κικιρίκια, ή- ρων «φυστικά άράπικα».

Περήγορος ο μεγαλοτραπεζίτης να δει τί θα άπαιτο με κείνο το κουρελιόκο κλπ. γαμίνι, άπαιτο σούλου τους συνάδελφους να τον πε- ραίνουν, και κούφτηκε πίσω απ' την κυ- νητιά του παραθύρου της μεγαλοτραπέζης του, παρακολουθώντας το άθις.

Πνέοντας το είδε να ξεπροβάλλει στην έ- ξοδο και να σκύβει στο γούμα. Νόμισε πως το κλπ. γαμίνι ήθελε να του ρίξει πέτρα, στα

πόδια τους παραδίει πάλι στο σωφός της... «Επί τέλους! Τώρα πια έμεινε μόνη... Κανείς άλλος δεν πρόκειται να την άνησυχέ- σι. Κι' ή Τζόαν ξαπλώνεται σε μια «ακρί- λωγ» και κλείνει τα μάτια της για να ξε- κουραστεί λιγάκι...

Τώρα όμως είναι μια πρώτη τάξεως εφ- κασία για μά. «Α- διακινδυνεύουμε λοιπόν μια έρώτη».

—Μα δεν κουράζεστε ποτέ, μίς Κράου- φορντ; την ρωτάει ής άπορούμε πιά δια- κηρικά! Δεν ας πάλι ποτέ ή έπιθυμία να τα εγκαταλείψετε όλα και την ακαρίε- ραν και το σπίτι και τους φίλους και τις ύπο- γραφές και να φύγετε μακριά, για να ξε- κουραστείτε και να ξεγαστείτε...

Η Τζόαν διατάζει για μια στιγμή να ά- παντησι. «Επειτα με μια παράξενη λάμψη στα μάτια μά λέει:

—Όχι, γιατί λατρεύω τον κινηματογρά- φο! Κουράζομαι βέβαια καιμιά φορά, αλλά ποτέ δεν μού πέφτει από το νού να τον παρατήσω κι' άποστρέψω σε μια ήσυχη ζωή.

Κι' ο μεγάλος «αστέρας» μ' ένα γαμίνι, που πείθει την... κουράσι του, σκρώνεται από την πολυθρόνα για να ξαναγοίσει στο στούντιο και να έφασσι πάλι ως το βράδυ, με τις ίδιες εξαντλητικές «πρέσες» και με τις ίδιες άτελειες προσάψεις, συμπληρώ- νοντας έτσι είκοσιτέσσερες ώρες από την τό- σο ήσυχη και ξανακαταρκτική ζωή του.

JEANNE ROUDOT

παύση! Παραξενεύτηκε όμως, όταν το είδε να συμ- αζεύει κάτι απ' το δούμο, και να το κα- ρώνη στο πέτο του σακκακιού του. Άνοιξε περυσίδες το παρόμοιο και φώναξε:

—Μικρέ... Έλα επάνω μια στιγμή! Ο μικρός άνεθηκε τρεχάτος κι' άόριστα γαρούπας. Ο μεγαλοτραπεζίτης τον ρώτησε με ύφος ευφρόνης:

—Τί συμβάλεψε απ' το γούμα και κάρφω- σες αυτό στο πέτο του σακκακιού σου;

Ο μικρός άποκρίθηκε με περισσότητα έμ- βόλεια:

—Συμάλεψε απ' το γούμα, και κάρφωσα αυτό στο πέτο του σακκακιού μου μια καρ- φίτσα!

Ο μεγαλοτραπεζίτης έκθαμβος ξεφώνισε:

—Δάτε λοιπόν, είσαι οικονομός... Έξά- παντος θα προσέδης!...

Ο μικρός άποκρίθηκε θαρρετά, ότι «ήταν λοιπόν οικονομός, κι' ότι έάπαντος θα προώ- δευε». Με πιο ένδιαφέρον τώρα ο μεγαλοτρα- πεζίτης, συνέχισε τις ερωτήσεις του:

—Έχεις γονείς, πεντάχρονο κλπ. γαμίνι μου;

—Έχω, άλλα τους έχωσα πολύ μικρούς.

—Πας σχολείο;

—Πάω σχολείο.

—Ξέρεις άνάγνωσι και γραφή;

Από στιγμή σε στιγμή πείσμων να με σωνά, κι' έμένα ο θεολικός μεγαλοτραπε- ζίτης ής Τράπεζας εκείνης και να με κάνει περυσίδες γαμινού και συνταξίου του, ήμα- λοντας — όπως κι' ο άλλος του «Άναγνω- σαταρίου» — το οικονομολογικό πνεύμα μου.

Μα όπως είπα πιά πάνω, είχα ξεθεωρή στη σούψα επί εξη έβδομάδες, δίχως άκό- νη ο μεγαλοτραπεζίτης να με φωνάξει. Ο- πόσο, έκανα ύπουλον. Σκεπτόμουν πως ίσως δεν βιαζόταν ακόμη να βάλει συνταξί- ο στην παρουσία του, και πως ή κόρη του θα ήταν άνήλικος έάπαντος.

Ελπίζοντας λοιπόν σε πρόωγα γερασία του τραπέζιου και στη γρήγορη ενήλικωσι της κόρης του, έακολουθούσα τον γαμίνι μου σπεύδοντας και κούφοντας καρφίτσες κι' έ- γοντας στο μυαλό μου διαρκώς να προσέω «ό κύριος ταμίης» κι' ής «ό κύριος ταμίης» μόλις θα μού τόνιζε ο τραπέζίτης, όταν θα με σωνάζε επάνω στο γραφείο του.

Η πόνητη ήμερα δεν άνησε περισσότερο απ' τις εξη αυτές έβδομάδες να μάση. Μό- νο, που ήπι να με σωνάξει ο ής ο τραπέ- ζιτης, έστειλε έναν κλητήρα ο οποίος μ' ά- παίσε απ' το ατί και με ανέβασε επάνω, κάπως πιο γρηγορώτερα απ' ό,τι θα άνε- θάνα να πάω...

Όταν στάθηκε μπροστά του λαχνηλά- νο, και με ύφος μικροκαμωμένο, μού είπε:

—Τί ακούεις διαρκώς και κάτω, βρε μά- ρκα;

—Καρφίτσες, κύριε! άποκρίθηκα σενά.

—Δάσε μού τες!

—Νάτε... Όρίστε!... άποκρίθηκα πιά πιο σενά.

Κι' έτοιμαστικα να γίνω γαμίνος και συ- νταξίος του. Μα έκείνος ο άναθεματισμένος ουδώς με γερή κλωστή στα άπισία και ουδώς...

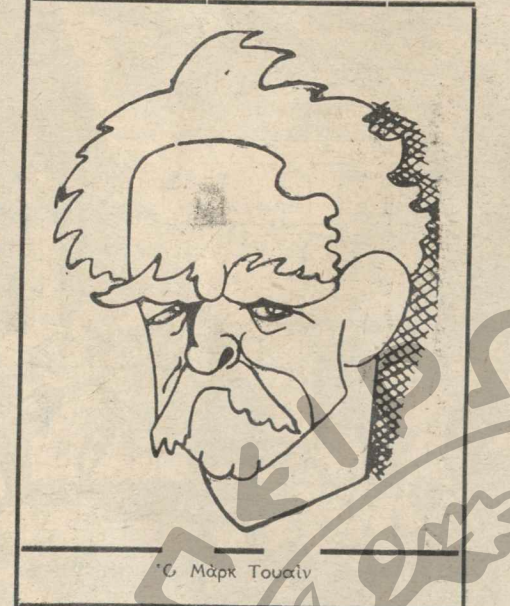
—Τί καρφίτσες αυτές άνήκουν στην Τρά- πεζα;

—Τι πετούν με τα σκουπίδια, σπίνε- ται άποφασκα ή καρφίτσες, όταν σκού- πίζουν κάθε ποκά... Κι' έσέν γαμινάκιό να μη σε ξαναδώ και κάτω, γιατί θα πω να έμολύσουν το λυκεύκλιο επάνω σου...

Δίνε του τώρα!...

Κατακύλησα στις πλάες βιαστικές, ά- νηοντα, τις δικές μου καρφίτσες, τις άνορα- σμένες με τον πού αου καρφίτσες μου αυτές, την κατάρη του άνηκισμένου έκείνου έφ- ραβέλου, κι' έζαν βεβήκα στο δούμο δια- βολέσει με την καρδιά μου όλα τα ήθ- λαστικά «Άναγνωσαταρία» του κόπου.

Με τις ήθλοπλαστικές αυτές ιστο- ρίες των!

Ο Μάρκ Τουάιν

Ο ΝΕΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟ!

Η λόγος του Νέρωνος. Πώς άρχισε να κάνει τον ήθοποιό, τον τραγουδιστή και τον κιθαρωδό. Η άδιαφορία του προς τις υποθέσεις του κράτους. Οι έξευτελισμοί των άριστοκρατών. Οι αύλοκόλακες όργιάζουν. Πώς δημιουργήθηκε η κλάκα. Δίψα χειροκροτημάτων κ.τ.λ.

ΜΙΑ από τις πολλές τρέλλες του Νέρωνος, του πιο τρελού απ' όλους τους παράφρονες που κυβέρνησαν μέχρι σήμερα τον κόσμο, μία λοιπόν από τις πολλές μονομανίες του τραγικού αυτού αυτοκράτορος της Ρώμης, ήταν και το ότι νόμιζε τον εαυτό τον μεγάλο ήθοποιό, αιδό και κιθαρωδό! Η τρέλλα αυτή είχε συνήθειες άκρως άνοητες, όταν έκδηλυνε σε κοινούς ανθρώπους. Όταν όμως φωνάζει στον εγκέφαλό του ανθρώπου που διαβέει τη δύναμη του Νέρωνος, μπορεί να έχει συνέπειες δυσάρεστες, όχι μονάχα για τα πρόσωπα του περιβάλλοντός του, που είναι υποχρεωμένα να τον ακούει με προσοχή και να τον θαυμάζουν, αλλά και για ένα δόλοκληρο λαό. Παρακάτω, θα δούμε πόσο ακριβώς πληρώσαν οι κάτοικοι της Ρώμης τη μονομανία αυτή του αυτοκράτορος των.

Η αλήθεια τώρα είναι, ότι από μικρό παιδί ο Νέρων έδειξε ξεχωριστή κλίση προς το θέατρο, έπειδή τον μεθούσαν τα χειροκροτήματα και η επευφημία του πλήθους. Την πρώτη φορά που πήγε σε θέατρο και άκουσε δόλοκληρο το άκρατο ήχο να τονίση, κατά τη διάρκεια της παραστάσεως, ύμνους προς την θεότητα, φαντάστηκε πώς αυτός ήταν το κέντρο της λατρείας όλου εκείνου του συγκροτημένου πλήθους, ότι αυτόν δοξάζανε και ύμνολούσαν. Τότε γεννήθηκε στην ψυχή του η επιθυμία να γίνει αιδός, ήθοποιος και κιθαρωδός, για να συναγάγη τον κόσμο με την τέχνη του και να έλεγε χιλιάδες ανθρώπων να τον αποθεώνουν.

Στην άοχή ο Νέρων περιωριόταν να δίνει παραστάσεις σ' ένα στενό κύκλο φίλων του. Μόλις όμως έγινε αυτοκράτορας, μόλις απέκτησε την ισχύ εκείνη που του επέτρεπε να ικανοποιήσει κάθε ιδιοτροπία του, άποράσισε να εμφανισθεί «έπισήμως» και σ' ενώτερο κοινόν για μεγάλος ήθοποιός. Άλλ' έπειδή δεν μπορούσε, λόγω της θέσεώς του, να παίξει μαζί με κοινούς ήθοποιούς, δημιούργησε ένα θίασο από τα πιο έλεκτά μέλη της ρωμαϊκής άριστοκρατίας. Στο θίασο αυτό οι μουσικοί έλαβαν μέρος για να κολακεύουν τον έστεμμένο πρωταγωνιστή και οι άλλοι μουσικοί... από φόβο.

Γερουσιαστές και γυναίκες που άνηκαν σ' έندoxes οικογένειες, έγιναν μέλη αυτού του θίασου, «έξευτελιζόμενοι» όπως γράφει ο ιστορικός Τάκιτος — δεινώς. Ούτε η κοινωνική θέση των προσώπων αυτών, ούτε η ηλικία τους, ούτε και η ύπηρεσιες που είχαν προσφέρει στην πατρίδα δεν εμπόδιζαν το Νέρωνα να τους άναθέσει έξευτελιστικούς ρόλους. Ο άνωόροπος αυτοκράτορας έβαλε επίσης μία εύγενή δέσφωνα της Ρώμης, την Αίλιο Καούλα,

να χορέψη, σε ηλικία όγδόντα χρόνων, στο θέατρο που είχε χτίσει επίτηδες κοντά σ' άνακτορά του και μπροστά στην πιο έγκλεκτη μερίδα της ρωμαϊκής άριστοκρατίας που παρακαλούσε να κάτσει στην πιο κομμοκραγική θέαμα του χορού μίας γρησής!... Ο Νέρων έδωσε επίσης ιδιαίτερη προσοχή στην εκμάθηση της κιθάρας. Είχε μελετήσει καλά άρμονία, έπειδή ήθελε ν' άρψη στην ιστορία φήμη μεγάλου κιθαρωδού, του μεγαλειότερου κιθαρωδού της εποχής του. Δεν φρόνιζε τόσο για τις υποθέσεις του άπέραντου κράτους του, όσο για τη μουσική του κατάρτιση. Όταν ήρθε κάποτε στην Ελλάδα, δεν έκανε από το πρωί ως το βράδυ άλλη δουλειά παρά να λαιώνει μέρος στα διάφορα μουσικά άγωνα.

Ο Νέρων τραγουδάει στο τσίρκο

τίσματα που γνώτουναν στην Αθήνα. Τού κάκον ο έμπιστός του Πίλιος του έγραφε από τη Ρώμη πώς ήταν άπαράτηρη η παρουσία του στην πρωτεύουσα του, για να κανονισθί ένα σωρό σοβαρές υποθέσεις.

Αν και είσαι της γνώμης, και επιθυμείς να γυρίσω άμέσως στη Ρώμη, —του άπάντησε ο Νέρων, —ώστόσο πρέπει ν' άναγνωρίσεις και μόνος σου, ότι πρέπει να επιστρέψω στην πατρίδα μου άπαιχτός του Νέρωνος.

Ο Νέρων θά γινόταν, κατά τη γνώμη του, άπαιχτός του εαυτού του αν έτελειωνότο στην τέχνη του και αν έπαυσε, στην Αθήνα τα βραβεία όλων των

μουσικών και θεατρικών άγωνισμάτων. Στο μεταξύ, η ύποθεσις του κράτους μπορούσαν να μείνουν έγκρεμεις μερικώς άκόμα μήνες!...

Μα ο αυτοκράτορας ήταν—ή, τουλάχιστον, νόμιζε πώς ήταν—όχι μονάχα ήθοποιός και κιθαρωδός, αλλά και αιδός!... Είχε κρεμασμένο πάντοτε στο στήθος ένολαστό φύλλο από μολύβι... για να μη τον φουσή ο άέρας και έραχνιάση ή φωνή του και άκλονούσε άσπρη διαίτα, όπως και οι έπαγγελματίες αιδοί. Πιστεύοντας τους διαφόρους έπιτηδευούς, οι όποιοι ήθελαν να τον καλοπιάσουν, έτρωγε διάφορα πράγματα... άκατονόμαστα, έπειδή τους είχαν πη πώς... δυνάμειον το λάγυγγά του. Δεν έτρωγε

ένθρωποι και σ' ένα μεγάλο θέατρο! Τα χειροκροτήματα των λίγων δεν μόνι κάνουν πείρα καμιά έντόπωσι... Θέλω να έλέπω ένα δόλοκληρο λαό να κλαίη από ένθουσιασμό μπροστά μου!... Ωστόσο, έπειδή δεν τολμούσε να κάνει την πρώτη δημόσια εμφάνισή του στη Ρώμη, πήγε και «ντεμπονιάρησε» στη Νεάπολη, ή όπως είχε πληθυνσιώ λώτερο και μη διακονούμενο για την τελεία μουσική του μόρφωση... Οι κάτοικοι της Νεαπόλεως, που τους κολάευσαν έξευτελικά το γεγονός ότι ο ένδοξος αυτοκράτορας τους προτίμησε από το λαό της Ρώμης, του έκαναν ύποδοχη άπεόγρηστη λαμπρότητας—και άποθεώσαν κυριολεκτικά τον έπαιμένο ήθοποιό. Έμεινε όμως που εύχαρίστησε το Νέρωνα περισσότερο από τις επευφημίες του λαού, ήταν η πρόταση που του έκανε ένας πλούσιος έμπορος της Νεαπόλεως, μεγάλος κλάκας. Ο έμπορος πήγε και έρχηκε το Νέρωνα και του έλεγε:

—Ένας μεγάλος ήθοποιός είνε κατά πολύ άνωτερος από ένα μεγάλο άπτοκράτορα. Αδύτη στιγμή λοιπόν ληρονώ το μεγάλο αυτοκράτορα και λέω στο μεγάλο ήθοποιό: σου προσφέρω να έκατονόμηση σπείρικη για να δώσης μία παραστάση στο σπίτι μου... Δέχσαι την πρότασή μου! Θεωρούμε περτωτό να σάς πούμε πώς ο Νέρων δέχτηκε με χαρά και περηφάνεια αυτή την έξευφρενική πρόταση! Όπως έπίσης θεωρούμε περτωτό να σάς πληροφορήσουμε ότι, ύστερ' από λίγο καιρό, ο παιμόνηρος έμπορος πήγε πίσω την άμοιή του έδωσε στον αυτοκράτορα... μαζί μ' ένα συμπληρωματικό δώρο!

Υστερ' από την καταληκτική επιτυχία που σημείωσε στη Νεάπολη, ο Νέρων πίστεψε πια δριστικά ότι ήταν ο μεγαλειότερος καλλιτέχνης της εποχής του. Και θέλησε να συναγωνισθί τους καλύτερους ήθοποιούς της Ρώμης και της Ελλάδος. Πήγαυε πια σ' όλα τα θέατρα. Από το πρωί ως το βράδυ δεν συζητούσε για τίποτ' άλλο παρά μονάχα για ό,τι ένδιεφερε τη μουσική και την τέχνη. Καταλαδύνει τώρα σ' έτι σημείο έστειλόνοναν την εποχή εκείνη η ύποθεσις του κράτους! Μία πούος θα τολμούσε να υποδείξ' στον Νέρωνα ότι η διοίκηση της άπτοκρατίας του ήταν κάτι πιο σοβαρό από την κλάρα;

Οι Ρωμαίοι άλλωστε διασέβαν περφημα με τον αυτοκράτορα τους, τον όπτιο χειροκροτούσαν με φρενιτιδα, ενώ από με σ' ας τους τον κοροδέναν. Κάποτε, ένας στρατιώτης προδίδεσθε σ' έτι στρατηγό, μέσα σ' έτι λαιμιά της ώρας. Και να πώς: Ένώ ο Νέρων τραγουδούσε σ' ένα δημόσιο θέατρο τον «Μανόμνη» ή «Ρακλήν», φροτωμένος άλυσίος για να δώση καλύτερα στους άκροατάς του την αίσθησι του μορτουριού του Έρακλέους, ο στρα-

τιώτης αυτός έτρεξε στη σκηνή... για να βοηθήσει τον αυτοκράτορά του!... Και όταν τον ρώτησαν τί ήταν αυτό που έκανε, εκείνος άποκρίθηκε με προσηγορική συγκίνησι: —Ο αυτοκράτορας έπαιζε τόσο φουσιικά το ρόλο του ήρωος που ύποφέρει έπειδή είναι άλυσος, ώστε μου ράγισε την καρδιά και έτρεξα, χωρίς να το καταλάβω και γ' αυτό, να τον βοηθήσω!... Ο Νέρων καλακτέθηκε πολύ από την έξηγησι που έδωσε ο τετραπέρατος στρατιώτης. Και αντί να τον τιμωρήσει, έπειδή του δέκονε την άπαγγελία στο πιο δραματικό σημείο, τον προδίδεσε σ' έτι στρατηγό! Όταν ο αυτοκράτορας έπαιζε η τραγουδούσε στο θέατρο, κανείς δεν μπορούσε να σηκωθεί και να φύγη από την παράστασι. Όποιος παράδαινε αυτή τη διαταγή, έτιμωρείτο με θάνατο. Η αλήθεια όμως είναι πώς και ο Νέρων υπετασσότο χωρίς διαμαρτυρία στους κανονισμούς που έπεδάλοντο και στους «κοινούς» αιδούς: δεν καθόταν ποτέ κατά τη διάρκεια της παραστάσεως, όσο και αν ήταν κουρασμένος, σκεύτιζε τον έδωτα του μονάχα με την άκρη της χλαίτης του, δεν έφτυνε χάρμα και δεν καθάριζε τη μύτη του μπρος στον κόσμο...

Κάθε φορά που ο Νέρων έπαιρνε το βραβείο ενός μουσικού άγωνισματος—και αυτό συνέβαινε έξέσια πολύ συχνά!—έφραζαν ζώα και τα μοιράζαν στο λαό, έφραζαν κρασί στις δημόσιες έδρες για να γιορτασθί το χαρισμένο γεγονός, πετούσαν γλυνά και λουλούδια στους δρόμους, από τους όποιους θά περνούσε ο νικητής, έπιστρέφοντας σ' άνακτορά του!...

Ο Μείγας Άλέξανδρος έστειλε κάποτε μεγαλοπρεπή δώρα στο Φωκίονα, τον άρχηγό της Μακεδονικής μερίδας στας Αθήνας. —Γιατί μου στέλνει δ' έσπαινε αυτά τα δώρα; έρωτησε ο Φωκίον τον άθροππου του Άλέξανδρου. —Γιατί σ' θεωρεί... τον έντιμότερον από τους Άθηναίους... —Ας μ' άφήση λοιπόν τέτοιον! άπάντησε ο Φωκίον κ' έστειλε πίσω τα δώρα. Ο Μολιέρος, που δεν έχάνεσε καθόλου τους ματρώς, έλεγε για κάποιον περίφημο ματρώ της εποχής του: —Αυτός μάστα! Είναι ο καλύτερος ματρός. Δεν άφήνει τους άρρώστους του να ύποφέρουν πολύ. Τους... γλυνάει γρήγορα από τα βάσανά τους πεθαίνοντάς τους!...

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος, πείστηκε κάποτε πολύ από τον εύ οούμενο εξάδελφό του Δούκα του Νεβέρ να παρασημοφορήσει κάποιον άναξιον εύγενή. Την ώρα της τελετής της επιδόσεως του παρασημου, ο εύγενής, παίρνοντας το παράσημο έλεγε την καθιερωμένη τυπική φράσι: —Νόμωμε νόν σουμ ντίγκνους (Κύριε, είμαι άνάξιος)...

Το ξέρω, του άπάντησε ο Έρρίκος 4ος, μα έχε χάρι στο Δούκα του Νεβέρ που έπέμενε να σ' παρασημοφορήσω!... Ο γνιός του Ιταλού ποιητού Γαβριήλ Ντ' Αννούντζιο ήταν άλλοτε ήθοποιός. Μία φορά που έπαιζε σ' ένα έργο του πατέρα του, το κακό παίξιμό του έξωργισεν έναν άνθρωπο του λαού και του έφώναζεν από το ύπερώ: —Έξω πατροκτόνε!

Ο άρχαίος κινικός φιλόσοφος Διογένης, έλέποντας στην Κόρινθο ένα παιδί νόθο να πετάη πέτρες στα δρόμο που περνούσαν διάβάτες, του έλεγε: —Πρόσθετε, μη χροπήσης με καμμία πέτρα... τον πατέρα σου!... Ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος 1ος είχε γελοιοποιή τον περίφημο Τριμπουλέτο, τον ήρωα του θεατρικού έργου του Βικτωρος Ουγκώ. Ο βασιλεύς διασκεδάζει και το μελοδράμας του Βέρντι «Ο Ριγολέττος». Ο Τριμπουλέτος είναι ένα είδωλο στο όπιοι έγραφε τα όνόματα όλων εκείνων τους όποιους θεωρούσε τοέλλους. Στο είδωλο αυτό έγραφε και το όνομα του αυτοκράτορος της Γερμανίας Καρόλου Πέμπτου, όστις αυτός δέχτηκε την πρόσκλησι του έχθρου του Φραγκίσκου 1ου να περάσει με λίγο στρατό από τη Γαλλία και να πάη σ' έτι Κάτω Χώρες, κινδυνεύοντας έτσι να κρατηθί αιχμάλωτος από τον αντίπαλό του.

Ο Φραγκίσκος 1ος όμως έμάλωσε τον Τριμπουλέτο και του έλεγε πως θ' άρνηε τον Καρόλο Πέμπτο να περάση απ' τη Γαλλία χωρίς να τον σιχαλωθί. —Τότε κ' έγω, Μεγαλειότατε, είπεν ο Τριμπουλέτος θά πέθαι το δικό του όνομα από το είδωλο των Τρελλών και θά γράφω το δικό σου!... Φέρε μας, παιδιά μου, μία άπογευματινή έφημερίδα.

Ο Τυρέν, ένας από τους μεγαλειότερους και ένδοξότερους στρατάρχες της Γαλλίας, λούδα το μέρος εκείνου είναι κόκκινα!...

Ο Μείγας Άλέξανδρος έστειλε κάποτε μεγαλοπρεπή δώρα στο Φωκίονα, τον άρχηγό της Μακεδονικής μερίδας στας Αθήνας. —Γιατί μου στέλνει δ' έσπαινε αυτά τα δώρα; έρωτησε ο Φωκίον τον άθροππου του Άλέξανδρου. —Γιατί σ' θεωρεί... τον έντιμότερον από τους Άθηναίους... —Ας μ' άφήση λοιπόν τέτοιον! άπάντησε ο Φωκίον κ' έστειλε πίσω τα δώρα. Ο Μολιέρος, που δεν έχάνεσε καθόλου τους ματρώς, έλεγε για κάποιον περίφημο ματρώ της εποχής του: —Αυτός μάστα! Είναι ο καλύτερος ματρός. Δεν άφήνει τους άρρώστους του να ύποφέρουν πολύ. Τους... γλυνάει γρήγορα από τα βάσανά τους πεθαίνοντάς τους!...

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος, πείστηκε κάποτε πολύ από τον εύ οούμενο εξάδελφό του Δούκα του Νεβέρ να παρασημοφορήσει κάποιον άναξιον εύγενή. Την ώρα της τελετής της επιδόσεως του παρασημου, ο εύγενής, παίρνοντας το παράσημο έλεγε την καθιερωμένη τυπική φράσι: —Νόμωμε νόν σουμ ντίγκνους (Κύριε, είμαι άνάξιος)...

Το ξέρω, του άπάντησε ο Έρρίκος 4ος, μα έχε χάρι στο Δούκα του Νεβέρ που έπέμενε να σ' παρασημοφορήσω!... Ο γνιός του Ιταλού ποιητού Γαβριήλ Ντ' Αννούντζιο ήταν άλλοτε ήθοποιός. Μία φορά που έπαιζε σ' ένα έργο του πατέρα του, το κακό παίξιμό του έξωργισεν έναν άνθρωπο του λαού και του έφώναζεν από το ύπερώ: —Έξω πατροκτόνε!

Ο άρχαίος κινικός φιλόσοφος Διογένης, έλέποντας στην Κόρινθο ένα παιδί νόθο να πετάη πέτρες στα δρόμο που περνούσαν διάβάτες, του έλεγε: —Πρόσθετε, μη χροπήσης με καμμία πέτρα... τον πατέρα σου!... Ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος 1ος είχε γελοιοποιή τον περίφημο Τριμπουλέτο, τον ήρωα του θεατρικού έργου του Βικτωρος Ουγκώ. Ο βασιλεύς διασκεδάζει και το μελοδράμας του Βέρντι «Ο Ριγολέττος». Ο Τριμπουλέτος είναι ένα είδωλο στο όπιοι έγραφε τα όνόματα όλων εκείνων τους όποιους θεωρούσε τοέλλους. Στο είδωλο αυτό έγραφε και το όνομα του αυτοκράτορος της Γερμανίας Καρόλου Πέμπτου, όστις αυτός δέχτηκε την πρόσκλησι του έχθρου του Φραγκίσκου 1ου να περάσει με λίγο στρατό από τη Γαλλία και να πάη σ' έτι Κάτω Χώρες, κινδυνεύοντας έτσι να κρατηθί αιχμάλωτος από τον αντίπαλό του.

Ο Φραγκίσκος 1ος όμως έμάλωσε τον Τριμπουλέτο και του έλεγε πως θ' άρνηε τον Καρόλο Πέμπτο να περάση απ' τη Γαλλία χωρίς να τον σιχαλωθί. —Τότε κ' έγω, Μεγαλειότατε, είπεν ο Τριμπουλέτος θά πέθαι το δικό του όνομα από το είδωλο των Τρελλών και θά γράφω το δικό σου!... Φέρε μας, παιδιά μου, μία άπογευματινή έφημερίδα.

Ο Τυρέν, ένας από τους μεγαλειότερους και ένδοξότερους στρατάρχες της Γαλλίας, λούδα το μέρος εκείνου είναι κόκκινα!...

ήταν από φυσικό τον πολύ δειλός, άγωνιστής όμως να νικήση αυτή του την αδυναμία. Κι όταν έτρεμε έλεποντας από μακριά μία μάχη, έλεγε στον εαυτό του, άκούγοντας τους πυροβολισμούς: —Άθλιον σαρκίον, τρέμεις! Ούτερες περισσότερες, αν ήξερες τί δοκιμασία σου έπιφυλάσσει!... Και σπηρευνίζοντας τ' άλόγο του, έπήγαινε στο σημείο, που ήταν ο μεγαλειότερος κίνδυνος. Έτσι σε μία μάχη σκοτώθηκε από μία μάλα κανονιού.

Ένας μέτριος ζωγράφος έλεγε στο Μιχαήλ Άγγελο πώς έσκόπευε να άπειρήσει τους τσίχλους του σπιτιού του κ' ύστερα να τους ζωγραφίσει. Καλύτερα να τους ζωγραφίσης πρώτα κ' ύστερα να τους... άπειρήσης! του άπάντησε ο Μιχαήλ Άγγελος που δεν έκιμωθε καθόλου το ζωγραφικό του ταλέντο.

Ο περίφημος Άγγλος φουσιόδης Δαρβίνος δεν ήμπούσε να γράψη άν πρώτα δεν έπαιζε βιολί επί άδεκτην ώρα. Άλλοι πάλιν συγγραφείς, για να γράψουν, έπρεπε να φροούν ώρισμένα ρούχα. Ο Μπαλζάκ π.χ. έκτός της καταχρήσεως του καφέ, είχε συνήθεια να φρορή καλογέριστη κονκινά, όταν έγραφε τα μυθιστορήματά του.

Ο Θεόφιλος Γκωτιέ δεν μπορούσε να σύρη γραμμή, αν δεν φροούσε μία κατακόκκινη ρούπα ντί κάμερα! Ο δραματογράφος Βικτωριανός Σαρδού έφροτρε καλογεριστικό σκούφο για να γράψη και ο Φρανσουά Κοππε κόκκινη ρούπα!...

Ο θρόνος, επί του όποιου γίνεται η στέψη των βασιλέων της Άγγλιας, είναι μία παλιά, πολύ παλιά, βαρειά πολυθρόνα από ύλο θάους, σκαλισμένη με ώρατα κεντήματα και άκομμάει πάνω σ' έτι μεγάλη πέτρα, που λένε πώς είναι η πέτρα όπυ εκάθησαν ο γενάρχης των Έβραίων Ιακώβ 2.000 χρόνια προ Χριστού.

Η πέτρα αυτή, καθώς αναφέρει ένας παλιός θρύλος, βρέθηκε, άγνωστο πώς, σ' ένα βουνό της Ισλανδίας και πάγω σ' αυτήν εκάθησαν οι βασιλείς της Ισλανδίας, όταν έσπεσαντο. Άν μάλιστα ο βασιλεύς ήταν νόμιμος κ' ανέβαινε κανονικά στο θρόνο, η πέτρα αυτή έγγονγυεν όταν έγινετο η στέψη. Σημειών πώς ο βασιλεύς που καθόταν πάνω της θά έσβαίλε πολλά χρόνια. Άν η πέτρα έμεινε βουδθί την ώρα της στέψης, ήταν σημείο ότι ο βασιλιάς έπρεπε παρώνονα το θρόνο ή ότι δεν έμελλε να βασιλεύσει πολλά χρόνια.

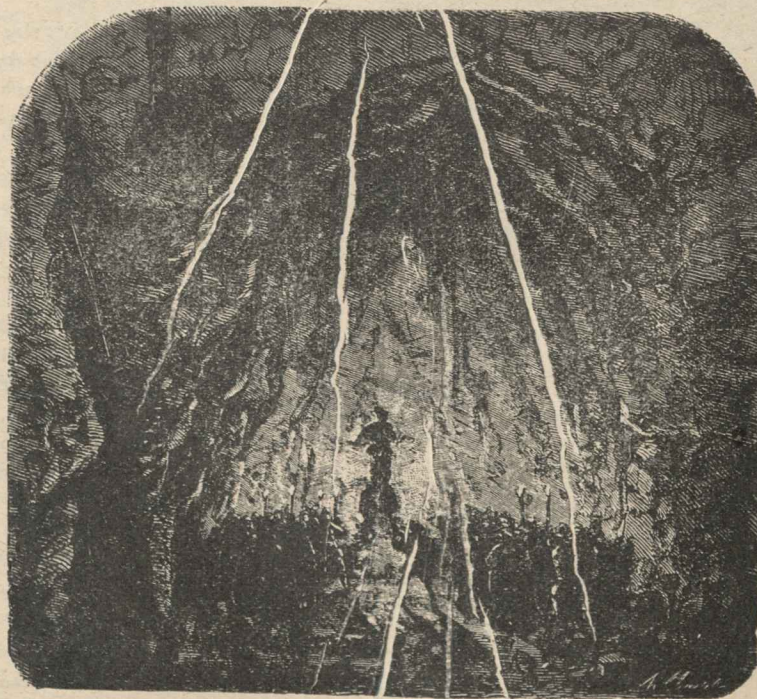
Από την Ισλανδία έπλησαν την πέτραν αυτή οι Άγγλοι, όταν κατέκτησαν την Ισλανδία το 1690 μ. Χ., ύστερ' από μία μάχη, κατά την όπιαν έχυθηκε τόσο αίμα, ώστε από τότε ως τώρ' άκόμα, όλα τα λου-

Οἱ Δαίμονες τοῦ 'Ωκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΜΕΣΩΣ ὁ καπετὰν Λαπάντας, πρὶν πηδῆσαι κάτω ἀπ' τὸ βαρέλι, γύρισε στὸν Μοντωμπὰν καὶ τοῦ εἶπε :
—Σύντροφε, γύρισε ἀμέσως στὸ πλοῖο σου. Πρέπει νὰ κανονίσῃς ἤδη τὴν ἐπιθεσί σου νὰ τὴν κάνῃς συγχρόνως μετ' τὴ δική μας.
'Ο Μοντωμπὰν ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Λαπάντα καὶ ἔφυγε ἀμέσως.
—Υστερὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, οἱ ἐκατὸ ἄνδρες ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ Λαπάντας εἶχαν ἀποθιβάσῃ καὶ ὁ σολίσκος τῶν φλιμπουστιέρων ἀνοίξε παντὰ καὶ ἄρχισε νὰ πλῆγῃ γὰρ τὴν Βέρα-Κροῦξ.
Κι' ἐνῶ οἱ φλιμπουστιέροι πέσανε ἀμέσως κατὰ κράτος καὶ κοιμόντουσαν ἥσυχά καὶ βαθεῖα, οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς παραμένοντες ἀγρυπνοῦν καὶ ἀκούγανε τὸν Πιτριάν, ὁ ὁποῖος τοὺς διηγότανε ὅσα εἶχαν συμβῇ στὴν Βέρα-Κροῦξ τὴς τελευταίης ἡμέρας καὶ πῶς αἰχμαλώτισε ὁ Τυρόγατος τὸν 'Ολιανό.
—Ὅταν οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς μάθανε τὸν θάνατο τοῦ Μπόθουελ, ἐξηλώσανε τὴ μεγάλη χαρὰ τους, καὶ ὠρυστήσανε ὅτι καὶ ὁ Τυρόγατος δὲν θὰ ἀργήσει νὰ τιμωρηθῇ, μετ' τὸν ἴδιον τρόπο, ποὺ τιμωρῆθηκε ὁ σύντροφός του.
Κι' ὅταν ὁ Πιτριάν τελείωσε τὴν διήγησί του, ὁ Λαπάντας τὸν ρώτησε :
—Θὰ μπορέσῃς νὰ μᾶς χρησιμεύσῃς ὡς ὁδηγός, Πιτριάν ;
—Καὶ βέβαια, καπετάνιε, γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς, φώναξε ὁ Πιτριάν. Ἀλλά, ἀρχηγέ μου, πρέπει ἀποσφύριστε νὰ ἔχω μιὰ πρωτοβουλίαν γιὰ νὰ σώσω τὸν 'Ολιανό. Τοῦ ἔχω δώσει τὸν λόγο μου ὅτι θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν σώσω.
—Μὴν φοβάσαι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, παιδί μου, εἶπεν ὁ Λαπάντας, μ' ἔναν ἐνθαρρυντικὸν τόνο στὴ φωνή του. 'Ο 'Ολιανός εἶνε σύντροφός σου, ἀλλὰ εἶνε καὶ δικός μου σύντροφός καὶ σ' ὀφείζομαι ὅτι δὲν θὰ πάθῃ τίποτε ! Πές μου λοιπὸν τώρα, εἶνε ἰσχυρὰ τὰ ὄργανά σου τῆς Βέρα-Κροῦξ ;
—'Οχι καὶ πολὺ ἰσχυρὰ, καπετάνιε, γιατί δὲν εἶνε κἂν ἀποτελεσματικά.
—Καὶ ὁ στρατὸς ποὺ θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πόλιν ;
—Δὲν εἶνε καλὰ ὁργανωμένος. Οἱ στρατιῶτες εἶνε σχεδὸν ἀγύμναστοι καὶ ἐκείνοι ποὺ τοὺς διοικοῦν δὲν ἔχουν ἀπὸ πόλεμο, εἶνε ἐγκαταπονημένοι...
—Τότε δὲν θάχουμε καὶ μεγάλη ἀντίστασι. Ἀ, δὲ μοῦ λές ἀκόμη, πόσες πύλεις ἔχει ἡ πόλις ;
—Δύο. 'Η μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀνοίγεται πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Μεξικῶ καὶ ἡ ἄλλη, τοῦ φρουρίου, ἀνοίγεται πρὸς τὴν πεδιάδα. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς ὑπάρχουν καὶ δύο μεσόπορτα.
—Καλὰ, θὰ μοῦ τὰ δείξῃς ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ κοντά, ὅταν θὰ πάμε ἐκεῖ. Τώρα θέλω νὰ μοῦ πῇς γιὰ τὸ φρούριον. Τὶ διαβολόπραγμα εἶνε αὐτό ;
—Διάβολο ! 'Ενα φρούριον σὺν ὅλῃ τ' ἄλλῃ, μετ' τὴ διαφορά ὅτι ἔχει ἄπειρα πλεονεκτήματα...
—'Α ! ἔκανε ὁ Λαπάντας.
—Μὴν ἀνησυχῇς, καπετάνιε. Τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ δὲν εἶνε γιὰ τοὺς 'Ισπανούς, εἶνε... γιὰ μᾶς ! εἶπε γελώντας ὁ Πιτριάν.
—Δηλαδή ;... ρώτησε ὁ Λαπάντας ἐξαρετικὰ περιέργως.
—Ἐπειδὴ τὸ φρούριον αὐτὸ τὸ κατασκευάσανε οἱ 'Ισπανοὶ γιὰ νὰ προστατεύσουν τὴν πόλιν ἀπ' τοὺς 'Ινδοὺς κυρίως, γι' αὐτὸ ἔχουν γυρισμένα ὅλα τὰ κανόνια τοῦ πρὸς τὴν πεδιάδα.
—Βρὲ τοὺς ἡμίθους ! Βρὲ κεφάλια ποὺ τὸ ἔχουν ! ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει ἄχαρνα ὁ 'Ωραίος Λαυρέντιος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.
—Ἀφῆσε τὰ γέλια, σύντροφε. φώναξε ὁ Λαπάντας, χαμογελών-

«Βελόριον» τῆς Βέρα Κροῦξ
(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γ. Αἰμάρ)

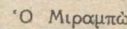
τας καὶ ἐκείνος. Ἐχοιμε καιρὸ νὰ μεθύσουμε ἀπ' τὰ γέλια, ἀκοῖ νὰ πετύχουμε. Οἱ βορροκαθάροι, εἶνε γελοῖοι καὶ δὲν μποροῦν παρὰ πέφτουν διαρκῶς ἀπὸ τὴ μιὰ γκάφα στὴν ἄλλη. 'Η ὥρες ὅμως περνοῦν καὶ πρέπει νὰ συνεννοηθῶμε πῶς θὰ κάνουμε τὴν ἐπιθεσί.
—Θὰ ἡσυχάσω, σύντροφε, θὰ ἡσυχάσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἡκολογήσῃς ὅτι καὶ σὺ μετ' ἐμὴν δυσκολία συγκατατίσαι ! φώναξε ὁ 'Ωραίος Λαυρέντιος, γελώντας ἀκόμα.
—Ἐνα πλατὺ γέλιο, ἀνοιχτόκαρδο, ἀντήχησε τότε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρχηγούς τῶν φλιμπουστιέρων, οἱ ὅποιοι, ὅστόσο, σὲ λίγες ὥρες θ' ἀντιμετώπιζαν τὸ θάνατο. Κι' ὅταν γύρισε περὶ ἡσυχία, ὁ γερο-Λαπάντας ξανάρχισε νὰ λῇ μετ' ἀσφαρότατο τόνο :
—Πρέπει νὰ συνεννοηθῶμε καλὰ γιὰ ὅλα. Ἐχοιμε ἐφτακόσιους ἄνδρες καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ προσβάλλουμε τὴν Βέρα-Κροῦξ ἀπὸ τέσσερα σημεῖα ταυτοχρόνως. Γι' αὐτὸ, πρέπει νὰ σχηματίσουμε τέσσερα ἀποσπάσματα. Τὰ δύο ἀπ' αὐτὰ θ' ἀποτελοῦνται ἀπὸ διακόσιους ἄνδρες τὸ καθένα καὶ τ' ἄλλα δύο ἀπὸ ἑκατὸ τὸ καθένα. Τὸ πρῶτο θὰ τὸ διοικῶ ἐγὼ καὶ τὸ δεύτερο ὁ 'Ωραίος Λαυρέντιος. Μ' αὐτὰ θὰ προσβάλλουμε τὴς δύο πύλεις. Τὰ ἄλλα δύο ποὺ θὰ προσβάλλουν τὴς μεσόπορτες θὰ διοικῶνται ἀπ' τὸν Μιχαὴλ Βάσκο καὶ τὸν καπετὰν Δαβίδ.
Κι' ἀποτενόμενος στὸν καπετὰν Δαβίδ, τοῦ εἶπε :
—Εὐοί, σύντροφε, ἐπειδὴ ἔχεις καλὰ τὸν τόπο, θὰ προσχωρήσῃς πρῶτος μετ' τὸ σῶμα σου, σὺν πρωτοπορείᾳ νὰ ποῖμε, Ἀμέσως κατὰ πρῶτον σῶμα θάρχεται ὁ 'Ωραίος Λαυρέντιος. Πρέπει ἔτσι οἱ δύο νὰ σπᾶστε τὴς μεσόπορτες, πρὶν ἄρχῃ τὰ δύο κύρια σώματα φράσων μπροστὰ στὴς πύλεις. Καταλαβαίνεις ποῦ εἶνε τὸ σκεδὸν μου ;
—Ἀπολύτως, ἀπάντησε ὁ Δαβίδ. Θὰ κανονίσω, σύντροφε, τοὺς παληοὺς λογαριασμούς σου ἔχω μετ' τὸν καλύτερο τρόπο.
—Λοιπὸν, παιδιά μου, φώναξε τότε ὁ καπετάν Λαπάντας, τώρα περὶ ὅλα κανονίζουμε, εἶνε μὴ φαίνεται χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ καὶ λιγάκι. Πρέπει νὰ ἔχομε καθαρὸ μυαλό, γιὰ νὰ μὴ πέσουμε σὲ κανένα λάθος. Ἀλλὰ ἔχασα νὰ σᾶς ρωτήσω προηγουμένως μήπως ἔχει κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ κάνῃ καμμί συμπλήρωσι στὸ σκεδὸν μου ;
Λοιπὸν, τί λέτε ;
—Εἰμαστε σίμφονοι μ' ὅσα μᾶς εἶπατε, καπετάνιε, εἶπαν μ' ἕνα στόμα ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φλιμπουστιέρων.
Κατόπιν τυλιχθήκανε ὅλοι τους μέσα στὴς μανδύες τους καὶ πέσανε νὰ κοιμηθῶνται ἐκεῖ ὅπου βρισκότοντουσαν, χωρὶς νὰ τοποθετήσουν κανέναν σκοπὸν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά, γιατί δὲν ἤθελαν, μετ' κανένα τρόπο, ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ παρουσία τους.
...
Μόλις ἄρχισε νὰ βασιλεῖ βαθυτάτῃ ἡσυχία μέσα στὴ σπηλιά, μιὰ σιλουέττα πετάχτηκε ἀπ' τὴν σκοτεινὴ γωνία τῆς καὶ ἄρχισε ἀκρασιάζοντας νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου κοιμόντουσαν οἱ ἀρχηγοί. Ὅταν φωτίστηκε τὸ πρόσωπό της θὰ καταλάβαινε, ἂν τὴν ἔβλεπε κανεὶς, ὅτι ἦταν γυναίκα.
Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Μαίον, ὁ πλοῖο καὶ αὐτὸ, ὅπως ὅλοι οἱ φλιμπουστιέροι.
—Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε κοντὶ στοὺς ἀρχηγούς τῶν φλιμπουστιέρων, ἔσκυψε ἀπάνω ἀπ' τὸν Πιτριάν καὶ πλάνοντάς του ἀπ' τὸν ὅμο, τὸν κίνησε ὅσο μποροῦσε σιγανὰ.
—'Α ! σὺ εἶσαι, ἄνθρωπος τοῦ Μαίον ; τὴν ρώτησε ὁ νέος, ἀνοίγοντας ἀμέσως τὰ μάτια του. 'Η νέα ἔβαλε ἀμέσως τὰ μάτια της δάχτυλό της στὰ χεῖρά της, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ σωπάσῃ καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἔξοδο, κάνοντάς του συγχρόνως νόημα νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.
'Ο Πιτριάν σπρώχθηκε ἀμέσως καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ πᾶσι.
—Ὅταν τὸ ἄνθος τοῦ Μαίον βγήκε μέσα ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ προχωρῶντας ἔστρεψε τὴν γωνία ἐνὸς βράχου, στάθηκε μπροστὰ στὴν θάλασσα καὶ περίμενε τὸν Πιτριάν.
—Τί θέλεις ; τὴν ρώτησε ὁ Πιτριάν, εἶπε ἐκείνη, μ' ἔνα μικρὸ χαμόγελο, τὸν ἀγαπᾷς τὸν 'Ολιανό μ' ὅλη σου τὴν

καρδιά ;
—Ναί, ἀπάντησε ἐκείνος συγκινημένος.
—Τότε, γιατί ἄρπες νὰ τὸν πᾶσιν οἱ Γκαβάχοι ;
—Μὴ με μαλώνῃς ἀδικα, ἄνθρωπος τοῦ Μαίον, ψιθύρισε ὁ Πιτριάν, τρέμοντας. Θέλησα νὰ μείνω μαζί του, ἀλλ' ἐκείνος με διέταξε νὰ φύγω.
—'Α, δὲν φρόνιμες καλὰ, Πιτριάν. Ἐπρεπε νὰ μείνῃς νὰ τὸν ὑπερασπίσῃς καὶ ἂν ἀκόμα ἐκείνος δὲν τὸ ἤθελε.
—Κι' ἐγὼ τὸ σκέφτηκα αὐτό, ἴσως νάχῃς δίκιο !. Ἐχω πολλὰς φορές μετανοοῦσι ποὺ τὸν ἀκούσα, εἶπε μετ' ἰσχυρὴν ταραχμὴν φωνὴ ὁ νέος.
—Θέλεις νὰ διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου, Πιτριάν ; τὸν ρώτησε τότε ἡ νέα, χαμογελώντας του μετ' ἰσχυρὴν γλυκύτητα.
—Βέβαια, τὸ θέλω ! ἀπάντησε ἐκείνος μετ' ἰσχυρὸν τόνο. Τί πρέπει νὰ κάνω ; Τὸ σκέφτηκας μήπως ἐσὺ, ἄνθρωπος τοῦ Μαίον ;
—Ναί, θὰ διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου ἂν μοῦ δώσῃς τὰ μέσα νὰ μποῦ μετὰ στὴν πόλιν αὐτὴ τὴν νύχτα, τοῦ εἶπε μ' ἕναν ἀποφασιστικὸν τόνο στὴν φωνή της ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα.
—Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, κοπέλλα μου ! φώναξε κατὰ πλῆθος ὁ Πιτριάν, ἀντισηδῶντας ἀδελὰ του. Οἱ Γκαβάχοι θὰ σὲ σκοτώσουν !
—'Οχι, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μοῦ κάνουν τίποτε ! ἀπάντησε ἐκείνη με πεποιθισμένη.
—Καὶ τί θές νὰ κάνῃς μπαίνοντας μέσα στὴν Βέρα-Κροῦξ ; ρώτησε περιέργως ὁ Πιτριάν.
—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στὸ πῶ, γιατί εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ καταλάβῃς, ἀπάντησε μετ' ἀσφαρότητα ἡ νέα καὶ ἀμέσως πρόσθεσε : Θὰ κάνῃς λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ σοῦ ζητῶ ;
—'Οχι, εἶνε ἀδύνατον ! Δὲν ἔχεις τί ζητᾷς !. Εἶσαι ἕνα παιδί !
—Αὐτὴ ἡ λέξι ταυρίσκει μονάχα στοὺς δειλοὺς ! εἶπε ἡ νέα. Δὲν εἶνε τίποτε ἀδύνατον γιὰ ἕναν γενναῖο ἄνθρωπο !.
—Μὴν κάνεις ἔτσι, ἄνθρωπος τοῦ Μαίον... ἄκουσε καὶ ἐμένα... Σὲ ἱκετεύω !.
—Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω, Πιτριάν !. Γεῖά σου ! φώναξε περιφρονητικὰ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίον. Καὶ γυρίζοντας του τὴς πλάτες τῆς ἄρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴ σπηλιά.
'Ο Πιτριάν ὅμως ἔτρεξε πρὸς τὴν καὶ πλάνοντάς της ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ρώτησε :
—Τί θέλεις λοιπὸν ; Πές μου καὶ σ' ὀφείζομαι ὅτι θὰ τὸ κάνω. Θὰ κάνω ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῇς, γιὰτὶ φοβάμαι ὅτι θὰ γίνῃ τίποτε χειρότερο ἂν σοῦ τὸ ἀρνήθω.
—Ὅποτε μοῦ δίνεις τὸν λόγο σου ;
—Ναί, στενοκέφαλη !. Θές νὰ στὸ ξαναπῶ ;
—Λοιπὸν, ἀφοῦ δίνῃς τὸν λόγο σου, σοῦ ξαναλέω : Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα, παρὰ μόνον νὰ με μπάσῃς μέσα στὴν Βέρα-Κροῦξ.
—Μόνον ! ἐπανελάβε καὶ ὁ Πιτριάν, χαμογελώντας μετ' τὴν ἀποφασιστικὴν τῆς. Ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, εἶα μαζί μου.
Κι' ἄρχισε νὰ βαδίζῃ μπροστὰ.
—Ποῦ θὰ πάμε ; τὸν ρώτησε χαρούμενη ἡ νέα.
—Σ' ἐνὸς φίλου μου.
—Προχώρα, λοιπὸν, γρήγορα, ἔχεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν κοινοῖζομαι ἐνῷλα.
Ἐβάδιζαν καὶ οἱ δύο τους μ' ἀνοιχτὸ βῆμα, χωρὶς νὰ μιλοῦν καὶ χωρὶς νὰ ἐναντιώσιν κανένα στὸ δρόμο τους. Ὅταν ὅμως ἔβλεψαν ἀπὸ μακρὸν τὸν Μεδελλίν, ἄκουσαν ἄχαρνα ἕναν γρήγορο καλπασιὸ καὶ σταμάτησαν.
Σὲ λίγο ὁ Πιτριάν, ἀναγνωρίζοντας τὸν καθολικὸν, ψιθύρισε ἔκπληκτος :
—Διάβολο !. Κάποιος σοβαρότατος λόγος θ' ἀνάγκασε τὸ φίλο μου νὰ περιπλανιέται τέτοιαν ὥρα σ' αὐτὰ τὰ μέρη.
Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, φώναξε :
—'Ε, δὸν Πέδρο !.
'Ο καθολικὸς σταμάτησε ἀπὸτομα τ' ἀλογό του καὶ φώναξε καὶ αὐτὸς δυνατὰ, ἐτοιμαζόμενος συγχρόνως ν' ἀμυνθῇ, ἂν βρισκότανε πρὸ ἔχθρου.
—Πρέπει νὰ με ξέρῃς καλὰ, φίλε μου, γιὰ νὰ καταλάβῃς ἀπὸ τόσο μικρὴν ποῖός εἰμαι, Λοιπὸν, δὲν φανερώσεαι νὰ ἴδω καὶ ἐγὼ ποῖός εἰμαι ;
—Εγὼ εἰμαι, δὸν Πέδρο ! φώναξε ὁ Πιτριάν, βγαίνοντας ἀπ' τὴν κρύπτη του.
—Διάβολο !. Ἐξφωνήσε ὁ δὸν Πέδρο. Κάτι θάπαθα γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίσω τὴ φωνή σου, φίλε μου. Ἀλλὰ δὲ βαρύνεται, τὰ λάθη εἶνε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅστόσο μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' τὴν ἀναπάντεχῃ αὐτῇ συνάντησί μας. Τί λές ;
—Λέω ὅτι γιὰ σένα ἐχόμουναι καὶ εἰμαι τυχερός, ποὺ σ' ἀντάμωσα στὸ δρόμο.

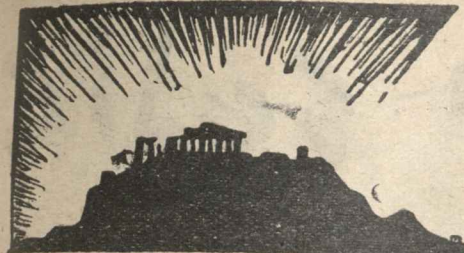
'Ο Καπετάν Λαπάντας μιλάει στοὺς φλιμπουστιέρους
(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γ. Αἰμάρ)

—Μήπως μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος σὲ τίποτα ;
—Σ' ἕνα μεγάλο ζήτημα ! ἀπάντησε ὁ Πιτριάν. Καὶ δυναμιώνοντας τὴν φωνή του, φώναξε :
—'Ελα, ἔλα ἐδῶ, ἄνθρωπος τοῦ Μαίον !.
—ἄνθρωπος τοῦ Μαίον ! ψιθύρισε κατὰ πλῆθος ὁ Μεξικανός. Περὶ ἔργο θάνατο, πολὺ περίεργο !.
Καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργειά του, ρώτησε τὸν Πιτριάν :
—Δὲν μοῦ λές, φίλε μου, τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίον ;
—Διάβολο ! φώναξε χαμογελώντας ὁ Πιτριάν, βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ ἀνυπόμονος ἀπὸψε ! Φαντάζομαι ὅτι...
Μὰ πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγο του, ἔφτασε τρεχάτῃ κοντὰ τοῖς ἡ τόσο παρόξενον ντυμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία εἶπε ἀμέσως στὸν Πιτριάν :
—Τί με θέλεις, ἀδελφέ μου ;
—'Α !. ὁμορφὴ κοπέλλα ! φώναξε μόλις τὴν εἶδε ὁ Χαδιενδέρο με θαυμασμό. Εἶνε ἀδελφὴ σᾶς ;
—Ναί, ἀπάντησε ὁ Πιτριάν, κάνοντας ἕνα νεύμα στὸ ἄνθος τοῦ Μαίον.
—Καρά ! Κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ἔτσι ντυμένη ; ξαναρώτησε ὁ Μεξικανός.
—'Α ! τὴ θάλασσα, τοῦ ἀπάντησε με σταθερὸν τόνο ὁ φλιμπουστιέρως.
—Θαυμάσια, κοιμᾶρε ! εἶπε τότε ὁ Χαδιενδέρο, με κάποια εἰρωνεία. Καὶ φυσικὰ, δὲν ἤθελε μόνη της, ἔ ;
—'Ε, βέβαια ! ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Πιτριάν, εἶχε καὶ κάποια συντροφιά !.
—Καλὰ, καλὰ !. Αὐτὲς εἶνε δικές σας δουλειές καὶ δὲν πρέπει νὰ μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα. Λοιπὸν, θέλει τίποτε ἡ μικρούλα αὐτὴ ἀπὸ μένα ;
—Ναί, καὶ θέλει καὶ μάλιστα ἕνα πολὺ δύσκολο πρᾶγμα.
—Μήπως εἶνε καὶ τελείως ἀκατόρθωτο ;
—Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἂν εἶνε ἔτσι ὅπως τὸ λές !
—Τότε λοιπὸν, ἀφοῦ ὑπάρχει πιθανότης νὰ τὸ κατορθώσουμε, εἰμαι ἐτοιμὸς νὰ ρυθωκινδυνεύσω γιὰ σᾶς. Μπορῶ ν' ἀφούσω εἰ θέλετε ἡ μάλλον τί θέλει ἡ ὁμορφὴ ἀδελφὴ σας.
—Θέλει νὰ βροῖσκειται μέσα σὲ μιὰ ὥρα στὴ Βέρα-Κροῦξ ! ἀπάντησε ὁ Πιτριάν, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὴς λέξεις του.
—'Αν εἶνε μονάχα αὐτό, δὲν εἶνε δύσκολο, ἀπάντησε ὁ δὸν Πέδρο. Δὲν ξέρετε ὅτι σχεδὸν πάντοτε κατορθώνω νὰ τρυπῶ στὴν πόλιν, ὅποια ὥρα θέλω ; Λοιπὸν, αὐτὸ θέλει μονάχα ἡ νέα ;
—'Οχι, ὑπάρχει καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμα.
—Ποῖο ;
—Θέλει νὰ τὴν μπάσῃς μέσα στὴν φυλακή ὅπου ἔχουν κλεισμένο τὸν σύντροφό μου.
—Καρά ! φώναξε ὁ Χαδιενδέρο, ξύνοντας τὸ κεφάλι του.
Αὐτὸ εἶνε λιγάκι δύσκολο ;
—Θέλετε νὰ πῇτε ὅτι εἶνε ἀδύνατον ;
—'Οχι, δὲν εἶπα ἕναν τέτοιον λόγο ἐγὼ. Τὶ διαβολοὶ ! ἔχοντες τόσους ἐξοπλισμούς ! Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ὁ δεσμοφυλάκας εἶνε κοιμώμενός μου ;
ἔχετε δίκιο ! ἔχασα ὅτι ἔχεις παντοῦ κοιμώμενους !
—Βλέπεις, φίλε μου, χρειάζονται καὶ αὐτὰ στὴν ἀνάγκη ! φώναξε ὁ δὸν Πέδρο, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.
—Ἀλήθεια, τὸ παραδέχομαι καὶ ἐγὼ ὅτι εἶνε πολὺ χρήσιμοι.
—'Η ὥρα περνάει, φίλε μου.
—Σωστά.
—Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγουμε ἀμέσως.
Κι' ὁ δὸν Πέδρο, βιάζοντας τὸν μανδύα του εἶπε στὸ ἄνθος τοῦ Μαίον :
—Πάστε τὸ μανδύα μου, κοπέλλα μου, τυλιχθῆτε καλὰ σ' αὐτόν, προῆστε ἀπάνω στὰ καποῖνα μου καὶ κρατήθῃτε γερὰ ἀπ' τὴν ὁρμή μου, γιατί θὰ κάνουμε ἕνα πτότης τάξεως διαβολόδρομο μαζί !
—Μοῦ δίνῃς τὸν λόγο σου, δὸν Πέδρο, ὅτι θὰ ὑπερασπίσῃς ἀπὸ κάθε κίνδυνον τὴν ἀδελφὴ μου ; ρώτησεν ὁ Πιτριάν.
—Ναί, ἀπάντησε ὁ Μεξικανός, θὰ τὴν ὑπερασπίσω διὰς θὰ ὑπερασπίω καὶ τὴν κόρη μου !. ἔχεις δικαιοσύνη σ' ἐμένα, ἀγαπητή μου μικρούλα ;
—Μάλιστα, ἀπάντησε τὸ ἄνθος τοῦ Μαίον μ' ἕνα ἀποφασιστικὸν τόνο, ἔχω πεπειθῇ ὅτι θὰ κρατήσῃς τὸν λόγο σου.
Κι' ἀποτεινόμενη κατὰ πλῆθος στὸν Πιτριάν :
—Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς, ἀδελφέ μου, τὸ τοῦρκι σου καὶ τὴν μεταφορὸν σου ;
(Ἀκολουθεῖ)

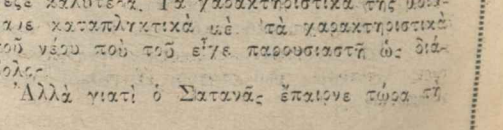
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

1677

γή μας πάλι, εποχή του
 επιστημονικού ρεαλι-
 σμού; αν δεν έσκαψαν
 λοιπόν στα μέλητα, έσκαψαν
 παντού: τον αναβλή κύ-
 ρο και-όχι τον περυσίαν
 έσω με τίς κοροϊφίες.
 Στα 1844 όμως, έπαυ-
 ση κατά την οποία συν-
 βνήν η παραπλοή ιστο-
 ρία το υπερωσικό ήταν
 ακήρυκτος: πού έκανε
 εντύπωση. Κι' έπειτα ή
 φιλοσοφία των εναγ-
 σμάτων είχε πολλούς ο-
 παδούς.

καὶ τραπεζίαι γὰρ εξαφανιστοῦν. Στὴν ἐπο-

Πότε κατόπιν τῷ γέροντι λέγει καὶ τὸ φίλησε.
ἀναθεὶς συγκινημένος. Καὶ μετὰ οὖν μῆνυ
ἐγέναν αἱ γάμοι τους.

ΕΙΣ Α. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 48
Κυριακή 5 Νοεμβρίου
1933

1679

Έτος Α΄. Αριθμ. φύλλου 46
Κυριακή 5 Νοεμβρίου
1933

MIKPA - MIKPA

Γιὰ νὰ σταίσατε καλὴν, γὰρ τὴν ὁπία
γὰρ ἀπορίτε γὰρ νολεῖτε ἀπ' εὐθείας: ἐπῶν
ἐκ καλῆς, ἀκολουθεῖτε τὴν συνταγὴν αὐτῆς.
Διὰ τὸν χρόνον ἐστὶν μετὰ τὸ ἐνὸς-ἐν-
αὐτῇ προσφέρεται λίαν διαλυμένο βότανον καὶ
τέλος οἷμα καὶ ποσότητα καλῆς καλῆς,
καὶ καλῆς καὶ καλῆς.

Σατυρική Σελίδα

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Έβασε η σαμπρέλλα ενός ωτό κ' άμέσως χαλασμός και φασαρία, φωνές, τρεχάματα, κακό...
—Στά όπλα !... Κινδυνεύει ή Δη- (μοκρατία !...

Ό Φίλων χρονολόγησε, φταρνίζεται; στή Λέσχη των Φιλελευθέρων τρι- (κιμιά, καθέννας κάτι ήιοποτο μυρίζεται...
—Στά όπλα !... Κινδυνεύει ή Δη- (μοκρατία !...

Πήρε ό Καραθανάσης τά βουνά ;
'Αντάρα, πατιρντί, θεομηνία.
'Ο κάθε δημοκράτης κοπανά...
—Στά όπλα !... Κινδυνεύει ή Δη- (μοκρατία !...

'Εβρόντησε κάποιον ένα φουρνέλο ;
Πανικός, κακό, τρομοκρατία.
Φωνές, άλαλαγμοί — αντίο μαστέ- (λο...
—Στά όπλα !... Κινδυνεύει ή Δη- (μοκρατία !...

Φαίνεται ό Μουτζουρίδης όλίγον τι (μυστήριος ;
'Από φωνές άντηχούνε τά Χαντεία, και σκουβει ό καθεiς χαλές και κύ- (ριος...
—Στά όπλα !... Κινδυνεύει ή Δη- (μοκρατία !...

Κι' έτσι, κινδυνεύει και δέν κινδυ- (νεύει, ύπονομεύεται και δέν ύπονομεύεται, ρεύει, ψοφά, πεθαίνει, ζωντανεύει, και — όπως λέν κοινώς — δέν σιτι- (μαζεύεται !...
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Γ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Μπαμπά, τί είνε διπλωματία ;
—Διπλωματία είνε, παιδί μου, ή τέχνη νά αναγκάζεις τούς άλλους ν' άπολογούνται και νά σοψ ζητούν συγγνώμην...για τó κακό πού τούς έκαμες !...

'Η κυρία.—Δέν μοϋ λές, Μα- ρία, όταν έλειπα στήν έξοχή, τί έ- κανε ό κύριός σου ; 'Εβγαυε έξω τά βράδνα ;
'Η ύπηρέτρια.—'Οχι, κυρία, ό κύριος έμεινε κάθε βράδυ...μαζύ μου !...

'Η κυρία (στή νέα ύπηρέτρια). —Πρόσεξε, άν θελήση καμιά ώ- ρα ό άντρας μου νά σε φιλήση, νά τόν βάλης στή θέσι του... 'Ακούς ;
'Η ύπηρέτρια.—'Εννοια σας, κυρία, τόν εμπάτισσα δυό - τρεις φορές ως τώρα !...

'Ο σύζυγος.—'Εβαλες τού-

λάχιστον, γνώσι ; Θα καθή- σης σήμερα μέσα ;
'Η σύζυγος.—Δέν έβα- λα γνώσι... έβαλα πούντρα και θα βγώ έξω !...

'Η σύζυγος.—Αυτό τó φόρεμα δέν πηγαίνει διόλου στό χρώμα τού προσώπου μου. Πρέπει νά τó αλλάξω.
'Ο σύζυγος (έξω φρενών).— Πάλι άλλα έξοδα !... Θα με κατα- στρέψης !...
'Η σύζυγος.—Καλέ τί φωνά- ζεις ; Είπα ότι θ' αλλάξω τó χρώ- μα τού...προσώπου μου.

'Ο μικρός.—Είν' αλήθεια, μα- μιά, ότι ό μπαμπάς σε πρωτογνώρι- σε στα μπάνια, μιά μέρα πού κιν- δύνευες νά πνιγής κι' έπεσε και σε γλύτωσε ;
'Η μαμά (χαμογελώντας). — Ναι, χρυσό μου.
'Ο μικρός.—'Α ! ώστε γι' αυ- τó δέν μ' αφήνη ό μπαμπάς νά πάω νά μάθω κολύμπι ;

'Ενας διαβάτης. — Δέν μοϋ λές, σε παρακαλώ, είνε μακριά τού Γερο - Στάθη ή ταβέρνα ;
'Ο μπεκρής.—Γιά νά πάς ή γιά νά γυρίσης ;

Μεταξύ κυριών :
—Παρατήρησες ότι ή κ. Β. δέν αφήνει πλέον ντεκολτέ ;
—Είνε γυναίκα έξυπνη.
—Γιατί ;
—Γιατί εκατάλαβε πώς είνε και- ρός πειά νά ρίξη...πέπλον επί τού παρελθόντος !...

'Η πεθερά.—'Απόψε έβλεπα ότι ένα λιοντίο βγήκε και μ' έ- φαγε...
'Ο γαμπρός.—Τό κακόμοιρο, και δέν ψόφησε ;

'Ο δάσκαλος.—Λέγε, έσύ, τί έκαμαν οι 'Εβραίοι όταν βγήκαν από την 'Ερυθρά Θάλασσα.
'Ο μαθητής.—Στάθηκαν στόν ήλιο... νά στεγνώσουν !...

'Εκείνος.—Φεύγω... 'Ορκίζο- μου ότι θα μείνης πιστή στόν έρω- τά μου, όσπον νά γυρίσω...
'Εκείνη.—Σού τó δοκίμα...
'Αλλά μήν άσκήσης !...

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΧ! ΤΗ ΦΛΥΑΡΗ...

'Ο Μολόχ και ό Μάγερ αλληλο- κοροϊδεύονται, αλλά με τρόπο πολύ πειραχτικό.

—Μάγερ, λέει ό Μολόχ, λένε ότι τó σόμα σου είνε τριχωτό σαν της μαιμούς.

'Ο Μάγερ τόν καττάζει μιά σι- γμύη και ύστερα άπαντά :

—'Η γυναίκα σου, βλέπω, αγα- πητέ μου, είνε πολύ...γλήιαρη !...
Κόκκαλο ό Μολόχ.

ΕΒΡΑΪΚΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

'Ο Μπλός, γυρίζοντας άπ' τó μα- γαζί του στό σπίτι, βρίσκει τή μα- μή, ή όποία τού λέει ότι ή γυναίκα του εγέννησε δίδυμα.

—Διάολε ! λέει ό Μπλός, "Αν ή γυναίκα ενός έμπορου, όπως έγω, πού πουλώ λιανικώς, έκανε δίδυμα, πόσα πρέπει νά κάνει ή γυναίκα τού φίλου μου 'Αβραάμ, πού...πουλάει χονδρικώς ;

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΕΒΡΑΙΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

'Ο επιθεωρητής επισκέπτεται τó σχολείο και ερωτά τόν μικρό Μω- σή :

—Πές μου, παιδί μου, τί άποφέ- ρει σ' έξη μήνες ένα κεφάλαιο έ- κατό χιλιάδων δραχμών με τόκο τρία τοις εκατό ;

'Ο Μωσής σκέπτεται λιγάκι, κά- νει ένα μορφασμό και άπαντά :

—Με τόσο μικρό τόκο ! Και τό- λετε δουλειά αυτό ;...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

'Ο φαρμακοποιός τής συνοικίας έλαβε τó ακόλουθο γράμμα :

«Κύριε, επιτρέπατέ μου νά σας εϋ- χαριστήσω με όλη μου τή καρδιά, για τó φάρμακο πού μοϋ έστειλατε χτες για τή γυναίκα μου, ή όποία ύποφέρει από τó λαιμό της. 'Από τήν ώρα πού άρ- χισε νά τó μεταχειρίζεται, ή φωνή της μόλις άκούγεται πειά, θα με όποχρεω- σετε πολύ, άν μοϋ στείλετε άλλα έξη μπουκαλάκια. 'Ισιδωρος Χίρπ

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

—Πολύ χαριτωμένη ή γυναίκα σας !... Και τί ωραία χορεύει !...
—Χμ... Νά τήν δής όταν με χορεύει στό σπίτι, στό...ταβέρ !...

—Όταν με παντρεύτηκε ό 'Ανάνιας μου, ήταν μωρό.
—Αυτό δέν είνε τίποτα. 'Όταν παντρεύτηκε έγω τή γυναίκα μου ήμουνα θεόστραβος !...